

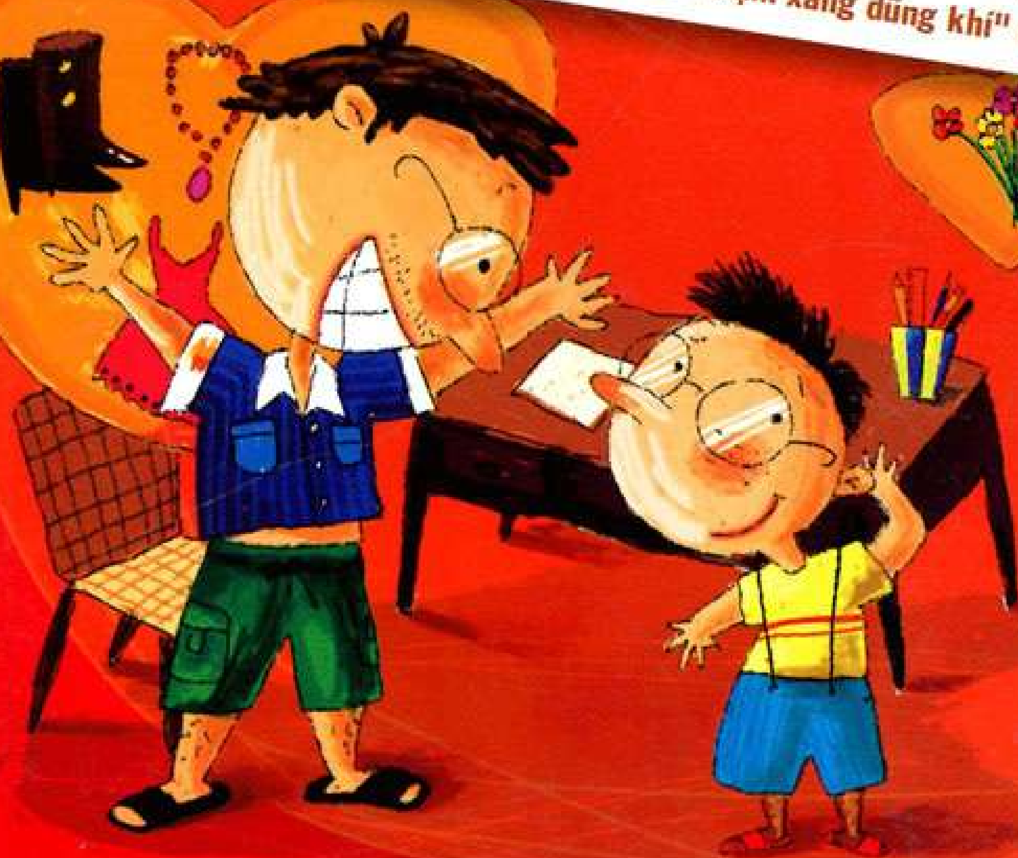
Rèn luyện *Kỹ năng sống* dành cho Học sinh

27 bài học Tự cổ vũ bản thân

dành cho học sinh thiên tài

**Tư duy thay đổi, suy nghĩ thay đổi,
bạn rất có thể sẽ trở thành một học sinh thiên tài!
Hãy mau tiến về phía "trạm xăng dũng khí" để đổ nhiên liệu cho mình.**

BEST SELLER

Một cuốn sách hay & bổ ích đối với quá trình trưởng thành của Trẻ

Hỗ trợ phụ huynh trong việc giáo dục trẻ

NXB VĂN HÓA - THÔNG TIN

Tàu hỏa
Ước mơ
Toa hài hước
Toa vui vẻ
Trạm tương lai
Trạm vui vẻ
Toa nhiệt tình
Toa dũng cảm
Toa lý tưởng
Toa tình bạn
Toa tình yêu
Ga tình bạn

MY DREAM
Ước mơ của tớ là...

Ước mơ của tớ là làm một cảnh sát.

Đông Na

Sau này tớ sẽ làm kỹ sư, xây nhà cho mọi người.

Tạ Thành

Sau này tớ sẽ trở thành nhà khoa học, bởi tớ muốn phát minh ra nhiều thứ thật hữu ích.

Trần Quang Hào

Ước mơ của tớ là trở thành một nhà khoa học, bởi tớ muốn tìm kiếm một hành tinh thay thế trái đất.

Gia Huy

Ước mơ của tớ là làm cô giáo.

Đinh Duyệt

Ước mơ của tớ là làm nhà thiết kế thời trang.

Triệu Dương

Sau này tớ sẽ làm vận động viên bóng rổ, bởi chơi bóng rổ khiến tớ thấy rất vui.

Viễn Phương

Tớ muốn làm họa sĩ, bởi vì tớ thích vẽ.

Hoàng Minh

Sau này tớ muốn làm nhà du hành vũ trụ, vì như thế tớ sẽ được ngắm các vì sao.

Sơn Dương

Sau này tớ sẽ là một siêu nhân, bởi siêu nhân có thể bay đi khắp nơi.

Hữu Tuyền

Sau này tớ là muốn thành một nhà văn, bởi nhà văn có thể viết hết những gì mình nghĩ.

Hoàng Thanh

Sau này tớ muốn làm chuyên gia máy tính, bởi tớ rất thích sử dụng máy tính.

Nhất Minh

Lý tưởng của tớ là trở thành chú bộ đội, bảo vệ Tổ quốc.

Trần Vi

Sau này tớ sẽ làm ông chủ, bởi ông chủ sẽ có nhiều tiền đi du lịch khắp nơi trên thế giới.

Hữu Quang

Tớ thích trở thành tiểu thuyết gia, vì có thể viết sách cho mọi người đọc.

Thu Trang

Tương lai tớ sẽ làm một thầy giáo, bởi thầy giáo có thể truyền đạt rất nhiều tri thức đến cho học sinh.

Lâm Thành

Chỗ này dành riêng cho bạn nhé!

Mục lục

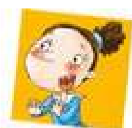

Lời nói đầu

“Tại sao các bạn đều không chơi với mình?”, “Mình có phải là đứa trẻ tệ nhất thế giới không?”, “Mình thực sự, thực sự rất ghét cậu ấy!”... Trời ơi! Bao nhiêu là vấn đề! Làm trẻ con thật là khổ! Sao mình mong lớn nhanh đến thế!

Đừng lo lắng! Trốn tránh vấn đề không phải là biện pháp giải quyết tốt nhất. Trên con đường trưởng thành, chúng ta chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn, sẽ có lúc cảm thấy bực dọc, buồn bã, lo lắng... Khi đọc cuốn sách này, chúng ta sẽ phát hiện thấy đôi khi mình nghịch ngợm như Văn Long, có lúc lại nhỏ nhen như Hà Dương, rồi có lúc lại là một cô bé hay làm nũng mẹ ở nhà như Trúc Giang...

Vậy là chúng ta hoàn toàn không cô đơn, những người bạn cùng độ tuổi với chúng ta cũng gặp phải những vấn đề khó khăn tương tự. Thế nên đừng buồn nhé! Tất cả những điều chúng ta tưởng chừng là tồi tệ đều không có gì to tát cả. Mỗi biến cố, thử thách đều sẽ mang lại nhiều kinh nghiệm và bài học quý báu, điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho sự trưởng thành của chúng ta.

Vậy, hãy cùng thưởng thức những câu chuyện thú vị trong cuốn sách này nào. Sự trải nghiệm cùng nhân vật chính có thể giúp chúng ta hiểu rõ hơn những khó khăn trong cuộc sống, từ đó có ý chí rèn luyện và trưởng thành lành mạnh!

Giới thiệu nhân vật

Văn Long

"Chúa nghịch ngợm" nổi tiếng thông minh và dũng cảm, có tinh thần chính nghĩa, là đại ca của Bang Nghịch ngợm.

Trúc Giang

Lớp trưởng, ở lớp là một học sinh ưu tú, ở nhà là con cưng của cả nhà, bạn cùng lớp với Văn Long.

Văn Chương

Sở trường là thể thao, làm việc nóng nảy, câu cửa miệng là: "Biết rồi!". Là một thành viên của Bang Nghịch ngợm

Nhất Đạt

Chịu ảnh hưởng của bố - một nghệ sĩ, quyết tâm trở thành một nhà điêu khắc nổi tiếng. Là một thành viên của Bang Nghịch ngợm.

Hà Dương

Người thông minh nhất lớp, hơi nhỏ nhen, ngồi cạnh Minh Phương, là địch thủ số một của Văn Long.

Minh Phương

Thông minh, xinh đẹp, giỏi ca hát, là bạn thân của Trúc Giang.

Thế Hùng

Có bố là MC trên truyền hình, nói chuyện hơi lắp bắp, không tự tin.

Văn Cường

Học sinh từ quê chuyển lên, sức khoẻ vô địch, tính tình thẳng thắn.

Hà Dương là "Vua thông minh" được cả lớp công nhận. Nhưng cậu học sinh thường ngày vẫn tự hào là học sinh ưu tú này lại là học sinh cá biệt trong mắt thầy giáo dạy nhạc.

- Hà Dương, khi hát thì phải hát đúng nhạc, đừng có lạc điệu đi như thế, hiểu không? - Thầy Khang dạy nhạc cau mày nói. Hà Dương luôn khiến thầy lo lắng trong bất cứ tiết dạy nhạc nào.

- Bạn ấy không chỉ là "vua thông minh" mà còn là cao thủ sai nhạc nữa đấy ạ! - Văn Long không bao giờ bỏ qua cơ hội nào để trêu chọc Hà Dương.

Vừa nghe nói như vậy, các bạn khác trong lớp đều bật cười.

Thầy Khang liếc Văn Long một cái, rồi lại nói với Hà Dương:

- Cuộc thi tốp ca sắp tới rồi, em về nhà phải luyện tập thêm đấy nhé!

Tan học, Văn Long nói lớn:

- Cuộc thi lần này chắc có người phải trốn đi rồi! Để không thành "Tiên sinh Nam Quách".

Cả lớp đều biết "có người" mà Văn Long nói là ai, bởi vậy ai cũng bụm miệng cười.

Mặt Hà Dương đỏ bừng, cậu nghĩ: "Mình không làm Tiên sinh Nam Quách đâu, mình không tin là không hát được bài này".

Về nhà, Hà Dương giở vở nhạc ra nghiêm túc tập luyện. Ngoài thời gian học hát trên lớp, hầu như cậu chẳng tự hát bao giờ. Cậu thấy hơi

ngượng, chỉ dám cất tiếng khe khẽ:

- Hãy mang tiếng hát của tôi về nhà, hãy để lại nụ cười của bạn... - Hà Dương hát hết lần này tới lần khác, sau khi cậu tin tưởng rằng mình đã hát được thì bất giác cất cao giọng.

- Con trai, con làm ơn đừng hành hạ mẹ nữa! - Cuối cùng mẹ Hà Dương không chịu nổi, bịt tai nói. - Bình thường con toàn làm bài tập, sao hôm nay lại ngồi hát như thế?

Vừa tự tin một chút thì lại bị làm cho mất hứng, Hà Dương lập tức xị mặt xuống, ấm ức nói:

- Con đang tập hát mà! Lần này con không muốn làm "Tiên sinh Nam Quách" trong cuộc thi tốp ca nữa đâu.

Mẹ nghe Hà Dương nói vậy, liền cầm quyển nhạc phổ lên, quả quyết nói:

- Nào, ngày trước mẹ rất giỏi văn nghệ đấy nhé, hôm nay mẹ sẽ giúp con tập hát.

Đúng là mẹ Hà Dương hát rất hay. Cứ hát xong một câu là mẹ lại bảo Hà Dương hát theo ngay. Cho dù như vậy thì Hà Dương vẫn bị sai nhạc một cách nghiêm trọng.

- Hà Dương, con phải nắm chuẩn các nốt nhạc chứ! Đừng sai nhạc như thế.

Hà Dương ra sức gật đầu, chăm chỉ hát theo mẹ, nhưng vẫn sai nhạc.

- Nhạc ơi là nhạc, sao lại làm cho mình mệt đến thế này! - Hà Dương vò đầu bứt tai, mồ hôi túa ra như tắm, trong lòng thầm kêu khổ.

Lúc này, cậu nhớ ra mỗi lần bị sai nhạc, thầy dạy nhạc đều đánh đàn piano và yêu cầu cậu hát theo.

- Đúng rồi! Mình phải tìm ra một thứ giúp mình nắm chuẩn được âm. Cậu chạy vào nhà kho, lôi cây đàn điện tử mà hồi nhỏ từng dùng ra.

Hà Dương bảo mẹ đánh đàn điện tử, còn cậu thì hát theo. Chà! Lần này thì cậu nắm đúng được các nốt rồi, không còn sai nhạc rõ ràng như trước nữa.

Tối hôm đó, Hà Dương hát cả trăm lần, nếu mẹ không yêu cầu cậu dừng lại để tránh làm phiền hàng xóm thì chưa chắc Hà Dương đã nghỉ ngơi! Cậu vui vẻ nằm trên giường, cảm thấy mình đã tiến bộ rất nhiều, trong lòng thầm nghĩ: “Ngày mai mình phải tập hát tiếp, nhất định không được trở thành Tiên sinh Nam Quách”.

Mấy ngày sau đó, cho dù là đi học, nghỉ giải lao hay tan học, cứ có cơ hội là Hà Dương lại ngâm nga hát. Các bạn đều ngạc nhiên hỏi:

- Hà Dương trở thành cái loa phát nhạc từ khi nào ấy nhỉ?

Thầy Khang rất kinh ngạc trước sự tiến bộ của Hà Dương. Thầy nói, một người hát sai nhạc trầm trọng như Hà Dương còn không sợ thất bại, sau nhiều lần luyện tập đã có thể hát được như thế, thì tin rằng tất cả mọi người đều có thể giành được thành công bằng sự nỗ lực của mình.

Cuộc thi hát tốp ca lần này, Hà Dương đã có thể vui vẻ và tự tin đứng lên sân khấu cùng các bạn.

Tháng 12 năm 1877, phòng thí nghiệm của Edison bị hỏa hoạn.

Ngọn lửa càng lúc càng dữ dội, cậu con trai Charles rất lo lắng cho sự an nguy của bố, tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm thấy ông sau một đống đổ nát. Edison đang đứng đối diện với đám cháy, bất lực nhìn ngọn lửa lúc đó thiêu rụi mọi thứ, mái tóc bạc bay trong gió...

Nhìn dáng vẻ đáng thương của bố, Charles cảm thấy xót xa và thương bố vô cùng.

- Bố đã 67 tuổi rồi mà còn gặp phải một chuyện xui xẻo như vậy... - Anh lau nước mắt, đang định lại gần an ủi bố. Không ngờ Edison vừa nhìn thấy con trai liền nói lớn:

- Charles, mau tìm mẹ con đến đây, có lẽ cả đời này bà ấy cũng không được nhìn thấy cảnh tượng này lần thứ hai.

Ngọn lửa cuối cùng cũng được dập tắt, nhưng phòng thí nghiệm đã hóa thành tro, tổn thất lên tới hơn 2 triệu đô la Mỹ. Edison tới hiện trường vụ cháy, nhìn đống tàn tích, cảm động thốt lên:

- Tai nạn cũng có giá trị của nó. Sai lầm của chúng ta khi trước đều đã bị thiêu rụi rồi. Cảm ơn Thượng đế, bây giờ con đã có thể bắt đầu lại từ đầu.

...Ba tuần sau vụ hỏa hoạn, Edison đã phát minh ra chiếc máy quay đĩa đầu tiên trên thế giới.

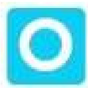

Nhà phát minh người Mỹ. Trong đời mình, ông có khoảng hơn 1.000 phát minh, được mệnh danh là "Ông vua phát minh", có cống hiến to lớn cho văn minh và sự tiến bộ của nhân loại.

Mỗi khi gặp phải khó khăn, cảm thấy cuộc sống thật tối tăm, không nhìn thấy tương lai, thì âm nhạc giống như ánh mặt trời chiếu rọi tâm hồn chúng ta. Cuộc sống của chúng ta không thể thiếu âm nhạc, vậy bạn đã bao giờ để ý tới thói quen nghe nhạc của mình chưa? Âm nhạc có thể giúp chúng ta tăng khả năng chống lại áp lực đấy! Hãy thử bài trắc nghiệm dưới đây nhé!

Thói quen nghe nhạc của bạn là gì?

A Khi nào có thời gian thì nghe.

B Thích dùng Mp4 hay các công cụ nghe nhạc khác để có thể nghe bất cứ lúc nào.

C Thích vừa nghe vừa hát.

D Khi sử dụng công cụ nghe nhạc bỏ túi, thích khi tua nhanh, khi tua chậm.

Chọn A: Tâm trạng ức chế. Chỉ số chống lại áp lực: 70%	**Bạn có thể bình tĩnh đối mặt với vấn đề, ít khi tâm sự với bạn bè, thường tự kìm nén dẫn đến tâm trạng ức chế. Hãy nhớ, phải học cách thả lỏng tâm trạng của mình bạn nhé!**
Chọn B: Tính tình cởi mở. Khả năng chống lại áp lực: 90%	Có thể coi áp lực là động lực trong cuộc sống. Khi gặp phải vấn đề khó giải quyết, bạn còn có thể chủ động nhờ bạn bè giúp đỡ, biết cách giải tỏa áp lực.
Chọn C: Lo lắng quá độ. Chỉ số chống lại áp lực: 40%	Tâm trạng dễ thay đổi tùy vào diễn biến của sự việc, khi gặp khó khăn thì sẽ lo lắng tới mức quên ăn, quên ngủ, khả năng chống lại áp lực rất thấp.

Chọn D: Trốn tránh áp lực. Chỉ số chống lại áp lực: 60%	Không quan tâm tới những sự việc khiến mình khó chịu, bởi vậy cuộc sống đối với bạn không có áp lực. Bạn không có ý định chống lại áp lực và "trốn tránh" nó một cách bướng bỉnh.

Trạm xăng năm phút

Người thông minh tuyệt đối không ngồi một chỗ khóc thương cho thất bại, họ sẽ lạc quan tìm kiếm biện pháp để cứu vãn sự việc.

Shakespeare

Trong cuộc sống, chúng ta sẽ gặp rất nhiều chuyện vui vẻ, nhưng cũng sẽ gặp phải nhiều nỗi khó khăn, Văn Long thường buồn rầu vì làm bài thi không tốt, Hà Dương lại thường buồn vì chẳng có bạn học nào quý mến mình, ngay cả Trúc Giang tưởng như là hoàn mĩ cũng buồn vì bố mẹ không quan tâm tới cô...

Nhưng cuộc đời con người giống như con tàu mải miết đi trên biển, không thể lúc nào cũng sóng yên biển lặng, mưa thuận gió hòa, mà sẽ có lúc gặp phải bão táp mưa sa, quan trọng nhất là phải vững tay chèo lái con thuyền ấy, tin vào bản thân, đặc biệt là phải có quyết tâm, tiến về phía mục tiêu không ngừng nghỉ, kiên trì tới giây phút cuối cùng, như vậy mới có ngày ước mơ trở thành hiện thực.

2

Ông vua phá hoại kỳ quái

Chuyện xung quanh ta

- Trời ơi! - Sáng sớm, vừa mới đẩy cửa vào phòng, Nhất Đạt đã hét lên - Cục cưng, cục cưng của mình bị ai phá hoại thế này!

Cục cưng gì khiến Nhất Đạt buồn như vậy nhỉ? Thì ra, đó là một tác phẩm điêu khắc của cậu và bố.

Bố của Nhất Đạt là một nhà điêu khắc nổi tiếng, nhưng ông chưa bao giờ dạy con trai mình điêu khắc. Hồi nhỏ, Nhất Đạt từ làm nũng, khẩn cầu đến giận dỗi... dùng đủ mọi cách mà bố chỉ nói một câu:

- Con trai, con tự thử đi.

Không còn cách nào khác, Nhất Đạt dù còn rất nhỏ cũng đành tự bắt tay vào làm. Để tác phẩm hoàn mỹ hơn, cậu bắt đầu lén học theo kỹ thuật của bố. Cậu quan sát tỉ mỉ cách bố sử dụng các loại công cụ và ghi nhớ trong đầu. Cứ như vậy, vài năm sau, mặc dù Nhất Đạt mới chỉ là một học sinh tiểu học, nhưng cậu đã có thể điêu khắc được những bức tượng hình người hoặc hình động vật như ý muốn. Dần dần, Nhất Đạt trở thành một nhà điêu khắc tượng khá nổi tiếng trong trường.

Nhưng bắt đầu từ năm nay, các tác phẩm của bố và Nhất Đạt thường bị người ta phá hoại. Điều này khiến cậu tức giận lắm!

Đấy, mới được vài ngày yên ổn, đã lại gây chuyện rồi! Nhất Đạt hạ quyết tâm phải phá bằng được vụ án bí ẩn này, cậu bèn xỏ giày vào, chạy nhanh đi tìm người bạn tốt của mình - Văn Long.

- Giúp mình với, Văn Long!

Văn Long nhìn Nhất Đạt đang thở hổn hển, vội vàng hỏi:

- Chuyện gì thế?

Nhất Đạt kể một mạch những việc vừa xảy ra.

- Ừm! Kẻ phá hoại này chắc chắn phải rất quen thuộc địa hình nhà cậu, hơn nữa lại chẳng lấy trộm cái gì, chỉ lấy trộm mấy món đồ không đáng tiền... - Văn Long suy nghĩ rất lâu rồi nói tiếp với Nhất Đạt: - Hay chúng ta thử dùng cách này...

Cậu kéo Nhất Đạt lại gần, thì thầm vào tai bạn một hồi, Nhất Đạt gật đầu lia lịa.

Nhất Đạt về tới nhà, vừa âu yếm con mèo con, vừa lấy đất sét ra làm tác phẩm mới. Bố ngồi cạnh cảm thấy rất lạ: Lần nào tác phẩm bị phá hỏng Nhất Đạt cũng buồn bã mấy ngày trời, sao hôm nay lại tỏ ra bình thản thế nhỉ?

Bề ngoài Nhất Đạt tỏ vẻ thờ ơ, nhưng thực ra trong lòng cậu thì vô cùng đắc ý:

- He he! Kẻ trộm, chẳng phải người thích phá hoại tác phẩm của mình sao? Vậy thì mình sẽ làm thật nhiều "mồi câu", để "con cá" này "cắn câu" mới được...

Mấy ngày sau, tác phẩm của Nhất Đạt và bố đã bày đầy trong phòng. Xem ra đã đến lúc "thu lưới" rồi.

Hôm đó, Nhất Đạt nói với bố:

- Bố ơi, lớp con tổ chức hoạt động dã ngoại hai ngày một đêm. Bố cho con đi nhé!

Bố đồng ý ngay:

- Được, con trai đi chơi vui vẻ nhé!

Buổi tối hôm đó, Văn Long và Nhất Đạt trốn về nhà Nhất Đạt theo dõi tình hình. Hai cậu khom lưng, rón rén bò vào trong sân, phát hiện đèn trong phòng làm việc vẫn còn sáng.

- Ha ha! Con cá cắn câu rồi! - Cả hai vui vẻ đánh mắt ra hiệu cho nhau, cùng lẻn tới sát cửa sổ, nhìn vào bên trong, Nhất Đạt lập tức xị mặt xuống, chẳng khác nào quả bóng hết hơi, buồn rầu nói khẽ:

- Cái gì mà cá cắn câu? Bố tớ đang làm việc mà.

Vừa mới nói xong thì một cảnh tượng khiến cậu kinh ngạc đã xảy ra: Bố cầm cái búa, đập nát tác phẩm của mình; sau đó lại đến trước tác phẩm của Nhất Đạt, bố nhìn ngắm từng tác phẩm rất lâu, với vẻ trân trọng, rồi giơ búa lên đập.

Nhất Đạt sửng sốt, vội vã lao vào phòng làm việc:

- Bố! Sao bố lại làm thế?

Nghe thấy tiếng hét, bố đánh rơi cái búa trong tay, vội vàng giải thích:

- Con trai, con nghe bố nói. Bố chỉ muốn con hiểu rằng, trên thế giới này không có cái gì là tốt nhất, chỉ khi không ngừng hành động, con mới làm ra được tác phẩm tốt hơn.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Triết gia người Hy Lạp, Aristotle từng nói: “Hai quả bi sắt, một quả nặng 10 pound, một quả nặng 1 pound, đồng thời rơi xuống từ một độ cao, quả nặng 10 pound chắc chắn sẽ rơi xuống trước, tốc độ nhanh gấp 10 lần quả nặng 1 pound”. Vào thế kỷ XVII, câu nói này vẫn được coi là chân lý, nhưng một nhà khoa học trẻ tuổi người Ý tên là Galileo lại nảy sinh nghi ngờ: Nếu hai viên bi sắt buộc vào với nhau, quả rơi chậm sẽ hạn chế độ rơi của quả rơi nhanh, tốc độ rơi chắc còn chậm hơn tốc độ của quả nặng 10 pound; nhưng nếu coi hai viên bi buộc với nhau là một chỉnh thể, vậy thì có một chỉnh thể 11 pound, tốc độ rơi của nó phải nhanh hơn tốc độ của viên bi nặng 10 pound. Phương án nào là đúng đây?

Thế là Galileo bỏ ra rất nhiều thời gian để làm thí nghiệm, giải quyết nghi hoặc trong lòng.

Một hôm, Galileo đứng trên tháp nghiêng Pisa để làm thí nghiệm. Khi hai viên bi đồng thời rơi xuống đất, những người đứng xem đều không nén được tiếng kêu kinh ngạc, chúng đã tiếp đất cùng lúc, tốc độ rơi của bi sắt không liên quan gì tới trọng lượng của chúng.

Vậy là chân lý chưa có ai hoài nghi suốt bao nhiêu năm đã bị thí nghiệm của Galileo phá vỡ như thế đó.

Galileo Galilei
(1564 - 1642)

Nhà vật lý học, thiên văn học, toán học và triết học người Ý, người đi tiên phong trong phong trào thí nghiệm khoa học cận đại, được ca ngợi là "cha đẻ của khoa học".

Thí nghiệm nhỏ

Hãy cùng bắt tay vào làm một thí nghiệm nhỏ theo hướng dẫn dưới đây, bạn sẽ phát hiện ra rất nhiều việc tưởng chừng không thể làm được, đến khi bắt tay vào làm lại trở nên rất dễ dàng đấy.

Phân loại bột tiêu và muối

Ôi! Bạn lỡ tay làm đổ lọ tiêu và muối, khiến hai thứ lẫn vào với nhau, làm thế nào để phân loại chúng đây?

Nguyên liệu

Bột tiêu, muối, đũa, thìa nhựa, đĩa nhỏ.

Thao tác

1 Chuẩn bị sẵn muối và bột tiêu.

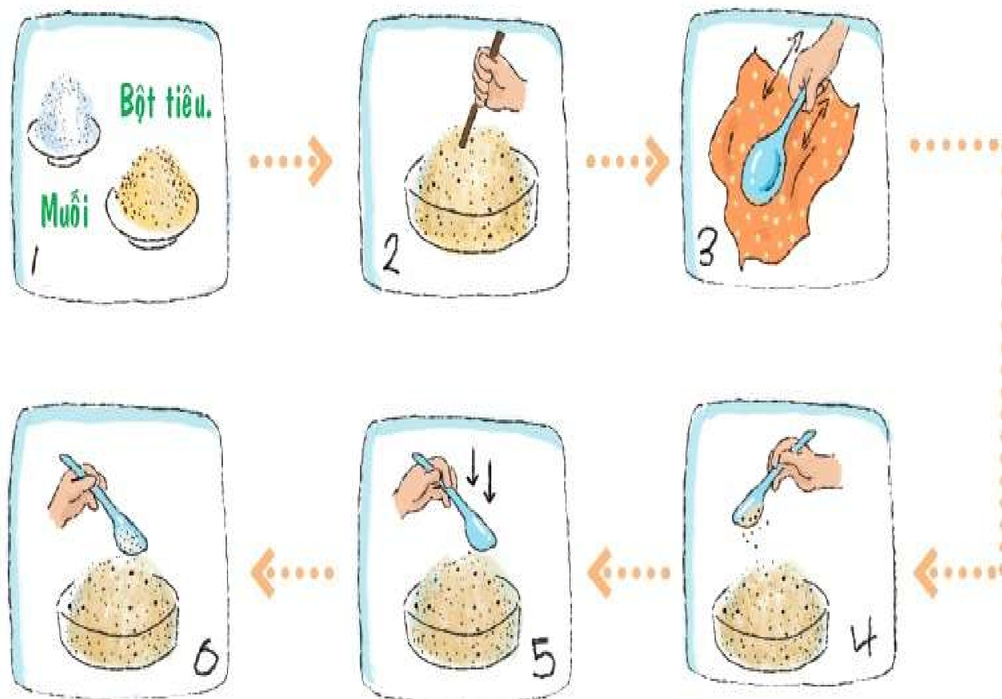
2 Đổ hai thứ vào bát, dùng đũa trộn đều.

3 Sau khi cọ xát thìa nhựa lên quần áo, đặt thìa lên trên bát.

4 Bột tiêu sẽ dính vào thìa nhựa.

5 Khẽ chuyển động thìa nhựa xuống dưới.

6 Muối sẽ dính lên thìa.

Nguyên lý

Khi thìa nhựa cọ xát với quần áo sẽ sinh ra tĩnh điện, bởi vì trọng lượng của bột tiêu nhẹ hơn muối nên khi đưa thìa nhựa có tĩnh điện lại gần, bột tiêu sẽ bị hút lên trước muối.

Một người làm thế nào để nhận thức được bản thân? Chắc chắn không phải là thông qua suy nghĩ mà là thông qua thực tiễn.

Goethe

"Muốn biết phải hỏi, muốn giỏi phải học", bất cứ việc gì muốn làm tốt, chúng ta đều phải dành

thời gian học tập và thực hành. Chúng ta muốn học bơi, nếu không ra bể bơi để luyện tập thì cho dù có thuộc lòng các bước bơi cũng không thể nào bơi được; chúng ta muốn chơi đàn piano, nếu không bắt đầu luyện tập từ các nốt đồ, rê, mi thì sẽ không bao giờ chơi được bản nhạc nào...

Có thể, khi mới bắt đầu làm việc gì đó, chúng ta cũng giống như Nhất Đạt, tác phẩm làm ra còn thô vụng, nhưng như vậy cũng không sao. Chỉ cần có ước mơ, tin vào bản thân, không ngừng luyện tập, rèn luyện nhiều lần, tích lũy kinh nghiệm thì chúng ta sẽ tiến bộ rất nhanh, cuối cùng thực hiện được ước mơ của mình. Vì thế, chúng ta hãy bắt đầu luyện tập ngay từ hôm nay nhé!

Hôm nay, vừa học xong tiết thể dục, cô Vân đã tuyên bố một chuyện khiến cả lớp đều vui.

- Các em, ngày kia, tức là thứ năm, lớp chúng ta sẽ có chuyến du lịch đầu xuân. - Cô Vân nói.

- Du lịch đầu xuân? Nghe tin này, mắt ai cũng sáng lên. Đây quả là một tin tốt đẹp.

Cô Vân nói tiếp:

- Trong chuyến du lịch lần này, chúng ta sẽ tới một vùng quê, nơi đó có sông có núi. Các em đều thích nghịch nước nên lần này chúng ta sẽ tổ chức "Cuộc thi bắt cá". Các em có thể tự do tổ chức thành từng nhóm, nhóm nào bắt được nhiều cá nhất sẽ đạt giải nhất.

- Oh yeah! Thật tuyệt! - Cả lớp hào hứng reo lên: vừa tha hồ nghịch nước, lại vừa được bắt cá, có ai mà không thích cơ chứ! Ai cũng đua nhau tìm nhóm cho mình. Văn Long, Nhất Đạt, Văn Chương và Thế Hùng đương nhiên thành một nhóm rồi.

Cuối cùng, ngày thứ năm mong đợi cũng đến.

Nhìn thấy cái đầm rất rộng ngay trước mắt, ai cũng vui vẻ hét lên, vội vàng bỏ giày, lội xuống nước.

- Suỵt! Khẽ thôi các em! - Cô Vân ngăn học sinh lại. - Khi bắt cá, các em đừng làm ồn, nếu không cá sẽ chạy khắp nơi, các em không bắt được đâu.

Cả lớp vội vàng im bặt. Lúc này, từng nhóm lần lượt lội xuống đầm, cuộc thi bắt cá bắt đầu.

Nhìn kìa! Hà Dương đang nín thở, chăm chú nhìn theo một con cá, nhẹ nhàng lại gần nó, sau đó nhanh nhẹn giơ hai tay ra bắt, một lúc lâu sau mới chịu buông tay! Hả! Lòng bàn tay chẳng có gì cả.

Văn Long cũng ngồi không yên, cậu cũng theo dõi một con cá, rồi thoắt cái lấy hai tay vồ lấy nó, không ngờ, con cá vẫn chạy thoát.

- Bắt thế này thì bao giờ mới được một con? - Văn Long nghĩ bụng. Cậu nhìn ra xung quanh, mọi người chẳng ai dám thở mạnh, tất cả thận trọng di chuyển trong nước, nhưng vẫn chưa bắt được con cá nào. Phải một lúc lâu, nhóm của Trúc Giang mới bắt được hai con cá bé xíu.

- Không ổn rồi! Chúng ta phải nghĩ cách khác thì mới có thể bắt được cá. - Văn Long nhìn ra xung quanh. - Ha ha! Có rồi.

- Không yên tĩnh được thì mình làm ngược lại: thật ồn ào. - Cậu ghé tai nói với Thế Hùng, Văn Chương và Nhất Đạt. Bốn cậu bạn cùng cười lớn rồi vỗ tay. Ha ha! Không tin là lần này họ không bắt được cá.

Bốn bạn nhỏ đi ra giữa đầm, cúi xuống ra sức đào, đào thành một cái hố sâu, sau đó bốn bạn cùng lùi về bốn góc, Nhất Đạt hát lớn, Văn Long ra sức giậm chân, Văn Chương thì vừa hát vừa nhảy...

Nghe thấy tiếng huyên náo, tất cả mọi người cùng ngẩng đầu lên, không hiểu nhóm Văn Long đang làm gì thế nhỉ? Cô Vân đứng trên bờ càng sốt ruột hơn, ra sức ra hiệu cho nhóm của Văn Long yên lặng.

Nhóm Văn Long không để tâm đến sự nhắc nhở của cô Vân, vẫn vừa hát vừa nhảy, rất ồn ào. Cuối cùng cô Vân không nhịn nổi sự tức giận, bèn tiến lại gần.

- Các em làm gì thế? Cá bị các em dọa chạy hết rồi, còn đâu mà bắt nữa.

- Cô nhìn này. - Văn Long kiêu hãnh chỉ tay vào cái thùng nước nhỏ.

Cô Vân giật mình:

- Gì thế này? Các em bắt được nửa thùng cá cơ à? Vậy thì hãy kể lại kinh nghiệm của mình đi, để các nhóm khác còn học theo!

- Thưa cô, chẳng phải cô từng nói âm thanh khiến cá chạy về chỗ sâu hơn sao? - Văn Long nói. - Thế nên bọn em đào một cái hố ở giữa, sau đó tạo tiếng ồn từ bốn phía, bọn cá sợ quá chạy hết về cái hố. Thế là bọn em chỉ việc đến đó bắt thôi.

Nghe Văn Long giải thích, cô Vân vô cùng kinh ngạc, một lúc sau cô mỉm cười, khen:

- Ý tưởng này đúng là rất sáng tạo!

Ngày 10 tháng 3 năm 1876, "Watson, hãy tới đây, tôi cần anh!", đó là câu nói đầu tiên được phát ra trong chiếc điện thoại. Câu nói được truyền đi từ phòng thí nghiệm của Bell và Watson, và đó cũng là câu nói trong chiếc điện thoại đầu tiên của loài người. Nhưng ít ai biết rằng, phát minh vĩ đại này nảy sinh từ một gợi ý rất bất ngờ.

Một hôm, Bell và Watson đang ở trong hai căn phòng để thí nghiệm máy điện báo của họ. Lúc này, một miếng lò xo trên máy điện báo trong căn phòng của Watson bị dính trên một miếng sắt từ, Watson đưa tay ra kéo cái lò xo thì ở phòng bên kia, Bell kinh ngạc phát hiện ra miếng lò xo trên máy điện báo của mình cũng chuyển động và phát ra âm thanh. Phát hiện này khiến ông chợt nảy ra một suy nghĩ: Con người nói chuyện với một màng sắt mỏng sẽ khiến màng sắt bị rung, vậy nếu đằng sau màng sắt đó đặt một miếng sắt điện từ thì sự rung động của màng

sắt sẽ tạo nên thay đổi khoảng cách với miếng sắt điện từ, khiến lực từ thay đổi, miếng sắt điện từ sẽ sinh ra dòng điện biến thiên tương ứng. Mà dòng điện này sẽ theo nguồn điện, truyền tới miếng sắt điện từ ở máy của người kia, như vậy lại khiến lực từ thay đổi, làm màng sắt rung động và sinh ra âm thanh. Nghe suy nghĩ của Bell, Watson rất tán đồng.

Thế là hai người bắt đầu chuyên tâm vào nghiên cứu, cuối cùng đã chế tạo thành công chiếc máy điện thoại đầu tiên của nhân loại.

Alexander Graham Bell là nhà phát minh, nhà khoa học người Scotland. Ông sinh ra và trưởng thành ở Edinburgh, Scotland, sau đó di cư đến Mỹ năm 1871 và trở thành công dân Mỹ năm 1882. Ông là người phát minh ra điện thoại, thành lập Công ty điện thoại Bell.

Một hôm, nhà phát minh thiên tài Edison giao một cái bóng đèn cho trợ lý của mình tên là Upton, yêu cầu anh ta trong thời gian quy định phải tính ra dung tích của bóng đèn. Upton cầm bóng đèn nghiên cứu rất lâu, dùng thước dây đo chu vi, chiều cao của bóng đèn, còn làm rất nhiều phép toán trên giấy, viết kín các con số, liệt kê ra đủ mọi công thức, nhưng vẫn không tính được dung tích bóng đèn. Thời gian phải đưa ra câu trả lời đang đến gần. Đúng lúc ấy, Edison đi qua cửa phòng thí nghiệm, thấy Upton vẫn đang loay hoay với đủ thứ phép tính, ông mỉm cười lắc đầu, đi vào phòng, nói với Upton:

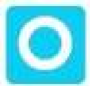

- Để tôi chỉ cho anh biết một cách hay!

Nói xong, Edison ghé tai nói với Upton điều gì đó. Nghe Edison nói xong, Upton mới bừng tỉnh, lập tức đi lấy dụng cụ thí nghiệm, làm theo cách của Edison, không lâu sau đó, anh đã tính được dung tích của bóng đèn.

Edison đã nói gì khiến Upton bừng tỉnh? Hãy cùng động não và suy nghĩ nhé!

Edison bảo Upton đổ đầy nước vào bóng đèn, rồi lại đổ số nước đó vào cốc chia độ, như thế là có thể tính ra được dung tích của bóng đèn rồi.

Một người có tài năng thiên bẩm tuyệt đối không suy nghĩ theo cách của người bình thường.

Stendhal

Bạn biết không? Mỗi ngày trên thế giới này có biết bao nhiêu sự vật mới được sinh ra, mà những sự vật mới này xuất hiện là bởi những tư duy sáng tạo không ngừng của con người. Nó khiến mọi thứ xung quanh chúng ta nảy sinh sự thay đổi liên tục.

Trong cuộc sống hay trong học tập, khi gặp phải những vấn đề khó giải quyết, bạn đừng bao giờ cư xử theo kiểu "nguyên tắc" hay cố chấp làm theo những kinh nghiệm sẵn có. Hãy căn cứ vào tình hình thực tế để giải quyết vấn đề bằng tư duy sáng tạo, hãy luôn để bộ não của bạn được hoạt động một cách tích cực nhé!

5

Tập thành đại lực sĩ

Chuyện xung quanh ta

Chiều nay, cô Vân cầm một tập bài kiểm tra đi vào lớp.

- Tiết học này chúng ta sẽ làm bài trắc nghiệm số 8. - Cô Vân tuyên bố.

Kiểm tra không có gì đáng ngạc nhiên, cả lớp chỉ ngạc nhiên bởi câu sau đó của cô Vân:

- Thời gian kiểm tra lần này chỉ có 30 phút.

- Hả! Ba mươi phút thì sao có thể làm hết bài tập được? - Cả lớp bàn tán xôn xao.

Cô Vân ra hiệu cho học sinh yên lặng rồi nói tiếp:

- Các em, kỳ thi cuối kỳ sắp đến gần rồi, để tất cả các em có kết quả thi tốt, chúng ta sẽ rút ngắn thời gian kiểm tra bài ngày hôm nay.

Học sinh trong lớp còn chưa kịp phản ứng thì cô Vân đã nhanh chóng phát đề, sau đó nhìn đồng hồ rồi nói:

- Chỉ có 30 phút. Các em phải trả lời câu hỏi thật nhanh. Bắt đầu tính giờ!

Cô Vân vừa nói xong, các bạn đều nhanh chóng bắt tay vào làm đề của mình.

Chớp mắt, 30 phút đã trôi qua.

- Hết giờ! Các em mau hạ bút xuống và nộp bài.

- Làm thế nào đây? Vẫn còn chưa xong! - Một số bạn trong lớp kêu lên.

Văn Long lấy tay khều Hà Dương ngồi trước, hỏi:

- Vua thông minh, cậu làm xong chưa?

Hà Dương lắc đầu:

- Chưa, còn một câu nhỏ nữa.

Trúc Giang tỏ ra khó hiểu:

- Vì sao bỗng dưng cô Vân lại rút ngắn thời gian kiểm tra nhỉ? Như thế sẽ khiến chúng mình làm bài không tốt!

Minh Phương cũng chép miệng lắc đầu, tỏ ý mình không biết.

- Tớ biết. - Sau lưng họ vang lên giọng nói rất lớn. Tất cả cùng quay đầu lại, hóa ra là bạn Văn Cường mới chuyển từ quê lên.

- Sao cậu biết? Mau nói đi! - Mọi người đều vây lấy cậu.

Văn Cường đưa tay ra, nói:

- Đừng vội! Các cậu hãy thử đọ sức lực với tớ. Tất cả các cậu cùng vật tay với tớ, xem có thể thắng được không?

Văn Long và ba người còn lại trong bang Nghịch ngợm nhìn nhau, không biết Văn Cường định làm trò gì?

- Nào! - Văn Cường thấy mọi người còn chần chừ thì giục. Bốn người thấy cậu khích như vậy bèn lao đến.

Nhưng kết quả, dù có cố gắng thế nào, họ cũng không thể vật đổ được cánh tay Văn Cường.

- Kỳ lạ thật! Một mình cậu địch lại bốn người. - Văn Long rất khâm phục Văn Cường.

Văn Cường cười nói:

- Có gì đâu! Cuối tuần này mời các cậu đến nhà tớ chơi là sẽ biết được đáp án.

Hóa ra bí mật nằm ở nhà Văn Cường! Bang Nghịch ngợm bắt đầu mong ngóng ngày cuối tuần.

Thứ bảy, bốn người bạn tới nhà Văn Cường như đã hẹn. Vừa mới vào nhà đã thấy bố của Cường chỉ vào phía góc của chuồng lợn, nói với Cường:

- Đến giờ rồi, bế nó lên đi!

Bốn người nhìn theo hướng bố Cường chỉ. Trời ơi! Đó là một con lợn nặng khoảng ba, bốn mươi cân. Liệu Văn Cường có bế được không? Thật bất ngờ, Văn Cường lại gần, sờ đầu con lợn rồi khom người xuống, cau mày, dùng lực bế con lợn lên.

Mọi người đều kinh ngạc, trợn tròn mắt nhìn:

- Sao cậu có thể làm được như thế?

Bố của Cường cười nói:

- Việc này phải tập luyện đấy. Khi con lợn này vẫn còn nhỏ, bác giúp Cường thực hiện bài "rèn luyện sức khỏe" hàng ngày, mỗi ngày bế nó đi quanh nhà hai vòng rồi lại quay về chuồng lợn, không bao giờ gián đoạn. Bây giờ con lợn lớn dần lên, trọng lượng cũng tăng dần lên, lực ở tay của Cường dần dần cũng khỏe hơn.

Bốn người vỡ lẽ ra, đồng thanh nói:

- Cô Vân rút ngắn thời gian kiểm tra cũng là đang "rèn luyện gánh nặng" cho chúng ta!

Bí mật của tự nhiên

Một cậu bé nọ nhìn thấy ổ kén trên cành cây. Cậu bèn mang ổ kén về nhà, muốn xem ổ kén đó sẽ biến thành bươm bướm như thế nào. Mấy ngày sau, trên ổ kén xuất hiện một vết nứt, cậu bé nhìn vào trong, thấy một con bướm đang vất vả vật lộn, cơ thể như bị thứ gì đó giữ chặt lại, không thể thoát ra ngoài...

- Ôi! Con bướm đáng thương làm sao, mình phải giúp nó. - Thế là cậu cầm cái kéo cắt ổ kén, giúp con bướm thoát ra ngoài. Không ngờ, cơ thể con bướm co rút lại, đôi cánh khô quắt đi, không bay lên được, chẳng bao lâu thì chết.

Nhìn con bướm chết đi, cậu bé buồn lắm. Cậu có lòng tốt nên mới làm như vậy, cậu không ngờ rằng con bướm phải trải qua quá trình tranh đấu vất vả trong ổ kén cho tới khi đôi cánh của nó đủ mạnh để thoát ra ngoài, lúc ấy nó mới trở thành một con bướm xinh đẹp và sống cuộc đời tự do phiêu du khắp nơi của mình.

Con người cũng như con bướm nhỏ, phải trải qua rất nhiều khó khăn, rèn luyện, trắc trở, thất bại rồi mới dần dần trưởng thành. Đó là con đường tất yếu mà ai cũng phải đi qua. Vì vậy, chúng ta cần biết chịu đựng gian khổ và rèn luyện từ nhỏ. Rồi có một ngày, chúng ta sẽ phát hiện ra mình là người gặt hái được nhiều thành công.

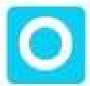

Trí nhớ có thể rèn luyện

Các bạn có muốn bí quyết để học giỏi không? Trí nhớ là một yếu tố rất quan trọng đấy. Đại văn hào nổi tiếng người Nga, Lev Tolstoy nói: “Mỗi ngày tôi đều có hai bài luyện tập, một là bài tập buổi sáng và hai là bài tập trí nhớ. Mỗi buổi sáng tôi đều học thuộc bài và từ mới ngoại ngữ để kiểm tra và bồi dưỡng trí nhớ của mình”. “Bài tập trí nhớ” của Tolstoy chính là ”rèn luyện gánh nặng” cho trí nhớ. Vậy bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày chúng ta hãy đặt ra một mục tiêu và một nội dung ghi nhớ, chỉ cần tiến hành có kế hoạch thì trí nhớ của chúng ta chắc chắn sẽ được nâng cao.

Hoạt động nhỏ

Nhật ký rèn luyện trí nhớ.

Ngày:

Mục tiêu:

Nội dung:

Kết quả:

Tổng kết

Hà Dương đã áp dụng bí quyết này nên mỗi ngày bạn ấy lại tiến bộ thêm một chút! Chúng ta hãy mau bắt tay vào làm một quyển “Nhật ký rèn luyện trí nhớ” của riêng mình nhé.

Muốn bước chân in được sâu thì đừng đi trên con

đường bằng phẳng.

Ngạn ngữ

Bạn có muốn trở thành một người tài giỏi không? Vậy thì đừng quên rèn luyện trí nhớ và thể lực của mình nhé. Mỗi ngày hãy đặt ra cho mình một mục tiêu, gia tăng áp lực, kiên trì thực hiện, như vậy bạn sẽ ngày càng kiên cường và tự tin hơn!

Trong cuộc đời mình, mỗi người đều sẽ phải trải qua nhiều khó khăn và vất vả. Chỉ cần chúng ta có mục tiêu, kiên định thực hiện nó, thì sẽ có ngày bạn kinh ngạc phát hiện ra là mình đã đạt được rất nhiều thành công.

Văn Chương có một câu cửa miệng rất nổi tiếng là “biết rồi”. Không cần biết ai đang nói gì, đã nói xong hay chưa, cậu luôn vội vàng xua tay, ngắt lời họ và nói:

- Biết rồi, biết rồi...

Thế nên các bạn cùng lớp đều gọi cậu là “Người biết rồi”. Bạn bè trong lớp mỗi khi nói chuyện với cậu đều thấy rất khó chịu, bởi vậy đều đồng loạt yêu cầu cậu phải từ bỏ thói quen xấu này. Vậy là cả lớp cử lớp trưởng Trúc Giang đại diện nói chuyện với Văn Chương.

- Văn Chương à, chúng tớ đều cảm thấy nói chuyện với cậu rất căng thẳng. Hy vọng khi nói chuyện với mọi người, cậu hãy chú ý lắng nghe, ngắt lời người khác là một hành vi rất không lịch sự.

- Biết rồi. Lần sau sẽ sửa. - Văn Chương khiêm tốn tiếp nhận ý kiến của lớp trưởng.

Không ngờ, mặc dù khiêm tốn nhận lỗi nhưng Văn Chương lại kiên quyết không chịu sửa. Những lần sau cậu vẫn lặp lại như thế. Lần này thì cả lớp chẳng còn cách nào.

Chiều nay là tiết tự học cuối cùng. Văn Chương là thành viên đội bóng rổ của trường nên bị gọi đi tập bóng, buổi tập luyện kéo dài đến tận khi buổi học kết thúc:

- Mau lên, mau lên. - Văn Chương vừa chạy vừa nghĩ. - Cầu trời bạn trực nhật đừng xóa mất bảng của mình! Bởi bài tập về nhà mà cô Vân giao đều ghi ở trên bảng.

Văn Chương thở hổn hển chạy về lớp, các bạn đều đã về hết, chỉ còn lại Hà Dương trong lớp. Văn Chương vừa nhìn lên bảng, thấy vô cùng thất vọng vì bảng đã bị xóa sạch, chẳng còn chữ nào, chỉ còn lại mấy hình vẽ vô duyên.

Văn Chương giận dữ hỏi Hà Dương:

- Có phải cậu xóa bài tập trên bảng không?

Hà Dương thản nhiên trả lời:

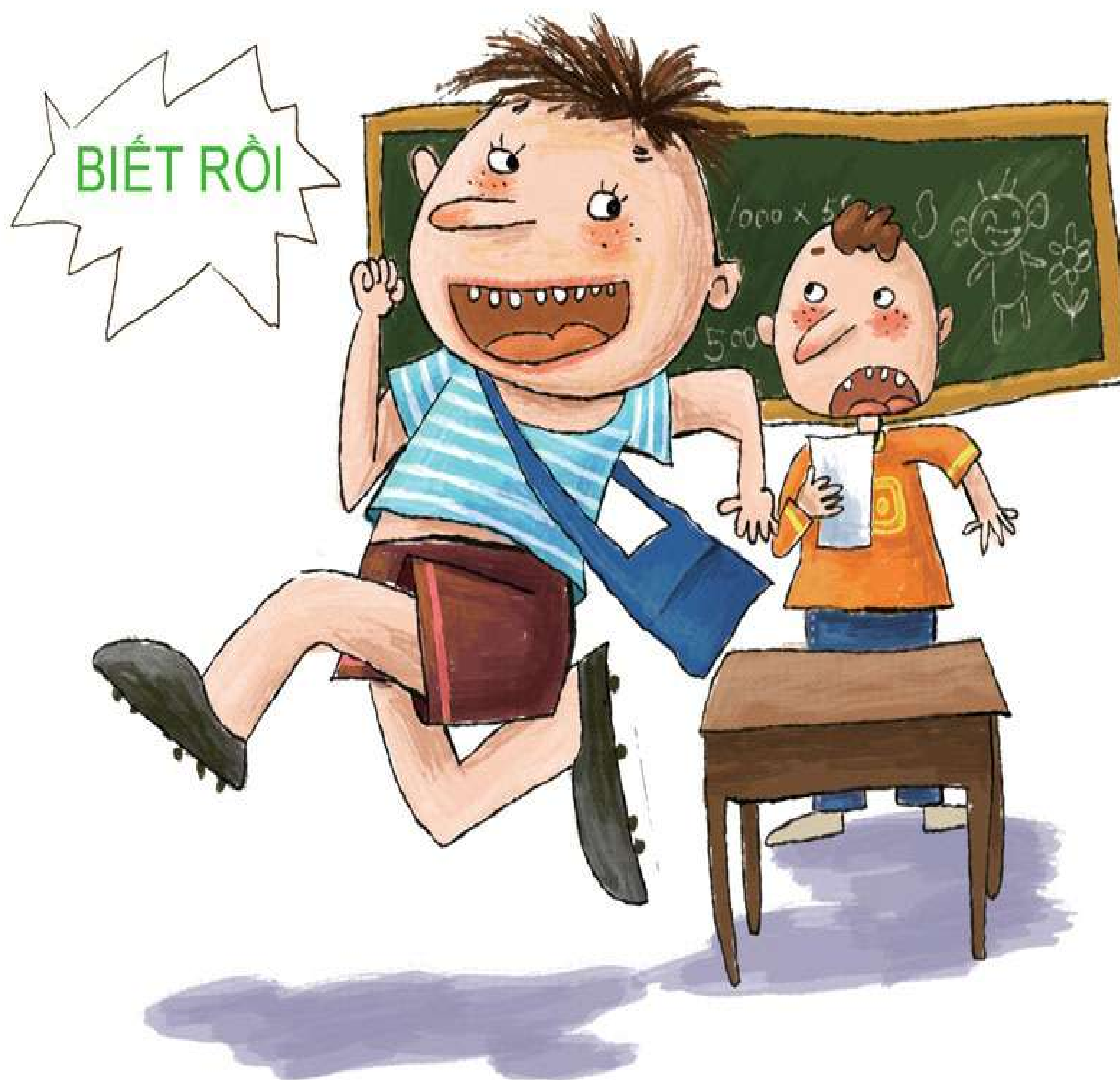
- Đúng thế! Hôm nay tớ trực nhật. Ai bảo cậu về lớp muộn quá, cậu nhìn này, mọi người về hết rồi.

- Được rồi, được rồi. - Văn Chương đang sốt ruột muốn về nhà nên chẳng buồn nói chuyện với Hà Dương. - Cậu mau nói cho tớ biết, bài tập môn văn hôm nay là gì?

- Trang 29, phần luyện tập, câu số 1, 2, 3, 4...

- Biết rồi, biết rồi. - Bệnh cũ của Văn Chương lại tái phát, cậu ngắt ngang lời Hà Dương rồi co giò chạy.

- Còn nữa... - Hà Dương hét to sau lưng.

Văn Chương như có phép tàng hình, thoáng cái đã chẳng thấy đâu.

Hà Dương lắc đầu nói:

- Đừng trách tớ nhé! Tại cậu không chịu nghe tớ nói hết đấy, đúng thật là...

- Văn Chương, bài tập của cậu làm xong chưa? - Hà Dương thận trọng thăm dò.

Văn Chương đưa tay ra làm dấu V, nói:

- Làm đúng như những gì cậu nói.

- Sao thế được?

- Cậu nói thế là ý gì? - Văn Chương không phục, lập tức lôi phần luyện tập ra cho Hà Dương xem. Này! Như cậu nói, câu 1, 2, 3, 4.

- Hôm qua tớ còn chưa nói xong thì cậu đã bảo “biết rồi, biết rồi”, sau đó chạy mất hút.

Hà Dương mang vở bài tập ra: Còn phải viết một bài văn cảm nghĩ về tác phẩm mới học nữa.

Văn Chương tái mặt:

- Cái này... Làm thế nào đây? - Vừa nghĩ đến ánh mắt nghiêm khắc của cô Vân, cậu đã thấy mồ hôi toát ra ướt lưng.

Đúng lúc này thì chuông vào lớp vang lên. Tiết đầu tiên là tiết của cô Vân.

- Chào các em, các em làm xong bài tập hôm qua chưa? - Cô Vân mỉm cười hỏi.

Cả lớp đều nhất loạt giơ tay, chỉ có một mình Văn Chương là cúi đầu thật thấp.

- Văn Chương, sao thế? Vì sao em chưa làm bài tập? - Cô Vân lập tức nghiêm nét mặt.

- Thưa cô, không phải em không làm, là... là vì... - Văn Chương bình thường vốn nhanh mồm nhanh miệng, nhưng giờ bỗng trở nên ấp úng. Cậu đành nhắm mắt chịu đựng những lời trách mắng của cô Vân, trong lòng thầm nghĩ: “Đáng đời mình!”

Từ đó về sau, Văn Chương đã thay đổi thói quen không tốt trước đây. Bây giờ, cho dù bạn nói với cậu ấy nhiều thế nào đi chăng nữa thì cậu ấy cũng không ngắt lời bạn, ngược lại còn chăm chú lắng nghe nữa đấy!

Joe Girard là nhân viên bán ô tô. Lần nọ, có một người nổi tiếng muốn mua xe của anh, anh giới thiệu một chiếc xe tốt cho người này. Người ấy rất hài lòng về chiếc xe, lập tức rút trong ví ra 10 nghìn đô la Mỹ. Khi thương vụ sắp thành công thì đột nhiên người nổi tiếng này lại thay đổi quyết định của mình.

Joe buồn lắm, anh quyết định gọi điện hỏi người đó vì sao lại làm thế.

- Rất tốt! Giờ anh có thể chăm chú nghe tôi nói được không?

- Rất chăm chú ạ.

- Điều đáng tiếc là hôm qua anh đã không nghe tôi nói bằng thái độ này. Một giây trước khi kí tên, tôi nói chuyện với anh về đứa con trai mà tôi rất tự hào, nhưng anh lại không có phản ứng gì.

Joe không nhớ người khách nói chuyện với mình lúc nào, bởi khi đó anh hoàn toàn không chú ý nghe ông nói. Anh cho rằng mình đã thành công trong một vụ buôn bán hời, bởi vậy chỉ muốn nhanh chóng kí vào hóa đơn rồi đưa bạn bè đi đâu đó ăn một bữa.

Chuyện này đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Joe, từ đó, anh hình thành thói quen nghiêm túc lắng nghe lời người khác nói. Và chính thái độ phục vụ này đã khiến sự nghiệp của anh ngày càng phát triển, cuối cùng anh đã trở thành người bán được nhiều ô tô nhất trên thế giới.

Nhân viên bán hàng nổi tiếng người Mỹ, liên tục 12 năm liền được vinh dự là nhân viên bán hàng thành công nhất thế giới. Kỷ lục bán ô tô mà ông duy trì được là trong 12 năm, trung bình mỗi ngày bán được 6 chiếc, tới nay vẫn không ai phá được kỷ lục đó.

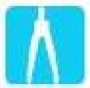

"Quang Lâm nói chuyện dài dòng quá!"

"Sao chẳng ai quan tâm tới mình nhỉ?"

Muốn biết đáp án không? Đó là vì bạn chưa học được cách lắng nghe. Lắng nghe có thể ảnh hưởng rất lớn tới việc học tập và cuộc sống của chúng ta! Bây giờ hãy tìm vài người bạn (càng nhiều càng tốt) để cùng chơi trò "cái loa thần kỳ", rồi cùng xem kết quả như thế nào nhé.

Những người tham gia ngồi thành hai hàng, trong thời gian quy định, người đầu tiên của hai hàng ghé sát tai người ngồi sau nói hai câu có nội dung giống nhau, lần lượt làm như vậy tới người cuối cùng, đội nào truyền lời xong trước và ít bị sai, thậm chí là không bị sai thì giành chiến thắng.

1 Viên bi thủy tinh màu đỏ ở dưới chiếc ghế dài hàng thứ ba bên trái của vườn trường.

2 Một cô gái tóc dài mặc áo màu đỏ đang đá cầu trên sân bóng.

Bạn thấy trò chơi này có vui không? Chúng ta còn có thể tự nghĩ ra nhiều nội dung truyền lời khác nữa! Hãy mau mau chơi cùng các bạn mình thôi nào!

Lắng nghe ý kiến hoặc lời đánh giá của người khác là một cách thể hiện sự tôn trọng, bởi điều đó chứng tỏ chúng ta thừa nhận người đối diện là người có chính kiến, tài giỏi, thông minh. Ngược lại, ngáp ngủ, lơ đãng hoặc nhìn đi chỗ khác là biểu hiện của sự coi thường.

Hobbs

Trò chuyện chính là nhịp cầu giao tiếp giữa người với người. Trong quá trình trò chuyện, lắng nghe là một yếu tố vô cùng quan trọng. Thử nghĩ xem, nếu Văn Chương biết chăm chú lắng nghe lời Hà Dương nói thì cậu sẽ không làm thiếu bài tập. Thực ra, muốn chăm chú lắng nghe không khó, chỉ cần khi người khác nói chuyện, bạn kiên nhẫn và tập trung, tự nhiên sẽ có thể trò chuyện một cách hiệu quả. Học cách lắng nghe, bạn sẽ phát hiện ra rằng, người sẵn sàng nói chuyện với bạn ngày càng nhiều, người sẵn sàng nghe bạn nói cũng ngày càng nhiều!

6

Lý tưởng của Văn Long

Chuyện xung quanh ta

Hôm nay, cô Vân yêu cầu cả lớp viết một bài văn về đề tài "lý tưởng của tôi". Văn Long thường có rất nhiều câu hỏi, cô Vân vừa mới nói xong, cậu đã giơ tay thật cao.

- Thưa cô, thế nào là "lý tưởng" ạ?

Cô Vân nói:

- Lý tưởng chính là mục tiêu mà em muốn đạt được, vì nó, em sẽ theo đuổi và phấn đấu đến cùng. Ví dụ, có người có lý tưởng trở thành nhà du hành vũ trụ, có người có lý tưởng trở thành giáo viên.

Cô Vân nói xong liền đi họp và để các bạn ngồi trong lớp viết lý tưởng của mình.

- Nên viết gì nhỉ? - Văn Long cắn bút suy nghĩ. Bỗng dưng mắt cậu sáng lên, có vẻ như vừa nảy ra ý tưởng hay lắm. Sau đó, cậu cắm đầu vào viết, chẳng mấy chốc đã xong.

Đúng lúc cậu đang đắc ý đọc lại bài viết của mình thì Trúc Giang ngồi cạnh ghé đầu nói:

- Văn Long, cho tớ xem lý tưởng của cậu là gì đi? - Trúc Giang vừa nói vừa nhanh tay giật lấy bài làm của Văn Long để đọc.

- Lý tưởng của tôi là trở thành một nhà thiết kế khu vui chơi, tôi sẽ thiết kế ra nhiều đồ chơi thú vị hơn, hấp dẫn hơn. Các bạn và cô giáo sẽ không phải mua vé mà được chơi tự do...

- Ha ha ha... - Trúc Giang không nhịn được nữa, bật cười nghiêng ngả, một lúc sau mới nói nên lời - Văn Long, cậu đúng là chúa nghịch ngợm! Đến cả lý tưởng của cậu cũng gắn liền với việc "chơi".

Hà Dương và Minh Phương ngồi bàn trước nghe nói vậy, cũng bật cười theo.

Văn Long không chịu nổi sự cười nhạo của các bạn, liền nổi cáu:

- Lý tưởng của tớ có gì không tốt? Làm người khác vui chẳng phải là điều tốt hay sao? Các cậu nói đi, các cậu thì có lý tưởng to tát gì để tớ học theo nào.

Trúc Giang khó khăn lắm mới nín cười được, nói:

- Lý tưởng của tớ là làm một nhà văn, tớ hy vọng mình sẽ nổi tiếng như J.K. Rowling, viết được một tác phẩm gây tiếng vang trên toàn thế giới...

Cô bé vẫn chưa nói xong, Minh Phương đã chen ngang:

- Sau này lớn lên, tớ sẽ là một nghệ sĩ.

Hà Dương cũng không chịu thua kém, khẽ hắng giọng rồi nói:

- Ước mơ của tớ là trở thành một nhà khoa học.

Thì ra lý tưởng của các bạn học giỏi trong lớp đều rất cao xa, không phải trở thành nghệ sĩ thì cũng là nhà văn, nhà khoa học, Văn Long cảm thấy lý tưởng của mình so với các bạn thật là ấu trĩ.

- Văn Long, mau thay đổi lý tưởng của cậu đi! - Trúc Giang khuyên. - Cậu mà nộp bài này thì chắc chắn cô Vân sẽ bắt cậu viết lại.

Hà Dương, Minh Phương cũng gật đầu phụ họa:

- Đúng đấy! Đúng đấy!

Văn Long nói:

- Tớ không sửa đâu! Mang lại niềm vui cho người khác chẳng lẽ không phải là ước mơ chính đáng? Tớ không sửa.

- Chúng tớ cược rằng, lý tưởng của cậu chắc chắn không được cô giáo đồng ý. Nếu cô giáo yêu cầu viết lại, cậu phải mời bọn tớ ăn xúc xích nướng, mỗi người một cái; nếu không thì mỗi người bọn tớ mời cậu ăn một cái xúc xích nướng.

- Cược thì cược, sợ gì? - Văn Long không hề do dự, chấp nhận lời cá cược của các bạn.

Mấy ngày sau, cô giáo trả bài, Văn Long không những không phải viết lại mà còn được 8,5 điểm. Trúc Giang, Minh Phương và Hà Dương đành phải mời cậu đi ăn xúc xích.

Mời bạn một cái xúc xích chẳng có gì to tát. Chỉ có điều, Trúc Giang, Minh Phương và Hà Dương đều không phục, vậy là liền đến tìm cô Vân:

- Thưa cô, lý tưởng của Văn Long là trở thành nhà thiết kế khu giải trí, sao bạn ấy lại được điểm cao như thế?

Cô Vân cười nói:

- Mỗi người đều có lý tưởng của riêng mình, lý tưởng không phân biệt nghề nghiệp sang hèn. Quan trọng là các em có ý thức không ngừng nỗ lực để đạt được lý tưởng đó.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Hơn 100 năm trước, có một cậu bé sống gần sông Tần Hoài. Tết Đoan ngọ hàng năm, người dân ven sông Tần Hoài đều tổ chức cuộc đua thuyền rồng, vô cùng náo nhiệt. Cậu bé cũng rất thích xem đua thuyền rồng như những người bạn khác.

Năm 10 tuổi, vào đúng dịp tết Đoan ngọ, cậu bé bị ốm. Cậu đành nằm trên giường, chờ người bạn về kể cho nghe cuộc đua thuyền rồng năm đó. Chiều tối, người bạn quay về. Cậu bé vội vàng hỏi:

- Mau kể cho tớ nghe về cuộc đua thuyền rồng hôm nay đi!

Không ngờ, người bạn cúi đầu, mãi mới nói nên lời:

- Cầu trên sông bị gãy rồi, rất nhiều người rơi xuống sông...

Nghe được tin không hay này, cậu bé buồn lắm.

Sau khi khỏi bệnh, cậu bé chạy tới bên bờ sông Tần Hoài, lặng lẽ nhìn cây cầu đã gãy. Lúc này trong lòng cậu thầm hạ quyết tâm:

- Sau này lớn lên, mình sẽ trở thành một người xây cầu, cầu mình xây chắc chắn sẽ rất kiên cố, không bao giờ bị đổ!

Từ đó, cậu bé luôn đặc biệt lưu ý tới những cây cầu. Ra khỏi nhà, gặp bất cứ cây cầu nào, cậu cũng nhìn ngắm, đánh giá rất tỉ mỉ, về đến nhà liền vẽ lại hình ảnh cây cầu mà mình nhìn thấy. Khi đọc báo, nếu gặp kiến thức liên quan tới cầu, cậu đều sưu tầm lại. Sau một thời gian dài nỗ lực, cuối cùng cậu bé cũng thực hiện được ước mơ, trở thành một chuyên gia xây dựng cầu.

Cậu bé có lý tưởng và phấn đấu không mệt mỏi vì lý tưởng này chính là chuyên gia xây cầu nổi tiếng Trung Quốc - Mao Dĩ Thăng.

Mao Dĩ Thăng
(1896 - 1989)

Kỹ sư nổi tiếng Trung Quốc, chuyên gia xây cầu, công trình vĩ đại nhất là xây dựng cầu bắc ngang sông Tiền Đường.

Trắc nghiệm tâm lý

Bạn có lý tưởng và tương lai tốt đẹp không?

Hãy căn cứ vào tình hình thực tế của bạn để chọn một đáp án phù hợp nhất cho những câu hỏi dưới đây.

Chọn A được 5 điểm, chọn B được 2 điểm, chọn C được 0 điểm. Cộng điểm của các câu lại và tính điểm tổng.

1 Đối với hoạt động tập thể, bạn có thái độ: ( )

A Nhiệt tình tham gia.

B Không quan tâm.

C Rất ghét các hoạt động này.

2. Với tiền tiêu vặt, bạn sẽ: ( )

A Lên kế hoạch cụ thể, cân bằng thu chi, hình thành thói quen tiết kiệm tiền.

B Chỉ cần không phải xin bố mẹ là được rồi.

C Hôm nay thích gì thì mua cái đó, không cần có kế hoạch.

3. Khi gặp phải khó khăn, bạn sẽ: ( )

A Tìm ra nguyên nhân gây ra khó khăn, coi những khó khăn này là một bài học và cơ hội để tích lũy kinh nghiệm.

B Lo lắng, nghĩ cách tìm người giúp đỡ.

C Khóc thương bản thân, thái độ tiêu cực, tuyệt vọng với tương lai.

4. Khi người khác phê bình bạn, bạn sẽ: ( )

A Bình tĩnh suy nghĩ ý kiến của người khác, nếu đúng thì chấp nhận; nếu không thì cũng không tùy tiện nổi giận, sau đó tìm cơ hội để giải thích.

B Không quan tâm tới lời phê bình của người khác, không có phản ứng gì.

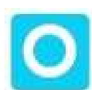
C Tỏ ra bất bình vì lời phê bình của người khác, thậm chí là xảy ra tranh cãi.

5. Khi bạn bè gặp khó khăn, bạn sẽ: ( )

A Trước tiên phán đoán xem bạn mình gặp khó khăn gì, nếu cần được giúp đỡ thì lập tức giúp đỡ.

B Không hỏi lý do, cố gắng giúp đỡ.

C Cho rằng đây là việc của người khác, có thái độ khoanh tay đứng nhìn.

Phân tích

20 điểm trở lên	**Ưu tú. Bạn có lý tưởng rất cao về cuộc sống và sự nghiệp của mình, có thể đối mặt với hiện thực, gặp phải khó khăn, trắc trở sẽ nghĩ cách để khắc phục, có thể hợp tác với người khác và thành công trong sự nghiệp.**
10 - 19 điểm	**Trung bình. Bạn có ý thức nhất định về cuộc sống và sự nghiệp, cơ bản có thể đối mặt với hiện thực, đối với đa số các khó khăn, trắc trở, bạn đều nghĩ cách để khắc phục, nhưng có lúc cũng nảy sinh suy nghĩ bi quan, tiêu cực.**
Dưới 10 điểm	**Nhận thức của bạn về các vấn đề chưa rõ ràng hoặc có quan niệm sai lầm, thiếu quyết tâm khắc phục khó khăn. Bạn phải rèn luyện nhiều hơn nữa thì mới có thể tạo ra một tương lai tươi sáng.**

Hoạt động của con người nếu không được lý tưởng khích lệ thì sẽ trở thành vô hồn và nhỏ bé.

Chernyshevsky

Đối với tương lai xa xôi, chắc hẳn mỗi người đều có kế hoạch riêng của mình. Chính vì mỗi người có một ý tưởng riêng về tương lai nên cuộc sống của chúng ta mới muôn màu muôn vẻ như vậy. Lý tưởng không phân biệt nghề nghiệp sang hèn, một xã hội vừa cần có các nhà khoa học, vừa cần có đầu bếp, vừa cần các nghệ sĩ, cũng vừa cần có người nông dân, thiếu bất cứ nghề nào cũng không được. Điều quan trọng nhất là sau khi đã có lý tưởng, không thể chỉ dừng lại ở việc suy ngẫm, mà chúng ta phải nỗ lực hành động để thực hiện lý tưởng đó!

"Thứ nhất đau mắt, thứ nhì nhức răng". Ông bà nói câu này quả không sai. Tiết học cuối của buổi sáng vừa bắt đầu, Văn Long bắt đầu bị cái răng của mình hành hạ. Cô Vân hỏi có phải cậu đau lắm không, Văn Long nhăn nhó gật đầu.

Để không ảnh hưởng tới việc học của các bạn trong lớp, cô Vân đưa Văn Long tới phòng y tế uống thuốc giảm đau và thông báo cho người nhà tới đưa cậu về nghỉ ngơi. Răng Văn Long tuy rằng còn rất đau nhưng trong lòng cậu thì vui lắm:

- Ha ha! Đúng là trong họa có phúc!

Mẹ đến trường đón Văn Long về nhà rồi lại phải tới công ty làm việc tiếp. Buổi trưa, người lớn đi làm, trẻ con đi học, khu nhà cậu vắng tanh, thi thoảng có bóng một vài người lướt qua. Ở nhà chỉ một mình, Văn Long chán nản ngẩng đầu lên nhìn cầu thang của tòa nhà, bất chợt phát hiện có hai người đi đi lại lại ở đó rất lâu, một người vừa cao vừa gầy, một người vừa thấp vừa béo, hai người họ đứng quay lưng về phía Văn Long, đang thì thào, dường như đang có âm mưu gì đó, hành vi vô cùng khả nghi. Văn Long không nén được tò mò, chạy lại gần. Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, tên cao gầy và tên thấp béo lập tức quay lại, hoảng hốt nhìn Văn Long.

Văn Long tò mò ngắm nghía hai người đó, bọn họ hiển nhiên không

phải là lao công, vậy thì cứ lén lút ở đây làm gì nhỉ?

- Rốt cuộc họ là ai? - Văn Long băn khoăn. - Họ là nhân viên chuyển phát nhanh? Hay là...

Tên cao gầy và tên thấp béo cũng giật nảy mình. Vừa nãy bọn chúng đã quan sát rất lâu, xác định là xung quanh chẳng có ai, sao tự nhiên lại có một thằng nhóc con lao ra thế này? Tên thấp béo thoáng run rẩy, tờ giấy và cái bút trong tay rơi xuống đất.

Văn Long thấy thế, vội vàng ngồi xuống nói:

- Để cháu nhặt giúp chú. - Cậu vừa nói vừa nhặt tờ giấy và cái bút lên. Đồng thời liếc nhanh vào tờ giấy, trên đó viết mấy số nhà "101, 102, 103, 201", đằng sau mỗi số nhà đó còn có một ký hiệu mà Văn Long không hiểu.

Văn Long trả tên thấp béo giấy bút rồi cười hỏi:

- Chú ơi, các chú đang làm gì thế?

- Bọn chú... bọn chú... - Tên cao gầy và tên thấp béo nhìn nhau, sau đó ấp úng nói. - Bọn chú ở công ty gas, tới xem đồng hồ gas.

Văn Long lại cười hỏi:

- Ồ! Thế sao các chú không mang theo sổ như mọi người ạ?

- Hả! À, sổ... - Hôm nay bọn chú quên mang. Tên cao gầy vừa nói vừa đánh mắt ra hiệu cho tên thấp béo đứng cạnh.

- Bọn chú... bọn chú phải đi làm việc đây. Tên cao gầy và tên thấp béo đều ấp úng nói rồi vội vàng bỏ đi.

Văn Long đứng trước cửa nhà, càng nghĩ càng thấy bất thường. Cậu cảm thấy hai người này thật kỳ lạ, thứ nhất, nói là người của công ty gas mà chẳng mặc đồng phục, không có sổ ghi chép; thứ hai, công ty gas hàng tháng tới xem đồng hồ hoặc kiểm tra định kỳ đều thông báo trước, nhưng mấy ngày nay lại chẳng thấy thông báo gì cả!

- Chẳng lẽ bọn chúng đến để dò la tình hình trước? - Nghĩ đến đây, Văn Long lập tức bỏ bàn tay đang ôm má ra, cơn đau răng hình như

không còn dữ dội như trước nữa. Cậu quay người lại, thấy tên cao gầy và tên thấp béo đang đi về phía bên kia tòa nhà. Cậu định kêu lên, nhưng buổi trưa vắng vẻ chẳng có một ai, phải làm thế nào đây?

- Mình không được hô to, bởi hô to là bọn chúng sẽ chạy thoát mất. - Văn Long nghĩ, bèn vội vàng về nhà gọi điện báo công an. - A lô, chú công an, chỗ cháu là...

Chuyện sau đó không cần phải nói, các chú công an đã tóm gọn hai tên trộm đang chuẩn bị bỏ trốn. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Văn Long, đúng là chúng tới để dò la tình hình.

Khi các chú công an đến nhà tặng Văn Long giấy khen, mẹ kinh ngạc hỏi:

- Văn Long, con giúp các chú công an bắt được kẻ trộm thật hả?

Văn Long xua tay, làm ra vẻ chuyện này nhỏ lắm:

- Dạ! Có gì đâu! Con còn kém xa cậu bé trong phim *Ở nhà một mình* mà!

Một hôm, vua hài Chaplin đang đi trên đường, bỗng dưng một tên cướp lao ra, một tay kẹp chặt cổ ông, tay còn lại gí súng vào đầu ông, hung hãn nói:

- Mau đưa ví tiền đây, nếu không ta sẽ lấy mạng ngươi.

Trước tên cướp hung ác này, Chaplin biết nếu mình chống lại hắn thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Thế là ông không hề phản kháng, ngoan ngoãn cho tay vào túi lấy ví ra đưa cho tên cướp và nói:

- Đây không phải là tiền của tôi, là của ông chủ tôi. Nếu anh mang số tiền này đi, ông chủ chắc chắn sẽ cho rằng tôi đã biển thủ tiền công và sẽ đuổi việc tôi. Người anh em, làm ơn hãy bắn một phát vào cái mũ trên đầu tôi để chứng minh rằng tôi bị cướp, được không?

Tên cướp cười cười đếm tiền trong tay rồi nói:

- Chuyện nhỏ này đương nhiên là ta làm được. Thế là hắn giơ cao khẩu súng trong tay, bắn hai phát vào mũ của Chaplin.

Chaplin lại cầu xin:

- Người anh em, anh làm phúc thì làm cho trót. Xin hãy bắn thêm mấy phát vào quần tôi, để ông chủ tôi tin tưởng hơn.

Tên cướp vốn là một kẻ đầu óc đơn giản, thấy tiền là tối tăm mặt mũi, thế nên hắn răm rắp làm theo lời ông, bắn hết 6 viên đạn trong nòng súng. Lúc này, Chaplin đã chuẩn bị từ trước, nghiến răng, giơ tay

lên, đấm mạnh vào người tên cướp, lấy lại được cái ví và mỉm cười đi về nhà.

Diễn viên điện ảnh, đạo diễn và là một danh hài kiệt xuất của nước Anh.

Khi gặp hỏa hoạn, nên làm thế nào? Chúng ta hãy cùng xem những hướng dẫn sau đây nhé. Chúng đều là những kiến thức hữu dụng đấy.

1 Tranh thủ thời gian, mau chóng thoát khỏi đám cháy

Đừng lãng phí thời gian quý giá vào việc mặc quần áo hay tìm đồ vật. Khi phát hiện có hỏa hoạn thì phải lập tức tìm "cửa ra" và rời đi theo chỉ thị của người lớn.

2 Phản ứng nhanh, trốn chạy đúng hướng

Khi hiện trường có khói dày đặc, hãy cúi thấp người xuống hoặc là bò sát mặt đất, để không bị khói làm cho ngạt thở; quần áo trên người khi chẳng may bắt lửa, hãy mau cởi ra hoặc lăn tròn trên đất, dập tắt ngòi lửa.

3 Chọn đường đi, nhất quyết thoát khỏi đám cháy

Nếu lửa không quá to thì có thể khoác lên người quần áo thấm nước hoặc khoác chăn lên để lao ra ngoài; nếu lửa to thì hãy sử dụng dây thừng hoặc ga giường, xé thành miếng nhỏ buộc thành thừng, một đầu buộc vào chỗ chắc chắn, đầu còn lại thả xuống và leo ra từ cửa sổ.

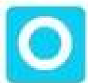
4 Trốn khỏi nơi cao, chú ý an toàn

Khi lửa cháy to, có khả năng nguy hiểm tới tính mạng thì có thể nhảy xuống qua cửa sổ nếu ở độ cao vừa phải. Khi nhảy xuống, cố gắng nhảy vào giữa đệm cứu sinh hoặc trước khi nhảy ném chăn màn, đệm ghế salon xuống để làm giảm chấn thương. Nếu không có vật đệm thì phải nhảy ở chỗ cửa sổ hoặc ban công, nhảy xuống theo tư thế thẳng tự nhiên, trước khi

chạm đất, hai tay ôm chặt đầu, cơ thể co lại để giảm bớt tổn thương.

5 Tranh thủ thời gian, chờ cứu hộ

Khi các con đường chạy thoát đều bị cắt đứt, hãy sử dụng các biện pháp chống khói, chống lửa, đóng chặt cửa sổ và tưới nước lên cửa sổ để kéo dài thời gian bén lửa, phải dùng khăn ướt để bịt miệng và mũi, chờ cứu hộ tới.

Bạn đã nhớ hết những phương pháp này chưa? Chỉ ghi nhớ các phương pháp đối phó khi hỏa hoạn là chưa đủ, quan trọng nhất là bạn phải giữ bình tĩnh nhé!

Không ai vì học vấn mà trở thành bậc trí giả. Học vấn có được có thể là do chăm chỉ, còn nhanh trí lại phụ thuộc vào trí tuệ trời sinh.

John Selden

Trong đời người, ai cũng có lúc gặp phải một vài tình huống nguy hiểm không thể dự đoán trước. Người yếu đuối, nhát gan, thiếu trí tuệ khi gặp phải tình huống nguy cấp sẽ tỏ ra hoảng hốt, luống cuống; còn người dũng cảm, có trí tuệ khi gặp phải những vấn đề này sẽ nhanh trí tìm cách giải quyết.

Muốn giải quyết vấn đề một cách thông minh, nhanh trí, thường ngày hãy chú ý học hỏi các kiến thức liên quan tới việc xử lý những tình huống nguy hiểm, hãy chịu khó động não. Chỉ có như vậy, khi sự việc xảy ra, bạn mới có thể bình tĩnh, xử lí

vấn đề kịp thời. Cố lên! Chắc chắn bạn sẽ làm được.

8

Tớ là quân nhân

Chuyện xung quanh ta

Văn Chương có một người cậu tên là Trung Hiếu, cậu nhập ngũ từ khi Văn Chương còn nhỏ, sau đó lại đi học, tốt nghiệp trường quân sự, trở thành một sĩ quan nổi tiếng trong quân đội. Hôm nay, cậu Trung Hiếu về thăm người thân.

Văn Chương đã mấy năm không được gặp cậu Trung Hiếu rồi. Lần này được gặp thật là sung sướng! Cậu thầm tự hào trong lòng. Cậu Trung Hiếu cao 1m85, lưng thẳng, vai rộng, lông mày rậm, mắt to, mặc dù khi về thăm mọi người cậu không mặc quân phục, nhưng trong mắt Văn Chương, cậu vẫn rất "oách".

Văn Chương vô cùng hâm mộ cậu, cả ngày cứ mở miệng là nói "cậu Trung Hiếu của tớ", khiến cả hai người bạn thân là Văn Long và Nhất Đạt cũng trở thành "fan hâm mộ" của cậu Trung Hiếu.

Kỳ thi học kỳ vừa kết thúc, còn lâu nữa mới hết ngày, cả ba nghĩ nếu về nhà sớm thì quả là lãng phí thời gian.

Vậy là Văn Chương đề nghị:

- Này! Bọn mình chơi trò đánh trận đi.

- Ừ! Ý hay đấy Văn Long. - Nhất Đạt nghe vậy thì mắt sáng lên, hào hứng đồng ý.

Văn Chương muốn làm sĩ quan, mặc dù hai cậu bạn kia đều không đồng ý nhưng cũng phải chấp nhận! Nhất Đạt thật thà thì bị bắt làm binh sĩ, còn Văn Long lém lỉnh bị bắt làm quân địch.

Trò chơi bắt đầu. Kẻ địch Văn Long chạy thật xa rồi trốn đi. Sĩ quan Văn Chương ra lệnh cho binh sĩ Nhất Đạt chặn kẻ địch ở ngã tư, còn mình thì chạy ra cánh đồng tìm kiếm.

Tiết trời mùa xuân giống như tâm trạng của trẻ con vậy, thay đổi nhanh liên tục. Lúc trước trời nắng đẹp như thế mà giờ đã đổ mưa. Mưa càng lúc càng to, Văn Chương và Văn Long thấy vậy bèn vội vàng co giò chạy về nhà, chỉ có Nhất Đạt là vẫn đứng ở ngã tư.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, quần áo của Nhất Đạt đã ướt hết. Lúc này Trúc Giang cầm ô đi qua, thấy Nhất Đạt ướt lướt thướt như vậy thì gọi to:

- Nhất Đạt, mưa to rồi, về nhà thôi.

Nhất Đạt lau nước mưa trên mặt, kiên định nói:

- Không được! Giờ tớ là quân nhân, không có lệnh của sĩ quan Văn Chương thì tớ không thể rời khỏi đây được.

Trúc Giang chẳng hiểu gì, không biết Nhất Đạt định giở trò gì đây. Mưa to quá rồi, Trúc Giang khuyên thế nào Nhất Đạt cũng không đổi ý, cô bé đành đi tìm cô Vân. Cô bé nghĩ, có cô Vân thuyết phục nhất định Nhất Đạt sẽ nghe lời! Không ngờ, Nhất Đạt cũng không chịu nghe cô Vân.

Mặc dù trời đã tối dần, quần áo ướt sũng, dính chặt vào người, nhưng binh sĩ Nhất Đạt vẫn nói với cô Vân:

- Em là một quân nhân, không có mệnh lệnh của sĩ quan Văn Chương, em không thể rời khỏi đây.

Cô Vân lo lắng lắm, dù vẫn chưa kịp tìm hiểu nguyên nhân sự việc, nhưng nghe Nhất Đạt nói "mệnh lệnh của sĩ quan Văn Chương", cô bèn vội vàng gọi điện thoại cho Văn Chương:

- Văn Chương, mau đến trường hạ lệnh, bởi vì không có mệnh lệnh

của em, Nhất Đạt không chịu về nhà.

Văn Chương nghe thấy thế, ngại ngùng lắc đầu. Cậu không ngờ Nhất Đạt lại giống y một người quân nhân, nói được làm được, cậu cứ nghĩ trời mưa, Nhất Đạt rồi cũng giống mình, vội vã chạy về nhà thôi, không ngờ giờ vẫn ở đó. Cậu Trung Hiếu nghe nói đến chuyện này thì vội vàng kéo Văn Chương đứng lên, chạy như bay đến trường.

Quả nhiên, ở ngã tư mà Văn Chương đã chỉ định, Nhất Đạt toàn thân ướt sũng, đứng bất động. Mưa quá to, cho dù cô Vân đứng sau lưng cậu che ô cũng không có tác dụng.

Văn Chương vội vàng lại gần, nhưng bị cậu Trung Hiếu giữ lại. Rồi cậu Trung Hiếu đi về phía đó, giơ tay chào Nhất Đạt theo đúng kiểu nhà binh, nghiêm giọng nói:

- Binh sĩ Nhất Đạt, tôi, Thượng úy Nguyễn Trung Hiếu, ra lệnh cho cậu lập tức về nhà.

- Vâng! - Nhất Đạt run rẩy trả lời, rồi cũng giơ tay chào cậu Trung Hiếu cho dù động tác không đúng lắm, sau đó co giò chạy.

Nhìn theo bóng Nhất Đạt khuất sau màn mưa, cậu Trung Hiếu thở dài:

- Thằng bé là một quân nhân thực sự, rất đáng để chúng ta học tập!

Văn Chương nghe cậu nói vậy, xấu hổ đỏ bừng mặt, lặng lẽ cúi đầu.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Một hôm, một cậu bé khoảng 12 tuổi vui vẻ cùng chơi đá bóng với bạn. Không cẩn thận, cậu bé đá bóng trúng vào cửa sổ của một nhà gần đó làm kính cửa sổ vỡ tan.

Chủ nhà lập tức chạy ra, nổi giận đùng đùng, lớn tiếng hỏi ai làm việc đó. Các bạn sợ hãi bỏ chạy hết, chỉ còn cậu bé. Cậu cúi đầu nhận lỗi và quay về nhà lấy tiền để đền.

Về tới nhà, cậu bé gây ra chuyện rụt rè kể chuyện này cho bố nghe. Người bố lấy tiền ra rồi nghiêm khắc nói với cậu bé:

- Cửa kính do con làm vỡ nên con phải chịu trách nhiệm bồi thường.

Giờ bố trả tiền trước cho con, con phải nghĩ cách để trả số tiền này cho bố.

Cậu bé gật đầu, lấy tiền của bố rồi chạy đến trả cho chủ nhà.

Sau đó, cậu bé vừa vùi đầu vào học tập, thời gian rảnh rỗi lại đi làm thêm kiếm tiền. Cậu rửa bát đĩa ở nhà hàng, có lúc còn đi nhặt rác. Mấy tháng sau, cuối cùng cậu cũng kiếm được đủ 15 đô la để trả cho bố.

Rất nhiều năm sau, cậu bé ấy đã trở thành Tổng thống Mỹ, ông chính là Reagan. Sau này, mỗi khi nhớ lại chuyện ấy, Reagan đều cảm động nói:

- Sau lần đó, tôi hiểu rằng làm người nhất định phải có tinh thần trách nhiệm.

Ronald Reagan

(1911 - 2004)

Tổng thống thứ 40 của Mỹ, được giới truyền thông gọi là "người trò chuyện vĩ đại".

Trắc nghiệm tâm lý

Muốn biết mình có phải là người có tinh thần trách nhiệm hay không, chúng ta hãy thử làm bài trắc nghiệm này xem sao! Hãy điền **"O"** cho câu trả lời là "Có" hoặc **"X"** cho câu trả lời là "Không" vào trong dấu ngoặc nhé.

1 Hẹn gặp người khác, bạn có đến đúng giờ không? ( )

2 Trước khi làm một việc gì đó, bạn có chuẩn bị trước không? ( )

3 Phát hiện bạn mình làm sai việc gì đó, bạn có nói với cô giáo không? ( )

4 Đi du lịch, không tìm được thùng rác, bạn có cất rác vào túi không? ( )

5 Bạn có thường xuyên tập thể dục không? ( )

6 Bạn có tránh ăn những loại thực phẩm ôi thiu hoặc thực phẩm có hại cho sức khỏe? ( )

7 Bạn luôn ưu tiên việc chính, có thời gian mới làm những việc phụ khác? ( )

8 Nhận được thư của người khác, bạn thường hồi âm trong khoảng một, hai ngày? ( )

9 Hẹn với bạn bè rồi, bạn sẽ không bao giờ lỡ hẹn, cho dù bị ốm cũng không ngoại lệ? ( )

10 Bạn có nộp bài tập đúng giờ không? ( )

Phân tích

Chọn **O** được 1 điểm, chọn **X** được 0 điểm.

7 - 10 điểm	**Bạn là một người rất có tinh thần trách nhiệm. Làm việc thận trọng, hiểu lễ nghĩa, đáng tin tưởng và rất thành thật.**
3 - 6 điểm	Trong đa số tình huống, bạn rất có tinh thần trách nhiệm, thỉnh thoảng suy nghĩ chưa chu đáo lắm.
Dưới 2 điểm	Bạn là một người không có tinh thần trách nhiệm. Bạn trốn tránh trách nhiệm hết lần này tới lần khác, việc gì cũng không làm được lâu.

Một người nên làm việc mà anh ta nên làm - cho dù

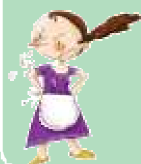
là kết quả như thế nào, khó khăn nguy hiểm và áp lực như thế nào - đó nguồn gốc đạo đức của nhân loại.

John Kennedy

Đối với bất cứ ai, tinh thần trách nhiệm đều vô cùng quan trọng. Nó là tiêu chuẩn để làm việc, không có tinh thần trách nhiệm thì không thể có được thành công, giống như sự kiên trì của Nhất Đạt với trách nhiệm của một binh sĩ, đã không chỉ cảm động được cậu Trung Hiếu mà còn khiến chúng ta yêu mến. Trong cuộc sống, các bạn nhỏ nên hành động theo tinh thần trách nhiệm, ví dụ: vứt rác vào thùng rác, giúp mẹ làm việc nhà, làm những việc trong khả năng của mình... Có tinh thần trách nhiệm sẽ khiến bạn nỗ lực làm việc, cũng khiến bạn được người khác tin tưởng và tôn trọng, cuối cùng mới làm nên sự nghiệp lớn. Hãy bắt đầu cố gắng từ bây giờ các bạn nhé!

- Văn Long, ra đây. - Mẹ đứng ở ban công gọi lớn.

- Dạ! con ra ngay ạ! - Văn Long biết có chuyện chẳng lành nhưng vẫn lên tiếng đáp lại.

Mẹ chống hai tay vào hông, giận dữ nhìn Văn Long đang đi tới.

- Mẹ, có chuyện gì thế? - Văn Long thận trọng hỏi.

- Này, con tự nhìn xem. - Mẹ vừa nói vừa đưa một cái túi về phía Văn Long.

Văn Long nhìn kỹ lại. Ấy? Đây chẳng phải là túi rác mà lúc sáng cậu dọn phòng xong vứt ra sao?

- Mẹ, đây là rác con vứt ra lúc dọn phòng mà, sao thế ạ?

- Rác? - Mẹ càng giận hơn. Mẹ cúi xuống mở túi rác ra, nói. - Những thứ này vẫn còn dùng được mà gọi là rác sao? Này! Con xem, bút chì vẫn còn một nửa đã vứt đi, quyển sổ này vẫn còn dùng được, lại còn cái gọt bút chì nữa...

Cuối cùng Văn Long cũng hiểu nguyên nhân khiến mẹ nổi giận rồi. Cậu thở phào, nói:

- Ôi, mẹ ơi, con tưởng chuyện gì nghiêm trọng cơ. Những thứ này không dùng được nữa nên con vứt đi.

- Sao lại không dùng được nữa? Những tờ giấy đã viết một mặt, vẫn có thể để làm nháp; nửa cây bút chì khó cầm thì cắm thêm cái “mũ” đồ chơi vào là được...

Văn Long xoa đầu:

- Mẹ, con xin mẹ. Những thứ này thực sự không dùng được nữa,

chẳng nhẽ mẹ bắt con phải làm Grandet[(1)] à?

Nghe Văn Long nói tới “Grandet”, mẹ khựng lại:

- Con còn biết cả Grandet cơ à? Mẹ hy vọng con trở thành người tiết kiệm không tiêu tiền lãng phí, chứ hoàn toàn không bắt con thành một kẻ keo kiệt, bủn xỉn.

- Vở dùng hết rồi mẹ còn bắt con lấy mặt sau làm nháp, như thế không phải là keo kiệt thì là gì ạ? - Văn Long đấu lý với mẹ.

- Bướng thật! - Mẹ thầm nghĩ. - Mình nhất định phải khiến nó tâm phục khẩu phục mới được.

Buổi chiều hôm ấy, mẹ đưa Văn Long đi siêu thị mua đồ. Vừa mới ra khỏi cổng thì gặp một ông lão bán báo. Đột nhiên, mẹ bảo Văn Long:

- Văn Long, mẹ cho con tiền, con ra chỗ ông lão mua 10 tờ báo, sau đó mang đến cái cầu vượt đằng kia để bán, xem chúng ta mất bao nhiêu thời gian mới bán hết nhé.

- Dạ vâng! Con cũng muốn thử làm trẻ bán báo một lần xem sao. - Văn Long cao hứng đáp rồi ôm đống báo đi về phía cầu vượt.

Nhưng hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Văn Long rao bán một hồi lâu mà chẳng có khách nào ghé thăm. Nửa tiếng đồng hồ sau...

- Chú ơi, chú mua một tờ báo đi! Hôm nay có nhiều tin hay lắm!

Một chú đi qua gật đầu rồi móc tiền trong túi ra trả, trở thành khách hàng đầu tiên của Văn Long.

Văn Long phải tốn không ít nước bọt và mồ hôi, đứng mấy tiếng đồng hồ dưới nắng, cuối cùng mới bán được hết 10 tờ báo.

- Văn Long, con có cảm tưởng gì khi làm trẻ bán báo? - Mẹ bắt chước giọng điệu của phóng viên trên tivi, phỏng vấn Văn Long.

- Cảm tưởng của con là: Kiếm tiền khó quá. - Văn Long nhìn số tiền trong tay, cảm động nói. - Mẹ, sau này con sẽ không lãng phí vứt đồ đạc nữa. Kiếm tiền thật là vất vả.

Về tới nhà, việc đầu tiên mà Văn Long làm là chạy ra ban công, nhặt đống “rác” cậu vứt trong thùng rác lên. Mẹ cười thầm trong lòng:

- Thằng nhóc này đúng là Grandet rồi.

Bạn có biết người sáng lập công ty IKEA của Thụy Điển, Ingvar Kamprad không? Ông đã từng được xếp vào danh sách những người giàu có nhất thế giới, nhưng lại sống một cuộc sống vô cùng tiết kiệm.

Kamprad ăn mặc vô cùng giản dị, cùng vợ sống trong một căn nhà rất bình thường ở Thụy Điển. Họ thường ghé thăm những quán ăn bình dân, thường tới siêu thị địa phương mua đồ ăn vào buổi chiều, khi mọi thứ đã giảm giá. Ông Kamprad nói:

- Mỗi lần tiêu tiền, tôi thường hỏi bản thân, các khách hàng của IKEA có chịu đựng được giá này không?

Có một lần, quê hương của Kamprad xây dựng một bức tượng chân dung ông, thị trưởng thành phố long trọng mời ông đến dự lễ cắt băng khánh thành. Sau khi nghi thức kết thúc, ông Kamprad xếp băng khánh thành cẩn thận rồi đưa cho thị trưởng, nói:

- Ngài thị trưởng, dải băng này vẫn sử dụng được, xin hãy cất đi.

Chuyện này nhanh chóng lan đi khắp nơi, rất nhiều người chê bai Kamprad thật hà tiện, nhưng ông nói:

- Bởi vì tôi biết, nếu tôi theo đuổi cuộc sống xa hoa thì chỉ khiến người khác bắt chước. Là một người lãnh đạo, việc trở thành một tấm

gương tốt rất quan trọng.

Người thành lập công ty IKEA, Thụy Điển.

Khi quét dọn phòng, dọn ra một đống đồ vô dụng, rất nhiều người sẽ ném chúng vào thùng rác.

Chờ đã! Những quyển lịch cũ, những cốc giấy tưởng chừng như vô dụng thực ra vẫn còn có giá trị đấy! Bạn không tin à? Thử xem nhé.

Lịch để bàn, nửa cái cốc giấy, giấy nhớ, giấy gói quà, ruy băng, hạt vòng.

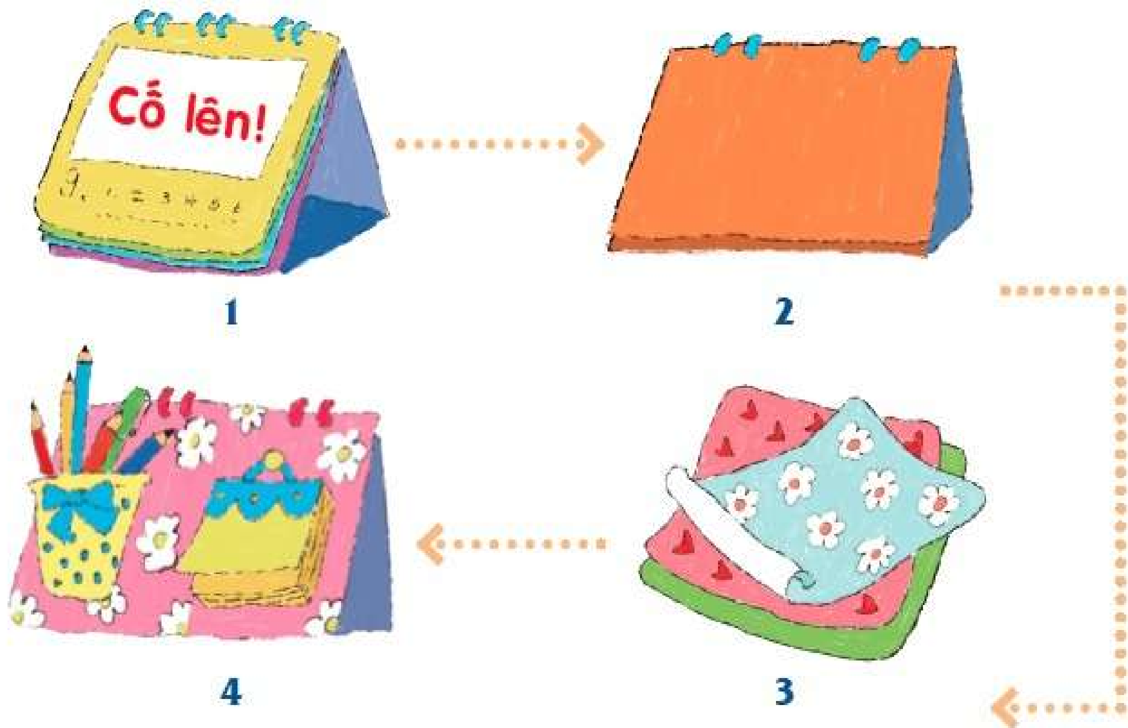

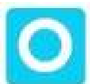
1 Chuẩn bị một quyển lịch để bàn đã cũ.

2 Tháo rời các trang bên trong.

3 Dùng giấy gói gói lịch và cốc giấy lại cho thật đẹp.

4 Dán cốc giấy và giấy nhớ lên bìa lịch, bên cạnh dùng ruy băng, hạt vòng để trang trí, cốc giấy dùng để cắm bút, giấy nhớ có thể lấy ra để sử dụng.

Từ những vật dụng cũ, có phải chúng ta đã tạo ra một món đồ mới rất đẹp và hữu ích không? Hãy thử động não, sưu tầm những thứ bỏ đi xung quanh, chúng ta có thể sáng tạo ra thành nhiều thứ thú vị khác rồi đấy!

Xa xỉ sẽ phá hoại sự trong sáng của tâm hồn, bởi điều không may là, bạn đạt được càng nhiều thì sẽ càng tham lam, hơn nữa thường cảm thấy không thể thỏa mãn.

Ingres

Lớn lên bạn có muốn trở thành người thành công không? Vậy thì trước tiên hãy học cách tiết kiệm. "Thành nhờ tiết kiệm, bại do xa hoa", câu này có ý nhắc nhở chúng ta thành công bắt đầu từ chăm chỉ và tiết kiệm, còn xa hoa, lãng phí chỉ khiến bạn gặp thất bại. Chân lý đơn giản này đã được đúc kết từ xưa, cho tới ngày nay vẫn còn giá trị, bởi vì rất nhiều người thành công, nổi tiếng đều có đức tính tốt này! Thật khó tưởng tượng một người từ nhỏ đã có thói quen lãng phí lại thành công trong sự nghiệp! Bởi vậy, hãy học cách tiết kiệm, tôn trọng thành quả lao động của người khác, bắt đầu từ việc trân trọng những thứ xung quanh mình.

10

“Mọt sách” học năng khiếu

Chuyện xung quanh ta

Mùa hè sắp tới rồi, nhà trường lại tổ chức rất nhiều lớp trại hè năng khiếu, có lớp dương cầm, lớp Taekwondo, lớp violin, lớp tiếng Anh, các bạn đều căn cứ vào sở thích để đăng ký với lớp trưởng Trúc Giang.

Hà Dương vốn định đăng ký vào lớp tiếng Anh mà cậu thích. Nhưng lần trước bị Minh Phương cười nhạo, cậu đã quyết tâm tận dụng kỳ nghỉ hè này để học một môn năng khiếu nào đó, nhằm thay đổi hình tượng “mọt sách” trong mắt các bạn.

Nhưng học gì bây giờ nhỉ? Vì câu hỏi này mà Hà Dương suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cậu huých tay vào Minh Phương, đỏ mặt hỏi:

- Này! Minh Phương, cậu nói xem tớ nên đăng ký vào lớp năng khiếu nào?

Minh Phương đang làm bài tập về nhà, chẳng ngẩng đầu lên đã nói:

- Lớp violin. - Nói rồi đưa cho Hà Dương một tờ báo. - Này, cậu xem đi, trên đó có viết, học violin có thể khiến con người trở nên thanh lịch hơn.

- Thanh lịch hơn ? Được! Thế thì tớ đăng ký học lớp violin. - Nghe lời Minh Phương, Hà Dương lập tức đưa ra quyết định trọng đại.

Mùa hè đã tới, các lớp năng khiếu của trường bắt đầu khai giảng! Hà Dương hào hứng tham gia vào lớp violin.

Thành tích học của Hà Dương rất tốt, nhưng bắt cậu làm quen với nốt nhạc thì thật là khó, cậu không thể nào phân biệt được các nốt đô, rê, mi. Trong mắt cậu, các nốt nhạc đó chẳng khác gì những con kiến đang bò không theo hàng lối nào, khiến cậu chóng cả mặt.

Cô giáo dạy violin cũng nhanh chóng bị Hà Dương làm cho thất

vọng, tiếng đàn của Hà Dương nghe như tiếng chuột con nghiến răng, khiến cô cảm thấy rất căng thẳng.

Đối với Hà Dương thì học violin còn khó khăn hơn cả việc học thuộc một quyển từ điển tiếng Anh. Cuối cùng, Hà Dương đành tuyên bố từ bỏ, cậu tới gặp cô giáo dạy nhạc:

- Thưa cô, em không muốn tập violin nữa.

Cô giáo rất hiểu việc một học sinh không có chút năng khiếu âm nhạc nào, có miễn cưỡng học thì cũng không thể thành tài được nên lập tức đồng ý cho Hà Dương rút lui.

- Không kéo violin thì mình tập gì đây. - Hà Dương vừa đi vừa nghĩ, đúng lúc đó Văn Long từ lớp Taekwondo đi ra, va trúng phải cậu.

- Này, Văn Long, cậu nói xem, tớ nên đăng ký vào lớp nào?

- Đương nhiên là vào lớp Taekwondo rồi! Học Taekwondo thú vị lắm... - Văn Long vừa nói tới Taekwondo là chân tay liền múa may, thao thao bất tuyệt.

- Thế thì tớ không học violin nữa, chuyển sang học Taekwondo. - Thấy Văn Long say mê như vậy, Hà Dương lại đưa ra quyết định mới.

Ngày hôm sau, Hà Dương hào hứng tới lớp Taekwondo. Không ngờ, vừa mới bắt đầu đã gặp phải khó khăn. Tiết này là tiết học đá, thầy huấn luyện cầm một miếng gỗ đứng trước, yêu cầu các học sinh lần lượt nhấc chân lên tập đá.

Học sinh đầu tiên kêu lớn một tiếng, rồi vung chân đá mạnh vào miếng gỗ, mặc dù không đá vỡ được miếng gỗ, nhưng động tác rất

chuẩn; học sinh thứ hai cũng dễ dàng vượt qua bài luyện tập, sau đó là học sinh thứ ba, thứ tư...

Cuối cùng tới lượt Hà Dương. Nhìn các bạn đều làm thành thạo, Hà Dương tràn đầy tự tin bước nhanh tới trước mặt thầy giáo, vừa nhấc chân lên, thì cậu cảm tưởng như chân mình đang đeo một tảng đá nặng hàng ngàn cân, không tài nào nhấc cao được. Thầy giáo cổ vũ:

- Cao thêm một chút, sắp chạm vào tấm gỗ rồi.

- A! - Hà Dương kêu to một tiếng, rồi tung chân lên, nhưng không đá trúng tấm gỗ mà còn bị căng cơ.

- Ối! - Hà Dương đau đớn ôm đùi lăn lộn dưới đất. Lần đầu tiên cậu phát hiện ra, hình như mình chẳng có chút năng khiếu nào.

Nghe tin Hà Dương bị thương, cô Vân vội vàng chạy tới, nói:

- Sao em lại không có chính kiến như vậy? Chỉ em mới biết mình thích hợp với môn nào mà thôi!

Hôm sau, Hà Dương lại chuyển tới lớp năng khiếu thứ ba, lần này chính là lớp tiếng Anh mà cậu thích. Quả nhiên, ở lớp tiếng Anh, cậu như cá gặp nước, nhanh chóng tìm lại được sự tự tin vốn có.

Câu chuyện nhỏ, bài học lớn

Ngày xưa có hai cha con cùng dắt lừa ra chợ bán. Họ đi trên đường, thấy có người chỉ trỏ:

- Nhìn hai gã ngốc kia xem, có lừa không cưỡi mà lại đi bộ.

Thế là ông bố bảo con trai cưỡi lừa, còn mình đi bộ.

Hai cha con tiếp tục lên đường, lại gặp phải một đám người khác. Thấy cậu con trai trẻ tuổi cưỡi lừa, còn người cha già thì thở hổn hển theo sau, những người này giận dữ nói:

- Con trai thật bất hiếu, còn trẻ mà cưỡi lừa, để cha đi bộ.

Cậu con trai nghe thấy vậy, vội vàng nhảy xuống, bảo cha ngồi lên lưng lừa.

Khi người cha cưỡi lừa, để con trai dắt lừa đi thì có người lại nói:

- Cha gì mà chẳng thương con, ngồi chễm chệ trên lưng lừa, trong khi con phải đi bộ!

Chẳng còn cách nào khác, hai cha con cùng leo lên lưng con lừa.

Người đi đường nhìn thấy, lại nói:

- Mau nhìn kìa, hai kẻ lười biếng, con lừa sắp gãy chân đến nơi rồi.

Ông lão với cậu con trai nghe vậy khó xử, không biết phải làm thế nào. Cuối cùng, họ đành nai lưng khiêng con lừa ra chợ.

Con người thường bị ảnh hưởng nhiều bởi lời khen chê của người khác. Tất nhiên chúng ta nên lắng nghe và tiếp thu ý kiến của những người thật sự muốn giúp đỡ mình, nhưng cũng không nên "dao động" bởi những lời gièm pha vô thưởng vô phạt.

Chúng ta phải học cách giữ chính kiến, nắm chắc số phận của mình trong tay, bởi bạn không thể nào nhận được sự tán đồng và khen ngợi của tất cả mọi người.

Trắc nghiệm tâm lý

Bạn có phải là người có chính kiến không? Hãy thử làm bài trắc

nghiệm đơn giản dưới đây để biết nhé!

Bạn đi chơi một mình và lạc vào một khu rừng. Bạn cảm thấy rất mệt và muốn nghỉ ngơi. Lúc này, bạn kinh ngạc phát hiện ra, trong khu rừng có một ngôi nhà, bạn muốn nghỉ ngơi trong đó. Khi ấy, bạn hy vọng cánh cửa của ngôi nhà sẽ như thế nào?

A Mở rộng.

B Đóng kín.

C Khép hờ.

D Cho dù cánh cửa thế nào thì mình cũng không thể vào nghỉ ngơi.

Kết quả trắc nghiệm

Chọn A	**Phương pháp xử lý mọi việc của bạn rất đơn giản, làm việc thiếu suy nghĩ, nóng nảy, dễ bị người khác chê trách, thường ở vào trạng thái bị động.**
Chọn B	**Bạn sợ bị từ chối, lòng tự trọng cao, không thể chịu đựng sự công kích của người khác.**
Chọn C	**Bạn khá thận trọng, làm việc gì cũng nghĩ tới đường lùi, nhưng không thể đưa ra những quyết định quan trọng.**
Chọn D	**Bạn rất có chính kiến, ý thức cá nhân mạnh mẽ, khả năng phán đoán tốt, làm việc quyết đoán.**

Đề nghị

Người có chính kiến cần chú ý, bất cứ việc gì "quá" đều không tốt. Bởi vì chính kiến được thể hiện thái quá sẽ phát triển thành "mọi người đều phải nghe theo tôi". Nếu cái "tôi" quá cao, bạn sẽ phát hiện ra những người lúc đầu thích ở cạnh bạn vì bạn có chính kiến, giờ lại dần dần xa lánh bạn.

Phải độc lập suy nghĩ vấn đề, đừng tùy tiện nghe theo lời người khác.

Emerson

Có phải bạn thường xuyên bị dao động như Hà Dương, không biết sở trường của mình là gì, luôn mù quáng nghe theo ý kiến của người khác, rốt cuộc khiến chính bản thân mình phải chịu khổ?

Nguyên nhân là bởi bạn không có chính kiến. Một người có chính kiến sẽ biết rõ mình cần cái gì, không cần cái gì, tuyệt đối không mù quáng nghe theo người khác. Trở thành một người có chính kiến không phải là việc chỉ rèn luyện vài hôm là được, mà đòi hỏi chúng ta phải kiên trì cả một quá trình dài. Mỗi lần đứng trước những khó khăn, trong lòng bạn phải không ngừng tự nhủ: Mình tin vào khả năng phán đoán của mình! Dần dần, bạn sẽ có suy nghĩ riêng, không phụ thuộc vào người khác nữa, và cuối cùng sẽ trở thành chủ nhân của chính mình.

Chỉ mấy ngày nữa là đến ngày Quốc tế phụ nữ mùng 8 tháng 3.

- Mình nên tặng mẹ món quà gì nhỉ? - Văn Long vò đầu bứt tai. - Cô Vân đã dặn, mỗi người phải tặng mẹ một món quà thật đặc biệt nhân dịp này.

Văn Long nghĩ nát óc mà vẫn chưa tìm ra được món quà thú vị:

- Về bàn với bố, xem bố có cao kiến gì không?

Sau bữa cơm tối, Văn Long kéo bố về phòng, đóng cửa phòng lại.

- Bố có biết hai hôm nữa là ngày gì không?

- Hai hôm nữa là ngày... Suýt nữa thì quên mất! Bố nhớ ra rồi. Con đúng là một người con ngoan. Có phải định bàn với bố là tặng mẹ quà gì không?

Văn Long hào hứng cười tít mắt:

- Vâng, chỉ có bố là người hiểu con thôi.

Bố suy nghĩ rất lâu:

- Nên tặng gì đây? Nếu mua quà giống như mọi người thì không có gì đặc biệt...

- A, có rồi! - Bố lập tức đứng lên, nói. - Mẹ con rất thích hoa, con đích thân làm một bó hoa tặng mẹ, chắc chắn mẹ sẽ thích lắm.

Văn Long cảm thấy bố nói rất đúng, bèn quyết định tặng mẹ hoa cẩm chướng nhiều màu sắc “nhãn hiệu Văn Long”.

Hôm sau, chuông báo tan học vừa reo lên là Văn Long đã đeo ba lô, vội vã chạy đi mua giấy màu, dây thép, băng dính... nhét đầy vào ba lô.

Ăn tối xong, Văn Long lập tức về phòng, bắt đầu chăm chú làm hoa. Mặc dù ở trường tuần nào cũng có tiết học thủ công, nhưng lần đầu tiên tự làm hoa, với một học sinh hiếu động như Văn Long quả là một việc khó khăn.

Theo hướng dẫn trong sách, trước tiên Văn Long cắt giấy thành hình tròn. Cắt mãi, cắt mãi, bất chợt Văn Long kêu lên một tiếng đau đớn, hình tròn không cắt được mà lại cắt phải tay, máu từ ngón tay tứa ra.

- Mẹ, mẹ cho con mấy cái băng urgo được không? - Văn Long gọi với ra ngoài cửa.

- Con lại nghịch ngợm gì thế? - Mẹ xót xa băng ngón tay cho cậu.

- Hi hi, bí mật ạ. - Văn Long cầm mấy miếng băng urgo còn lại rồi trở về phòng “chiến đấu” tiếp. Cậu uốn cong một đầu dây thép thành lưỡi câu, xỏ từng cánh hoa vào đó.

- Ôi trời! - Lại một tiếng kêu nữa vang lên, lúc xỏ cánh hoa, cậu đã không cẩn thận chọc vào tay.

- Hi hi! Cũng may là đã chuẩn bị sẵn băng urgo. - Văn Long đau đớn xuýt xoa nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất hào hứng.

Văn Long hôm nay kiên nhẫn lạ thường. Bận rộn suốt cả buổi tối,

cuối cùng cậu cũng làm xong mười hai bông hoa cẩm chướng rực rỡ đủ màu.

- Kiệt tác vĩ đại! - Văn Long xoa xoa bàn tay đã mỏi nhừ, hân hoan với tác phẩm của mình...

Sáng sớm hôm sau, như thường lệ mẹ vào bếp để chuẩn bị bữa sáng...

- Ôi! - Mẹ giật mình ngạc nhiên. Trong lọ hoa đặt giữa bàn ăn là một bó hoa cẩm chương nhiều màu sắc. Bên cạnh còn có một tấm bưu thiếp, trên đó viết: Chúc mẹ ngày mùng 8 tháng 3 vui vẻ!

Mẹ cảm động bật khóc. Thấy mẹ khóc, Văn Long trốn sau cánh cửa, vội vàng nói:

- Mẹ, mẹ đừng khóc mà! Nếu mẹ thích thì ngày nào con cũng làm hoa tặng mẹ.

Nghe con trai nói vậy, mẹ càng cảm động hơn:

- Con trai ngoan, cảm ơn con! Mẹ muốn cả thế giới này biết con đã tặng mẹ một món quà thật đặc biệt.

Hôm đó, mẹ gọi điện thoại khắp nơi và khoe rằng, con trai tôi đã tự làm một bó hoa cẩm chướng mười hai màu để tặng mẹ!

Bó hoa cẩm chướng độc nhất vô nhị này đến giờ vẫn được mẹ của Văn Long cắm trong bình và đặt ở góc trang trọng nhất trong nhà.

Người Trung Quốc có câu thành ngữ "kết cỏ ngậm vành" để chỉ việc báo đáp. Nhưng trên thực tế, hai từ "kết cỏ" và "ngậm vành" lại xuất phát từ hai câu chuyện khác nhau.

Kết cỏ: Thời Xuân Thu, Ngụy Khỏa là người nước Tấn phụng mệnh dẫn quân sang nước Tần đánh trận. Những tưởng sắp đến lúc bại trận thì bỗng dưng trên chiến trường thấp thoáng bóng một ông già, ông đang nhanh chóng tết những sợi cỏ trên mặt đất lại, cỏ tết khắp nơi cản bước chân của quân Tần, khiến quân Tấn chuyển bại thành thắng, lập được đại công. Tối hôm đó, Ngụy Khỏa nằm mơ, thấy ông già đó nói với mình:

- Con gái ta từng là tì thiếp của cha ngươi, sau khi cha ngươi chết, ngươi không bắt nó chết theo. Hôm nay ta kết cỏ giúp ngươi đánh thắng trận là để báo đáp ân huệ của ngươi ngày trước.

Ngậm vành: Truyền thuyết kể rằng, vào thời Hán, một người tên là Dương Bảo, năm 9 tuổi từng cứu một con chim hoàng tước bị rơi xuống đất, đưa nó về nhà nuôi dưỡng. Khi vết thương của con hoàng tước đã lành, Dương Bảo bèn thả nó đi.

Tối hôm đó, Dương Bảo mơ thấy con hoàng tước quay về cảm ơn, nó tự xưng mình là sứ giả của Tây Vương Mẫu, miệng ngậm một vòng ngọc tặng cho Dương Bảo, và nói sau này con cháu Dương Bảo cũng sẽ cao quý như vòng ngọc này. Quả nhiên, ngày sau người nhà họ Dương đời đời kiếp kiếp là quan thanh liêm, được mọi người kính nể.

Theo thông lệ, vào Ngày của Mẹ, những người con ở khắp nơi trên thế giới thường tặng hoa cẩm chướng cho mẹ của mình. Vào ngày của mẹ, bạn hãy giống như Văn Long, đích thân làm một bó hoa cẩm chướng thật đẹp để tặng mẹ nhé!

Giấy màu, dây thép, băng dính, kìm, kéo.

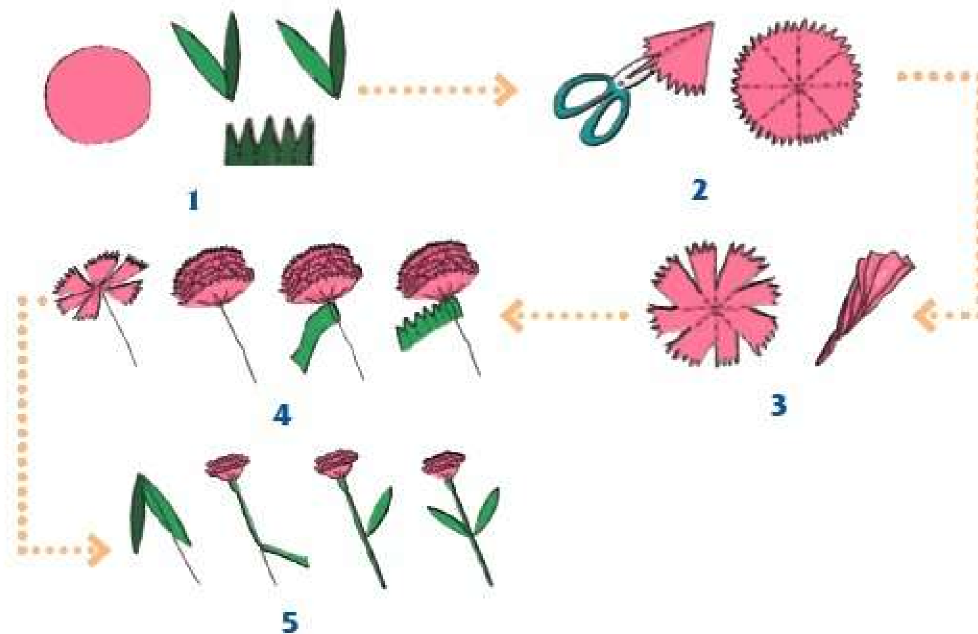
1 Dùng giấy màu đỏ cắt thành bảy hình tròn, sau đó dùng giấy màu xanh cắt thành bốn chiếc lá và một cái đài hoa.

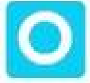
2 Cắt viền 7 hình tròn thành hình răng cưa và gấp hình tròn thành hình hoa thị (*).

3 Theo nếp gấp của hình hoa thị, dùng kéo cắt một nửa, sau đó vặn cánh hoa lại.

4 Dùng kìm (khi sử dụng những dụng cụ nguy hiểm như kìm, hãy nhờ người lớn giúp đỡ) để uốn một đầu dây thép thành hình lưỡi câu, xỏ cánh hoa vào đó, cánh hoa phải được dính chặt với phần thân, sau đó dán đài hoa vào.

5 Dán hai chiếc lá vào dây thép, sau đó dùng giấy màu xanh quấn dọc dây thép, quấn chặt hai lá.

Lặp lại các bước trên, dùng những tờ giấy với màu sắc khác nhau để làm thành một bó hoa nhiều màu sắc. Mẹ nhận được những bông hoa cẩm chướng do chính tay bạn làm, chắc chắn sẽ vui lắm đấy.

Ong mật hút mật từ hoa, khi rời khỏi đó, nó bèn lên tiếng cảm ơn. Bươm bướm thì lại cho rằng hoa mới nên cảm ơn nó.

Tagor

Cha mẹ đưa ta tới thế giới này, các bác nông dân cho ta lương thực, thầy cô giáo truyền thụ cho ta kiến thức... Rất nhiều thứ chúng ta có đều là do người khác mang lại, bởi vậy phải biết cảm ơn. Cảm ơn cha mẹ đã cho chúng ta một cuộc đời tươi đẹp, cảm ơn các bác nông dân đã cho chúng ta lương thực, cảm ơn thầy cô giáo đã đưa chúng ta vào thế giới tri thức... Biết cảm ơn thì trái tim sẽ tràn đầy tình yêu và sức mạnh, bạn sẽ ngạc nhiên phát hiện ra rằng, cuộc sống thật là tươi đẹp; biết cảm ơn, bạn sẽ lan tỏa tình yêu mà người khác dành cho bạn ra bên ngoài, như thế, tình yêu sẽ tràn ngập trong cuộc sống.

12

Nhiệm vụ bí mật

Chuyện xung quanh ta

Nhất Đạt có rất nhiều sở thích, ngoại trừ điêu khắc, cậu còn thích câu cá.

Bạn thân của cậu, Văn Long thì lại khác. Văn Long rất hiếu động, thích chơi xe điều khiển từ xa, mô hình máy bay, không bao giờ ngồi yên được một phút. Trong giờ học, khi các bạn khác đều ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nghe giảng thì Văn Long thường ngó ngoáy, lúc thì nghịch tẩy, lúc thì nghịch bút.

Nhất Đạt trầm tĩnh, Văn Long hiếu động, nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình bạn của họ. Nhất Đạt và Văn Long thân với nhau tới mức, theo như cách nói của cô Vân thì "có thể mặc chung một cái áo". Như vậy đủ để bạn biết họ thân nhau tới mức nào rồi.

Cô Vân rất đau đầu với sự hiếu động của Văn Long:

- Văn Long này, cô chưa bao giờ thấy em chuyên tâm vào việc gì nhỉ? Rồi có một ngày cô sẽ thay đổi thói quen xấu này của em.

Hôm nay, sau khi giảng bài xong, cô Vân gọi Nhất Đạt tới văn phòng gặp cô.

Cô Vân nhẹ nhàng hỏi Nhất Đạt:

- Em với Văn Long có phải là bạn tốt không?

- Đương nhiên là phải ạ! - Nhất Đạt đáp.

Cô Vân nói:

- Thế thì cô giao cho em một nhiệm vụ, cuối tuần này em hãy rủ Văn Long đi câu cá.

- Câu cá? Văn Long không thích câu cá đâu ạ.

- Cho dù là thích hay không thì em cũng phải rủ bạn ấy cùng đi, hơn nữa còn phải bắt bạn ấy câu được cá. - Cô Vân kiên quyết nói.

Cô Vân đã yêu cầu như vậy, Nhất Đạt đành phải chấp hành.

Cuối tuần, Nhất Đạt gọi điện thoại cho Văn Long.

- A lô! Văn Long, hôm nay đi câu cá với tớ đi.

- Tớ không câu cá đâu, tớ thích đi đá bóng cơ.

- Không được! Cậu nói xem, bọn mình có phải bạn thân không?

Văn Long nghe giọng Nhất Đạt nghiêm túc như vậy thì bắt đầu căng thẳng:

- Phải chứ! Đương nhiên là phải. Thôi được rồi, tớ đi câu cá với cậu.

Hai cậu gặp nhau ở hồ câu, Văn Long phát hiện ra Nhất Đạt mang theo hai bộ cần câu.

- Cậu bắt tớ câu cá thật à? - Văn Long không dám tin vào mắt mình.

- Đương nhiên. Ha ha! Hôm nay tớ còn phải bắt cậu câu được cá mang về kho nữa cơ.

Nói rồi Nhất Đạt giúp Văn Long móc mồi, thả dây một cách rất thuần thục, sau khi mọi thứ đã xong xuôi, cậu chỉ vào cái ghế nhỏ, nói với Văn Long:

- Cậu ngồi đây, không được nói chuyện, không được bỏ đi. Phải chú ý động tĩnh trên mặt nước, có động tĩnh gì là giật dây luôn...

Nghe bao nhiêu cái “không được”, Văn Long đã thầm kêu trời.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua... Văn Long nhấc cổ tay lên xem đồng hồ, mới được mười phút mà cậu có cảm giác như đã ngồi đây cả thế kỷ rồi. Cuối cùng không thể kiên nhẫn thêm nữa, Văn Long lén móc cái ô tô trong túi ra chơi. Cái ô tô chạy về phía trước, Văn Long bất giác đứng lên đi theo.

Nhất Đạt chạy lên nói với Văn Long:

- Văn Long, khi câu cá không được rời khỏi vị trí, chẳng may cá cắn câu mà cậu không biết thì sao?.

Văn Long đành ngoan ngoãn cất ô tô vào túi, lững thững quay về chỗ ngồi.

Một lát sau, Nhất Đạt reo lên:

- A! Cá cắn câu rồi, tớ câu được rồi.

Đúng vậy, Nhất Đạt câu được con cá nặng gần một ki-lô-gam. Nhìn con cá quẫy mạnh trong xô, Văn Long thích lắm.

Trong suốt thời gian ngồi câu cá, Văn Long phải không ngừng nhắc nhở bản thân:

- Văn Long, mày đến đây để câu cá, nên không được nói chuyện, cũng không được làm ồn.

Dần dần, Văn Long cảm thấy ngồi yên như vậy thật ra không phải một việc quá khó khăn, cậu kiên nhẫn, lặng lẽ, hai mắt nhìn chằm chằm vào mặt nước.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Văn Long, Nhất Đạt mới vỡ lẽ vì sao cô Vân lại giao cho cậu nhiệm vụ này.

Ông trời không phụ lòng người, cuối cùng Văn Long cũng câu được một con cá to.

- Giỏi thật, cậu câu được con cá to rồi. - Nhất Đạt khen ngợi.

Văn Long cảm khái nói:

- Đúng thế! Chỉ cần chuyên tâm thì người hiếu động như tớ cũng có thể câu được con cá to!

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Mấy chục năm trước, ở Ba Lan có một cô gái làm việc gì cũng rất chuyên tâm, tên của cô là Marie.

Một lần, Marie đang ngồi đọc sách trong lớp thì một bạn đề nghị:

- Này, chúng ta cùng chơi trò trốn tìm nhé.

- Được thôi. - Mọi người đều đồng ý.

Trò chơi bắt đầu. Lớp học rộn ràng tiếng hò hét, cười nói. Marie dường vẫn như không nghe thấy gì, chăm chú ngồi đọc sách.

- Này, các cậu nhìn kìa, Marie vẫn đang đọc sách.

- Hừ, chúng ta ồn ào như thế này, ai mà biết cậu ấy đang đọc thật hay chỉ giả vờ.

Các bạn không tin là Marie lại chăm chỉ như vậy, bèn chụm đầu lại, bàn xem làm cách nào để thăm dò sự chăm chú của Marie. Thế là họ lén tới đằng sau lưng Marie, chồng mấy cái ghế lên nhau, chỉ cần Marie cử động là những cái ghế sẽ đổ xuống. Thời gian trôi qua, những người bạn hồi hộp đếm từng giây từng phút, cuối cùng Marie đã đọc xong một cuốn sách mà những chiếc ghế vẫn không bị đổ.

Các bạn thấy vậy liền quay về chỗ ngồi, lấy sách vở ra chăm chỉ học.

Marie sau khi trưởng thành đã trở thành một nhà bác học vĩ đại, đó chính là Marie Curie.

Marie Curie
(1867 - 1934)

Nhà vật lý học và hóa học người Pháp sinh tại Ba Lan. Trong đời mình, bà đã hai lần vinh dự đạt giải Nobel (lần thứ nhất là giải Nobel Vật lý, lần thứ hai là giải Nobel Hóa học).

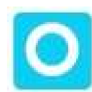
Trò chơi tâm lý

Đôi lúc, khi học hoặc làm bài tập, bạn sẽ bị phân tâm, không thể tập trung, khiến hiệu quả học tập không tốt, phải làm thế nào đây? Dưới đây là một trò chơi nhỏ có thể giúp các bạn rèn luyện sự chú ý đấy.

Bạn hãy vẽ một tấm bảng có 25 ô vuông, viết các số từ 1 - 25 tùy ý vào từng ô, sau đó đọc thật nhanh các số từ 1 - 25, vừa đọc vừa chỉ ra vị trí của nó, đồng thời tính giờ.

Hình vẽ như sau:

17	15	16	14	13
18	1	3	11	12
19	2	4	9	10
20	5	6	7	8
22	21	24	23	25

Kết quả nghiên cứu

Thời gian các trẻ nhi đồng tìm ra các con số theo thứ tự là khoảng 30 - 50 giây, bình quân là 40 - 42 giây; người trưởng thành thì thời gian là 25 - 30 giây; có một số người có thể rút ngắn xuống còn mười mấy giây. Bạn có thể tạo ra những tấm bảng phức tạp hơn, mỗi ngày rèn luyện một

lần, tin rằng khả năng chú ý của bạn sẽ tiến bộ nhanh chóng đấy.

Con người nên từ bỏ toàn bộ những tạp niệm trong đầu, toàn tâm toàn ý vào sự nghiệp mà mình đã lựa chọn.

Stevenson

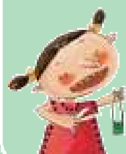

Bạn có muốn làm việc thật hiệu quả không? Trước tiên bạn phải thật chuyên tâm đã! Nhưng chúng ta cũng giống như Văn Long, thường không thể ngồi yên được một chỗ, vậy phải làm thế nào?

Đừng lo lắng, chỉ cần chúng ta tin rằng mình có thể chuyên tâm, kiềm chế được một số ham muốn, thử thay đổi và nỗ lực không ngừng, đồng thời khiêm tốn chấp nhận sự đôn đốc và nhắc nhở của người khác, chúng ta sẽ có thể chuyên tâm hơn, hiệu quả làm việc cũng ngày càng cao hơn! Chỉ khi thực hiện được điều này, chúng ta mới có thể học ra học, chơi ra chơi được. Tin vào bản thân, bạn chắc chắn sẽ có được thành công.

Giờ Mỹ thuật hôm nay, cô Vân yêu cầu bạn trực nhật phát cho mỗi người trong lớp một tờ giấy trắng, yêu cầu các bạn phát huy trí sáng tạo, làm ra tác phẩm của riêng mình.

Hà Dương mặc dù rất thông minh nhưng vào giờ Mỹ thuật thì lại luôn vụng về, lóng ngóng. Cậu cầm tờ giấy một lúc lâu mà vẫn chưa thể bắt tay vào làm. Nhìn ngó xung quanh, cậu thấy Văn Long đang cắt tờ giấy thành hình con sóng thật dài.

Cậu chạm khẽ vào lưng Văn Long, hỏi:

- Văn Long, cậu cắt gì thế?

Văn Long chẳng quay đầu lại, nói:

- Tớ tên Long, đương nhiên là phải cắt hình con rồng rồi.

Hà Dương lại quay đầu nhìn Minh Phương, cô bé đang cắt một đóa hoa hướng dương; quay đầu nhìn Trúc Giang, cô bé cũng sắp cắt xong hình của mình, đang dùng bút màu để tô.

- Ôi! Các bạn ấy sắp cắt xong rồi, mình phải khẩn trương lên mới được! - Hà Dương hoảng hốt. Vậy là còn chưa có ý tưởng cụ thể, cậu đã vội vã bắt tay vào làm. Cậu cắt mãi, cắt mãi, tờ giấy càng lúc càng nhỏ mà vẫn không ra được hình thù gì.

- Làm thế nào đây? Thế này chắc chắn sẽ bị các bạn chế nhạo! - Hà Dương lau mồ hôi, nhìn các bạn xung quanh đang chăm chỉ làm, không ai để ý tới cậu, thế là cậu vội vàng vo tròn tờ giấy lại, nhét vào ngăn kéo.

- Một người thông minh như mình, giờ lại nói không cắt được hình gì thì thật chẳng biết giấu mặt vào đâu. - Hà Dương nghĩ thầm trong bụng, rồi giơ tay lên nói: - Thưa cô, em không được phát giấy.

- Không được phát giấy? Bạn ấy bỏ sót em sao?

Người trực nhật hôm nay là Văn Cường, cậu mới ở quê lên. Nghe cô Vân hỏi vậy, cậu đứng lên:

- Thưa... thưa cô giáo, em có phát mà.

- Thưa cô, em cũng nhìn thấy Văn Cường phát giấy cho Hà Dương rồi. - Minh Phương nói đỡ.

- Chắc chắn là phát sót, các cậu nhìn xem, trên bàn tớ làm gì có tờ giấy nào. - Hà Dương lớn tiếng nói.

Minh Phương nhìn lên bàn cậu, đúng là không có giấy, đành hậm hực ngồi xuống. Văn Cường lúc này càng tỏ ra căng thẳng, mồ hôi vã ra như tắm, ấp úng nói:

- Em không phát thiếu thật mà...

- Được rồi, được rồi. - Thấy tình hình có vẻ ngày càng nghiêm trọng, cô Vân vội vàng nói. - Phát thiếu một tờ không sao, nào, Hà Dương, em lên đây nhận một tờ.

Cả lớp lại tiếp tục cắm cúi cắt giấy, phòng học yên lặng như tờ. Nhưng trong lòng cô Vân vẫn rất trăn trở, chưa nói tới việc Văn Cường có phát sót giấy hay không, ngay cả khi thật sự có chuyện này thì Hà Dương cũng nên lớn tiếng như vậy! Cô Vân quyết định dành cho cậu một bài học nho nhỏ.

Mấy ngày sau, lại tới giờ Mỹ thuật của cô Vân:

- Hà Dương này! Tiết này vẫn luyện tập cắt giấy, em hãy giúp cô phát giấy cho các bạn nhé. - Cô Vân đưa một tập giấy cho Hà Dương.

- Vâng ạ. - Hà Dương vui vẻ nhận nhiệm vụ, nghiêm túc phát giấy cho các bạn.

Phòng học vang lên những tiếng cắt giấy. Lúc này Văn Cường giơ tay:

- Thưa cô, Hà Dương không phát giấy cho em.

Ánh mắt của cô Vân và cả lớp đổ dồn về phía Hà Dương, Hà Dương đỏ mặt, phẫn nộ nói:

- Không có, tớ không phát thiếu.

- Không có thật mà, cậu nhìn trên bàn tớ xem, làm gì có tờ giấy nào?

- Cậu, cậu... - Nước mắt Hà Dương chỉ chực trào ra. Cô Vân, sao Văn Cường lại có thể như thế? Rõ ràng là em có phát cho cậu ấy, mà cậu ấy lại nói không. Nếu sớm biết như thế thì em... em đã không giúp cô phát giấy rồi...

Cô Vân thấy mục đích của mình đã thành, liền xoa đầu Hà Dương nói:

- Văn Cường làm vậy khiến em khó chịu, đúng không? Vậy lần trước em đối xử với cậu ấy như vậy, cậu ấy có cảm giác gì?

Nghe xong câu nói này, Hà Dương vốn luôn kiêu ngạo bỗng dưng cúi gằm mặt xuống, xấu hổ gật đầu.

Một hôm, Lừa và Chó cùng đi chơi với nhau. Cả hai đang đi thì phát hiện trên mặt đất có một bức thư còn dán kín.

- Thư, một bức thư này! - Hai người bạn hào hứng reo lên.

- Em Lừa này, em biết chữ, mau đọc cho anh nghe, anh muốn biết trong đó có gì. - Chó nói.

Thế là Lừa mở bức thư ra, đọc lớn. Trong đó nói về thức ăn gia súc, cỏ khô, lúa mạch...

- Ôi! Toàn là thứ mà em thích! - Lừa reo lên.

Chó nghe nội dung Lừa đọc thì rất khó chịu, nó bực bội nói với Lừa:

- Em Lừa này, mau đọc tiếp đi, xem có nhắc tới thịt và xương không?

Lừa đọc thư xong, nói bằng giọng tiếc nuối:

- Anh Chó, trong thư không nhắc tới.

Chó rất tức giận, bực bội nói:

- Em Lừa, mau vứt nó đi! Trong bức thư này toàn nhắc tới những thứ vô dụng!

Chó chỉ đứng trên góc độ của mình để suy nghĩ vấn đề, mà không biết nghĩ cho người khác. Các bạn nhỏ đừng học theo nó nhé!

Suy nghĩ trên góc độ của người khác chính là khi xảy ra chuyện gì đó, bạn có thể giả sử mình là đối phương, đặt mình vào hoàn cảnh đó để suy nghĩ vấn đề. Thử nghĩ: Nếu mình là cậu ấy, mình sẽ nghĩ gì, mình sẽ làm thế nào, cậu ấy cần gì... để bản thân có thể hiểu và thông cảm cho

đối phương, xây dựng tình cảm bền chặt hơn.

Dưới đây là một trò chơi nhỏ có tên là “Thay đổi vai diễn”, trò chơi có thể giúp bạn hiểu thêm việc nhìn nhận trên góc độ của người khác.

Tình huống 1

Bá Anh đang đắc ý khoe tác phẩm thủ công của mình, Minh Châu không cẩn thận làm hỏng mất “kiệt tác” của cậu ấy, lúc này Bá Anh và Minh Châu nên xử lí thế nào đây?

Hãy cùng bạn của bạn đóng vai Bá Anh và Minh Châu, căn cứ vào các tình tiết bên trên để diễn kịch, sau đó thay đổi vai diễn, diễn lại lần nữa.

Tình huống 2

Hà Lâm còn chưa làm xong bài tập đã ôm quyển Harry Potter ngồi đọc, bố của Hà Lâm giận dữ tịch thu quyển truyện, Hà Lâm sẽ có phản ứng thế nào? Bố của bạn ấy sẽ xử lí ra sao? Sau đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Cùng bạn của bạn đóng vai người bố và Hà Lâm, căn cứ vào các tình tiết bên trên để diễn kịch, sau đó thay đổi vai diễn, diễn lại lần nữa.

Trong cuộc sống, bất cứ lúc nào bạn cũng có bắt gặp những tình huống như trên, bạn có thể biến nó thành một kịch bản, rồi trao đổi vai diễn, như vậy sẽ ngày càng hiểu rõ hơn tâm trạng của người khác, mâu thuẫn tự nhiên cũng ngày càng ít đi!

Việc mình không muốn, thì đừng bắt người khác làm.

Khổng Tử

Bạn muốn trở thành một người khoan dung không? Trước tiên hãy học cách suy nghĩ trên góc độ của người khác. Khi chúng ta và bạn bè có mâu thuẫn, khi chúng ta bị bố (mẹ) phê bình... Trước tiên chúng ta hãy bình tĩnh lại, nghĩ xem vì sao lại xảy ra những chuyện không vui như thế? Tâm trạng của bạn bè như thế nào? Bố (mẹ) của chúng ta đang nghĩ gì?

Đứng trên góc độ của người khác để suy nghĩ vấn đề, như vậy có thể giúp bạn có cái nhìn chính xác hơn, khoan dung hơn với người khác. Hãy nhớ rằng, bạn đối xử với người khác như thế nào, thì họ sẽ đối xử với bạn như thế ấy.

14

Ngày thứ năm đáng sợ

] 1] 2

Chuyện xung quanh ta

- Hôm nay là thứ hai, mai là thứ ba, ngày kia thứ tư, ngày kìa thứ năm. Haizz, lại sắp tới ngày thứ năm đáng sợ rồi...

Sáng sớm, Thế Hùng đã dậy sớm, xòe ngón tay ra đếm rồi lẩm bẩm.

Bố thấy thật kỳ lạ, liền hỏi:

- Thế Hùng, con đang nhẩm tính gì thế?

- Con đang tính ngày. Haizz! Mấy hôm nữa lại đến ngày thứ năm đáng sợ rồi. - Thế Hùng vừa nói vừa cắn một miếng bánh mì thật to.

- Thứ năm? Thứ năm đáng sợ? Bố không hiểu.

- Bố ơi, chính là giờ kiểm tra môn văn sáng thứ năm đấy! - Thế Hùng vừa ăn sáng vừa kiên nhẫn giải thích.

- Thì ra là giờ kiểm tra văn! Vậy mà bố tưởng là có thiên thạch rơi xuống trường các con cơ! - Sau khi biết được nguyên nhân, bố mỉm cười trêu Thế Hùng.

- Bố, bố không biết lên trước bục giảng nói đáng sợ như thế nào đâu. - Thế Hùng bỏ miếng bánh mì cắn dở trên tay xuống - Lần nào con cũng chuẩn bị rất tốt rồi mà cứ đứng trước lớp là đầu óc bỗng trở nên trống rỗng, chỉ biết lắp bắp nói vài câu.

Bố nói:

- Con trai, con làm được mà, chỉ vì con không có tự tin thôi. Đừng sợ, thứ năm tuần này, bố đảm bảo con sẽ không sao cả.

- Thật không ạ? - Hai mắt Thế Hùng sáng lên, nắm tay bố tràn đầy hy vọng.

- Đương nhiên, con đừng quên, nhà mình có vũ khí gia truyền đấy.

- Vũ khí gia truyền? - Lần này thì tới lượt Thế Hùng không hiểu.

- Vũ khí gia truyền này chính là... MC của con - bố đây!

Bố vỗ ngực, nói rằng giờ kiểm tra của Thế Hùng thứ năm này cứ để bố lo, điều kiện là từ tối nay, phải bắt đầu lên kế hoạch phối hợp hành động.

Hôm nay, sau khi tan học, Thế Hùng không cùng Văn Long đi đá bóng như mọi khi, cậu vội vã về nhà chuẩn bị kế hoạch mà cậu đã hẹn với bố.

Bố không hổ danh là người dẫn chương trình, đã chuẩn bị sẵn cho Thế Hùng mấy bí quyết diễn thuyết.

Bước thứ nhất: Viết ra giấy những nội dung cần nói, học thuộc lòng.

Bước thứ hai: Trước tiên đọc đoạn đầu tiên, thu âm lại, nghe lại nhiều lần. Sau đó đọc thuộc đoạn đầu tiên, thu âm lại, rồi nghe lại nhiều lần! Cứ lần lượt như vậy.

Bố giúp Thế Hùng chuẩn bị một bài diễn thuyết đơn giản và máy thu âm, để Thế Hùng học bài theo đúng bí quyết đã học, sau đó dùng máy thu âm thu đi thu lại, nghe đi nghe lại, phát hiện ra chỗ nào chưa tốt là lập tức sửa ngay.

- Tôi có một ước mơ, ước mơ là có một ngày... - Thứ tư, Thế Hùng đã lưu loát đọc thuộc được bài diễn thuyết. Nghe xong bài diễn thuyết của Thế Hùng, bố gật đầu hài lòng:

- Con trai, kế hoạch này đã thành công mỹ mãn!

- Ha ha ha... - Thế Hùng nhào vào lòng bố, vui vẻ cười. Lần này, cậu mong giờ văn sáng thứ năm đến nhanh hơn bao giờ hết.

Hôm sau, tiết đầu tiên là tiết Văn, khi đến lượt mình Thế Hùng tự tin bước lên bục diễn thuyết, dõng dạc nói:

- Chào các bạn, chủ đề diễn thuyết của mình hôm nay là “Có tự tin, bạn sẽ không còn cô đơn!”...

Thế Hùng thao thao bất tuyệt không hề vấp váp, giọng nói lúc trầm lúc bổng. Kết thúc bài diễn thuyết, lớp học yên lặng như tờ, các bạn thực sự sững sờ trước phần diễn thuyết xuất sắc của Thế Hùng. Một lúc sau mới vang lên tiếng vỗ tay vang dội, ngay cả cô Vân cũng giơ ngón tay cái lên, tỏ vẻ rất hài lòng.

Trước những lời khen của các bạn, Thế Hùng cảm thấy vô cùng hạnh

phúc.

Từ đó, ngày thứ năm đối với Thế Hùng không còn đáng sợ nữa.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Seiji Ozawa là một nhạc trưởng nổi tiếng thế giới. Một lần, ông đến châu Âu tham gia một cuộc thi chỉ huy dàn nhạc, trong quá trình diễn tấu, ông bỗng phát hiện ra có một chỗ không hợp lý trong bản diễn tấu.

Lúc đầu, ông tưởng là người của dàn nhạc chơi sai, bèn ra hiệu dàn nhạc dừng chơi để làm lại một lần, nhưng nghe đi nghe lại ông vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Lúc này, các nhạc sĩ và thành viên hội đồng giám khảo đều nói: Nhạc phổ chắc chắn không có vấn đề gì, tất cả chỉ là ảo giác của Seiji Ozawa.

Đối diện với mấy trăm nhạc sĩ nổi tiếng và các nhà phê bình âm nhạc quyền uy trên thế giới, Seiji khó tránh khỏi cảm giác là mình đã phán đoán sai. Nhưng cuối cùng ông vẫn kiên quyết nói:

- Không, tôi khẳng định là nhạc phổ đã sai.

Ông vừa nói dứt lời, những giám khảo cao ngạo trên sân khấu lập tức đứng lên, vỗ tay rất lớn, chúc mừng ông đã đạt được giải nhất của cuộc thi.

Thì ra, đây là một đề thi mà các giám khảo đã đặt ra, chủ yếu là để kiểm tra xem người chỉ huy dàn nhạc khi phát hiện ra nhạc phổ bị sai có dám kiên định với suy nghĩ của mình hay không. Vậy là, bằng sự tự tin của mình, Seiji Ozawa đã giành được giải quán quân trong cuộc thi chỉ huy dàn nhạc thế giới.

Seiji Ozawa
(1935)

Người Nhật Bản, được ca ngợi là "nhạc trưởng thiên tài".

Trắc nghiệm tâm lý

Muốn biết mình có phải là một người tự tin hay không, bạn hãy thử làm bài trắc nghiệm thú vị dưới đây nhé!

Trắc nghiệm

Bạn vừa mua được 100 hạt giống hoa hồng để trồng trong vườn nhà. Theo dự đoán của bạn thì sẽ có bao nhiêu hạt phát triển thành cây?

A **99-100**

B **81-98**

C **61-80**

D **41-60**

E **21-40**

Kết quả trắc nghiệm

Chọn A	**Bạn rất tự tin vào bản thân mình. Tự tin giúp bạn có thể tự khẳng định mình nhưng đôi khi cũng khiến bạn không nhận ra nhược điểm của bản thân.**
Chọn B	**Bạn biết khả năng của mình ở mức độ nào, và do đó bạn không bao giờ rơi vào trường hợp quá ngạo mạn hay quá tự ti.**
Chọn C	**Bạn là người cẩn thận. Bạn khá tự tin vào bản thân nhưng vẫn luôn phòng bị cho những trường hợp xấu có thể xảy ra.**
Chọn D	**Bạn không tự tin lắm vào khả năng của chính mình, và chính sự thiếu tự tin này đã cản trở bước đường thành công của bạn.**
Chọn E	**Bạn rất tự ti, luôn cho rằng mình không thể làm việc giỏi như người khác. Hãy mạnh dạn lên, bạn sẽ làm được chuyện lớn.**

Chỉ những người tràn đầy tự tin mới có thể thể hiện sự tự tin ở bất cứ nơi nào, và thực hiện được ý định của mình.

Gorky

Bạn có muốn trở thành một người tài giỏi không? Trước tiên phải tự tin vào chính mình! Có thể chúng ta cũng giống như Thế Hùng, không thực sự có năng khiếu, nhưng chỉ cần chúng ta yêu thương bản thân, sẵn sàng thay đổi và nỗ lực vì việc đó, chấp nhận lời chê của người khác, biến nó trở thành động lực để tiến lên, thì chúng ta sẽ ngày càng tự tin hơn, cũng ngày càng lạc quan hơn.

Chỉ khi có lòng tự tin, chúng ta mới có thể đối diện với những nghịch cảnh cuộc sống bằng thái độ đúng đắn, mặc dù biết rằng khó khăn ở khắp mọi nơi, nhưng chúng ta không sợ hãi, bởi chúng ta tin rằng, chắc chắn mình có thể chiến thắng được những khó khăn này. Cố lên bạn nhé!

TỰ PHỤ
TỰ TIN
TỰ TI

Hà Dương và Trúc Giang cùng được đề cử là học sinh tiêu biểu của lớp. Hai người được đề cử nhưng người được chọn lại chỉ có một, làm thế nào đây? Cô Vân đã có kinh nghiệm dạy học hơn 30 năm, vấn đề này cô có thể dễ dàng xử lí được.

Cô Vân nói:

- Chúng ta sẽ tiến hành trò chuyện trực tiếp, ai vượt qua được cuộc trò chuyện của cô thì sẽ được bầu làm học sinh tiêu biểu của lớp.

Hà Dương từ khi biết cô Vân sẽ có buổi trò chuyện trực tiếp thì bắt đầu tỏ ra thấp thỏm không yên.

- Bố ơi, cô Vân muốn tiến hành một cuộc trò chuyện trực tiếp, con nên nói thế nào đây?

- Đừng lo, con trai. - Bố hình như còn hào hứng hơn cả Hà Dương. - Trò chuyện trực tiếp! Đây là một cơ hội tốt, con hãy chứng tỏ bản thân thật tốt nhé.

Để Hà Dương tự tin hơn trong cuộc trò chuyện với cô Vân, hai bố con đã tập làm thử mấy lần: Bố của Hà Dương đặt ra những câu hỏi, tình huống và yêu cầu Hà Dương trả lời, ví dụ: Vì sao lại muốn trở thành học sinh tiêu biểu? Làm học sinh kiểu mẫu của lớp có ý nghĩa gì quan trọng... Bố yêu cầu Hà Dương học thuộc các câu hỏi và câu trả lời.

Vậy là Hà Dương đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ chờ cô Vân tiến hành trò chuyện. Bây giờ cậu không còn căng thẳng nữa, bởi trong đầu cậu đã lưu giữ mười mấy câu hỏi và đáp án hoàn chỉnh như một chiếc máy tính, bất kể cô Vân hỏi gì, cậu đều sẽ có thể trả lời trôi chảy.

Trái ngược với Hà Dương, Trúc Giang tỏ ra bình tĩnh như không có

việc gì xảy ra, vẫn đi học, làm bài tập, chơi đùa với Minh Phương như thường ngày...

Hà Dương đắc ý nghĩ:

- Hi hi! Học sinh tiêu biểu học kỳ này chắc chắn là thuộc về mình rồi.

Sau khi tan học, cô Vân nói:

- Hà Dương và Trúc Giang tới văn phòng của cô nhé.

Cả hai bạn đều biết cô Vân gọi mình tới văn phòng của cô để tiến hành buổi trò chuyện. Hà Dương và Trúc Giang vừa mới bước chân ra khỏi lớp, cả lớp đã đua nhau bàn tán, không biết ai sẽ trở thành học sinh tiêu biểu của lớp đây?

- Chắc chắn là Hà Dương rồi! Bố đã giúp cậu ấy chuẩn bị rất nhiều câu hỏi, cậu ấy đã học thuộc lòng rồi. - Minh Phương nói. - Cô bé ngồi cạnh Hà Dương nên biết chuyện Hà Dương đã chuẩn bị rất cẩn thận.

Nghe Minh Phương tiết lộ như thế, cả lớp đều thấy lo lắng thay cho Trúc Giang.

Hà Dương và Trúc Giang cùng vào văn phòng của cô Vân, vừa vào cửa thì nhìn thấy một lon nước ngọt đã uống hết nằm lăn lóc ngay trên sàn nhà sạch sẽ. Hà Dương coi như không nhìn thấy, bước chân qua, Trúc Giang thì cúi xuống nhặt cái lon, vứt vào thùng rác để ở góc phòng.

Trong văn phòng chẳng có ai, Hà Dương chán nản ngồi lên một chiếc ghế, ôn lại nhưng câu hỏi và câu trả lời một lần nữa.

Lúc này, có một cậu bé học lớp dưới ngại ngùng đẩy cửa bước vào. Cậu đi tới trước cái bàn giáo viên, mím môi ôm đống sách vở với bài kiểm tra ở bàn đi. Đúng lúc đó một cơn gió thổi đến làm bài kiểm tra bay tứ tung.

- Ôi! - Cậu bé kêu lên, vội vàng ngồi xuống nhặt giấy. Nhưng nhặt được tờ này lại bay mất mất tờ kia, cậu bé luống cuống, toát cả mồ hôi. Trúc Giang cũng ngồi xuống giúp cậu nhặt bài kiểm tra, còn nhẹ nhàng an ủi:

- Không sao đâu, đừng lo, để chị giúp em.

Hà Dương vẫn thản nhiên ngồi, còn lẩm bẩm tỏ vẻ không vui:

- Ồn ào quá! Làm mình không thể tập trung ôn tập được.

Hà Dương vừa nói dứt lời thì cánh cửa văn phòng bật mở, cô Vân bước vào. Cô cười nói:

- Trúc Giang, chúc mừng em đã trở thành học sinh tiêu biểu của lớp ta học kỳ này.

- Sao lại vậy ạ? - Hà Dương thấy bất ngờ vô cùng. - Cô... cô còn chưa nói chuyện với bọn em cơ mà?

Cô Vân cười nói:

- Hà Dương! Một học sinh tiêu biểu không phải chỉ biết nói những lời hay, mà còn phải gương mẫu từ những việc rất nhỏ.

Hà Dương nghe cô nói vậy, bất giác mới hiểu ra, cậu thấy hối hận vô cùng.

Có một thôn nọ nằm sát bờ sông, mỗi năm đều xảy ra lũ lụt khiến nhân dân trong thôn khổ không để đâu cho hết. Cuối cùng mọi người nghĩ ra một cách: xây một con đê thật dài để ngăn lũ. Từ đó, trong thôn không còn xảy ra lũ lụt, người dân cũng có thể yên tâm sinh sống.

Nhưng đáng tiếc, cuộc sống yên ổn ấy không kéo dài được bao lâu. Một hôm, một người nông dân tình cờ phát hiện trên đê có một tổ kiến. Người này sợ hãi vội vàng chạy về báo với trưởng thôn:

- Không xong rồi! Trên đê có một tổ kiến.

Trưởng thôn nghe vậy thì cười:

- Con đê dài như thế, một tổ kiến thì có là gì?

- Nhưng kiến sẽ ngày càng nhiều, cuối cùng sẽ ăn hết cả con đê!

Trưởng thôn vẫn thản nhiên nói:

- Chỉ là vài con kiến thôi mà, tại sao phải sợ hãi như vậy? - Nói rồi ông đuổi khéo người nông dân về.

Sau đó, quả nhiên đúng như những gì người nông dân nói, kiến càng ngày càng nhiều, chúng đào rất nhiều hố ở chân đê.

Một buổi tối, mưa gió bão bùng, nước sông không ngừng dâng lên. Dòng nước xiết thấm vào các tổ kiến, cuối cùng làm, vỡ cả con đê, làm ngập cánh đồng lúa và nhấn chìm không biết bao nhiêu nhà cửa của người dân trong thôn.

Vào một đêm giá lạnh, tại một thành phố nọ, tuyết rơi dày đặc. Đúng thời điểm đó, ở đây đã xảy ra một vụ tai nạn: Một người lái xe đâm phải một người đi bộ, sau đó tài xế gây tai nạn nhanh chóng bỏ chạy khỏi hiện trường. Ba mươi phút sau, người tài xế này về đến nhà, đỗ xe trong kho nhà mình. May mắn là nhân chứng ở hiện trường đã kịp ghi nhớ

được biển số của chiếc xe. Khoảng một tiếng sau, cảnh sát đến nhà của người tài xế và kiểm tra xe, đồng thời hỏi anh ta xem, có ai làm chứng lúc xảy ra vụ án, anh ta không có mặt ở hiện trường không.

 Ngài cũng thấy đấy, xe của tôi đỗ ở đây từ hôm qua, hôm nay, tôi không ra ngoài lần nào. Người gây án không phải là tôi, có lẽ nhân chứng đã nhìn nhầm biển số xe rồi.

Cảnh sát nhìn thấy mui trước của xe có mấy vết chân mèo, lại có cả vết mèo vừa mới nằm trên đó ngủ nữa.

 Nhà anh nuôi mèo à?

 Không, đó là mèo nhà hàng xóm, hoặc là mèo hoang thường vào sân nhà tôi, nhảy lên xe nghịch ngợm.

 Nếu vậy thì những lời anh nói lúc nãy đều là dối trá. Anh có thể nói dối được nhưng mèo và xe thì không thể. - Cảnh sát nói.

Các bạn nhỏ, các bạn có biết vì sao cảnh sát lại kết luận như vậy không?

Đó là vì vào mùa đông, trời rất khô, vụ tai nạn xảy ra đúng lúc có tuyết rơi, như vậy chiếc xe phải ở bên ngoài và bị ướt thì

mới dính vết chân mèo. Hơn nữa, sau khi gây án, hung thủ vội vàng lái xe về nhà, động cơ xe sản sinh ra nhiệt lượng, mèo rất thích ngủ ở những chỗ ấm áp, mui xe chính là chỗ thích hợp nhất cho chúng lựa chọn. Do đó có thể đoán, lời của hung thủ nói là "hai hôm nay không lấy xe ra đi" là nói dối.

Thượng đế ở trong chi tiết.

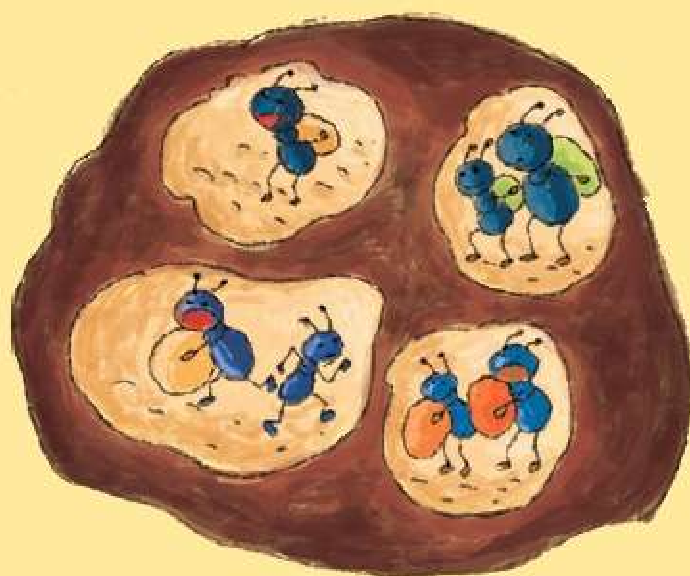
Ludwig Mies van der Rohe

Con đê dài hàng ngàn dặm, cuối cùng lại bị những con kiến nhỏ bé phá hủy. Hà Dương và Trúc Giang cạnh tranh ngang sức ngang tài, cuối cùng Hà Dương đã thua ở những chi tiết tưởng chừng như không liên quan... Một chi tiết nhỏ nhưng lại có sức mạnh vô cùng to lớn.

Có thể trong số chúng ta, rất nhiều người cũng như Hà Dương, thường coi trọng những chi tiết nhỏ, cuối cùng chỉ lợi bất cập hại mà thôi. Hãy coi Hà Dương là tấm gương, muốn làm tốt một việc gì đó thì hãy nghiêm túc nhìn nhận từ chi tiết, đây là mấu chốt để chúng ta có được thành công.

16

Cái đuôi của Văn Long

Chuyện xung quanh ta

Có thể mới nhìn thấy tên tiêu đề này, bạn chắc chắn sẽ không nhịn được mà bật cười: Văn Long là một cậu bé, là người chứ có phải là sói đâu mà có đuôi được?

- Hi hi! Câu này không phải do tớ nói, mà là do cô Vân nói đấy. Ngay cả mẹ Văn Long cũng nói như vậy, mà họ đều là những người hiểu Văn Long nhất.

Nhưng Văn Long không thừa nhận rằng mình có một cái đuôi. Nếu hỏi cậu ấy: Văn Long, có phải cậu có một cái đuôi không? Chắc chắn cậu ấy sẽ tỏ ra không hài lòng và ra sức lắc đầu.

Văn Long rốt cuộc có đuôi hay không, bạn hãy đọc câu chuyện dưới đây và đưa ra nhận xét nhé.

Hôm nay tới lượt Văn Long nấu bữa sáng. Nhà Văn Long rất công bằng, ai cũng phải nấu cơm ít nhất một lần trong tuần, thế nên Văn Long đã chuẩn bị sẵn sàng. Cậu lấy ra ba quả trứng từ tủ lạnh, bố một quả, mẹ một quả, cậu một quả, cậu muốn làm món trứng luộc đầy dinh dưỡng.

Văn Long bỏ trứng vào nồi, sau đó đổ nước, đậy nắp lại, vặn to lửa. Trong lúc chờ trứng chín, cậu chợt nghĩ về ván cờ hôm qua chơi với bố.

- Haizz! Con chuột là nhỏ nhất, sao có thể ăn con voi được nhỉ?

- Vì sao con voi của bố lại ăn con voi của mình?

Mải nghĩ, cậu quên khuấy nồi trứng đang nằm trên bếp. Cậu chạy ra phòng khách, cầm bộ cờ lên nghiền ngẫm.

Bỗng nhiên, trong bếp vang lên tiếng hét của mẹ:

- Ôi! - Văn Long giật mình nhớ ra mình đang luộc trứng, lập tức đứng phắt khỏi ghế, ném bộ cờ tung tóe rồi chạy nhanh vào bếp như một cơn gió.

Khói bay mù mịt trong bếp, nước trong nồi đã cạn từ lâu, trứng cũng cháy thành màu đen.

- Văn Long, con quên tắt bếp sao? Con... con đúng là... cái đuôi! - Bị đám khói trong bếp làm cho một phen hốt hoảng, mẹ Văn Long giận dữ nói.

Món trứng luộc không thể ăn được nữa, cả nhà đành ôm bụng đói đi làm, đi học. Người khổ sở nhất chính là Văn Long, cậu không những phải ôm bụng đói mà còn bị mẹ gọi là "có đuôi".

Văn Long giận dỗi đi tới trường, tiết đầu tiên là tiết toán, cũng là tiết trả bài kiểm tra lần trước.

Thầy giáo dạy toán bước vào lớp, mặt rất tức giận, ánh mắt đảo quanh lớp một vòng, cuối cùng dừng lại ở chỗ Văn Long. Văn Long dự cảm có điều gì bất thường.

Quả nhiên, thầy dạy toán đặt bài kiểm tra của Văn Long lên bàn, giận dữ gọi:

- Văn Long.

Văn Long liếc nhanh một cái, trong lòng thầm kêu khổ:

- Ôi lại bị điểm kém rồi!

- Em làm gì thế hả? Đề bài có hai câu hỏi mà sao em chỉ trả lời một câu? Đã viết công thức ra mà sao không viết đáp án? Em làm việc gì cũng để lại một cái đuôi như thế sao?

- Lại là cái đuôi... - Văn Long bất giác xoa xoa mông, nói nhỏ: - Em

không có đuôi.

Mặc dù Văn Long nói rất nhỏ nhưng thầy dạy toán vẫn nghe thấy tất cả. Thầy nói:

- Em còn nói em không có đuôi? Em không có đuôi mà sao bài có hai câu hỏi lại chỉ làm một câu? Em không có đuôi mà sao đã tính ra tới bước cuối cùng rồi còn không viết đáp án?

Thầy toán vì quá giận nên mặt mũi đỏ bừng.

- Những chỗ này đều bị trừ điểm, chẳng nhẽ em không biết sao? Rõ ràng là em biết làm nhưng vì cứ để lại một cái đuôi như thế nên mới bị trừ nhiều điểm, có tiếc không?

Văn Long xấu hổ, im lặng cúi gằm mặt.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Năm 1485, Quốc vương nước Anh - Richard III và bá tước xứ Richmond xảy ra một trận quyết đấu sinh tử. Trận quyết đấu này sẽ quyết định ai là người thống trị Anh quốc.

Trước trận chiến, người chăn ngựa dẫn con chiến mã chuẩn bị cho Quốc vương tới trước mặt người thợ rèn và nói:

- Quốc vương muốn được cưỡi nó lâm trận, ông hãy mau đóng móng cho nó.

Người thợ rèn vội vàng làm việc, sau khi đã đóng xong ba cái móng ngựa thì phát hiện ra rằng không còn đinh để đóng cái móng ngựa thứ tư nữa. Ông ta đang định đi làm vài cái đinh thì bị người chăn ngựa ngăn lại:

- Tiếng kèn đã vang lên rồi, ông tìm thứ gì đó làm tạm đi!

Người thợ rèn lo lắng nói:

- Không được! Như thế thì đinh sẽ không chắc được!

Người chăn ngựa bực mình nói:

- Được rồi, đóng vào là được, mặc kệ nó có chắc hay không. Mau lên, nếu không Quốc vương sẽ trách tội chúng ta đấy.

Người thợ rèn đành phải làm theo lời của người chăn ngựa.

Tới khi hai phe giao chiến, Quốc vương Richard quát lớn:

- Xông lên! Xông lên! - Rồi Quốc vương thống lĩnh quân đội lao về phía trước. Không ngờ còn chưa đi được nửa đường thì một móng ngựa bung ra, con chiến mã ngã xuống đất, Quốc vương Richard cũng ngã theo. Các binh sĩ thấy vậy vội vàng quay người bỏ chạy, quân đội của bá tước Richmond thừa thắng xông lên.

Quốc vương Richard buồn bã nói:

- Ngai vàng của ta bị lật đổ, tất cả cũng chỉ vì con ngựa này!

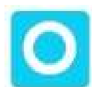
Richard III

(1452 - 1485)

Quốc vương nước Anh, tại vị từ năm 1483-1485.

Trắc nghiệm tâm lý

Trắc nghiệm

Nhà trường tổ chức cho học sinh đi tham quan dã ngoại. Không ngờ khi đến nơi, bạn phát hiện ra mình đã quên mang một món đồ quan trọng. Món đồ bạn quên là gì?

A Mô hình máy bay mà bạn thích chơi.

B Máy ảnh.

C Túi đồ ăn.

D Điều khiển máy bay đồ chơi.

Kết quả trắc nghiệm

Chọn A: Mô hình máy bay thích chơi	**Làm việc tỉ mỉ, mọi người đều thích giao những việc quan trọng cho bạn. Bạn thích sắp xếp mọi việc thật rõ ràng, cho dù có thay đổi thì cũng không nằm ngoại dự đoán của bạn quá nhiều.**
Chọn B: Máy ảnh	**Bạn làm việc rất có trật tự, nhưng khi gặp phải tình huống đặc biệt, tâm trạng của bạn sẽ có sự xao động lớn, không thể giữ được bình tĩnh. Bởi vậy, vào thời khắc quan trọng, bạn cần có người nhắc nhở, giúp bạn bình tĩnh lại.**
Chọn C: Túi đồ ăn	**Bạn rất nóng nảy. Tính cách này sẽ khiến bạn bỏ lỡ nhiều việc quan trọng, hãy thay đổi nhé!**
Chọn D: Điều khiển máy bay	**Bạn làm việc gì cũng đầu mèo đuôi chuột, khiến người khác lo lắng, nhưng đây không phải là do bạn cẩu thả, mà là vì bạn không thể kiên nhẫn tới cuối cùng.**

Trong cuộc sống, cần có những phát hiện tỉ mỉ.

Rodin

Khi làm toán, bạn thường bỏ sót một câu hỏi nhỏ hoặc khi làm xong rồi lại quên viết đáp án vào? Khi đọc sách, bạn thường đọc lướt qua, không tìm hiểu kỹ? Nếu bạn cũng giống như Văn Long, làm việc gì cũng để lại một "cái đuôi", thì hãy mau "cắt" nó đi thôi.

Tỉ mỉ là nhân tố quan trọng để làm tốt mọi việc. Chỉ có tỉ mỉ mới giúp bạn không bỏ qua các chi tiết. Chúng ta phải tin vào bản thân, thử tích cực thay đổi chính mình. Tin rằng không lâu sau, chúng ta sẽ làm tốt nhiều việc.

Giữa Văn Long và Trúc Giang thường xuyên nảy sinh “chiến tranh”. Hôm nay, chiến tranh lại xảy ra.

Cả hai người mặt đỏ tía tai, nhìn nhau giận dữ, giống như hai con gà trống đang xù lông lên chuẩn bị lao vào quyết đấu, không ai nhường ai.

- Ai thèm chép của cậu? Cậu đưa chứng cứ ra đây! - Văn Long chống tay vào hông, giận dữ nói.

- Cậu... - Trúc Giang giận dỗi lắp bắp, không nói được lời nào.

Thì ra sự việc là thế này:

Cô giáo tiếng Anh ngày nào cũng yêu cầu học sinh trong lớp nghe rồi viết từ mới, sai một từ thì phải chép phạt 10 lần. Mấy ngày liên tiếp, Văn Long đều viết bị sai, chép phạt mỏi cả tay. Cậu thấy Trúc Giang ngồi cạnh chẳng bao giờ bị sai chữ nào. Thế là giờ nghe viết lần này, cứ viết xong một từ, cậu lại liếc sang quyển vở của Trúc Giang, đối chiếu so sánh, thấy sai là sửa luôn.

Hôm sau, cô giáo tiếng Anh trả vở bài tập, Văn Long vui mừng vì nhận được một chữ “Good” đỏ chói.

Văn Long đắc ý lắm, ngẩng cao đầu kiêu hãnh. Cậu nhìn quyển vở bài tập của Trúc Giang không có chữ “Good” như mình, bèn đưa quyển vở của mình trước mặt Trúc Giang, cố ý hỏi:

- Cậu nhìn xem, đây là cái gì?

Trúc Giang đang bực mình, chẳng có tâm trạng nào mà để ý đến cậu. Văn Long thấy Trúc Giang không có phản ứng gì thì cầm quyển vở của Trúc Giang lên, cố ý kinh ngạc nói:

- Ôi! Trúc Giang, vở nghe viết của cậu sao không có chữ “Good”. Ha ha! Không ngờ lớp trưởng mà lại không được “Good”.

- Có gì đâu mà đắc ý. - Trúc Giang không nhịn được nữa, giằng quyển vở về, nói nhỏ. - Chẳng qua là chép của tớ. Đừng tưởng tớ không biết.

Văn Long thính tai nghe thấy, phút chốc mặt đỏ tía tai, “chiến tranh” bùng phát. Thế là có cảnh tượng ở trên.

Sau khi tan học, Văn Long giận dữ về nhà, mẹ thấy cậu không vui thì nói đùa:

- Hôm nay sao mà có nhiều mây đen thế?

Văn Long liền kể lại một mạch những việc xảy ra ban chiều cho mẹ nghe, chỉ giấu mỗi chuyện cậu lén xem bài của bạn.

- Con giận lắm, Trúc Giang đứng trước mặt các bạn nói là con chép bài của cậu ấy, làm con mất mặt.

Mẹ trầm tư suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Thế con có chép bài của Trúc Giang không?

- Không mà. - Văn Long ban nãy còn nói rất hùng hồn, nay giọng nói yếu hẳn đi, nhưng cậu vẫn giảo biện, - Như thế sao có thể coi là chép? Con tự viết trước rồi mới đối chiếu với bạn ấy một lần. Huống hồ con chỉ sửa có một chỗ, những chỗ khác con tự viết đúng mà.

Văn Long nhất định không chịu nhận là mình chép bài của Trúc Giang, kiên quyết cho rằng cậu chỉ đang so bài với Trúc Giang mà thôi. Trước cậu con trai cố chấp, mẹ bất lực lắc đầu, trong lòng thầm nảy ra một ý.

Ăn tối xong, mẹ đề nghị cả nhà cùng chơi bài poker.

Lúc chơi bài, bố mẹ liên kết với nhau cùng đưa ra ám hiệu, lúc thì xoa đầu, lúc thì sờ tai, khiến Văn Long thua tơi tả.

Cuối cùng Văn Long hét lớn:

- Bố mẹ không được ăn gian.

Mẹ nói:

- Bố mẹ có ăn gian đâu! Chỉ xoa đầu thôi mà.

Văn Long không phục nói:

- Đang chơi bài tự nhiên bố mẹ lại xoa đầu, không phải ăn gian thì là gì?

Mẹ cười hỏi:

- Đúng thế! Con cảm thấy mẹ xoa đầu là ăn gian, vậy khi con lén nhìn bài của Trúc Giang thì có phải là chép bài không?

Văn Long đỏ mặt, cậu đứng lên, ngượng ngùng nói:

- Con biết con sai ở đâu rồi, bây giờ con sẽ gọi điện xin lỗi Trúc Giang!

Bố mẹ lập tức giơ ngón tay cái khen ngợi cậu.

Bố của George rất thích cây cối, hoa cỏ. Ông trồng mấy cây hoa anh đào trong vườn, ngày nào cũng tưới nước, xới đất, chăm sóc chúng rất cẩn thận.

Một hôm, bố tặng George một cái rìu nhỏ. George thích lắm, cậu nghĩ: “Mình phải thử xem cái rìu này có sắc không?” Thế là cậu nhấc rìu lên, bổ vào gốc cây anh đào mấy nhát... cây anh đào đổ xuống. Hi hi! Cái rìu này sắc y như cái rìu của bố, George vui lắm.

Một lúc sau bố trở về, thấy cây anh đào yêu quý nằm trên đất, vô cùng giận dữ. Ông hỏi George:

- Ai chặt cây anh đào của bố?

George hiểu là mình đã gây họa, nghĩ bụng không biết có nên nói thật với bố không? Cậu do dự một lát rồi cuối cùng dũng cảm ngẩng đầu lên nói với bố:

- Thưa bố, là con chặt đổ.

Bố nghe cậu nói vậy, không những không trách cậu mà còn bế cậu lên, mỉm cười nói:

- Bố thà bị mất cả nghìn cây anh đào chứ không muốn con nói dối một câu, bố tha thứ cho một đứa trẻ thành thật.

Tổng thống đầu tiên của Mỹ, được ca ngợi là "cha đẻ" của nước Mỹ.

"Xin lỗi" là một hành động thể hiện niềm tin và dũng khí, là một thái

độ chân thành và khiêm tốn. Xin lỗi người khác, quan trọng nhất là "thành ý".

Khi chúng ta làm sai việc gì đó, có thể áp dụng một số cách xin lỗi dưới đây để thể hiện thành ý với đối phương.

1 Xin lỗi trực tiếp

Ngay lúc làm sai việc gì đó, đứng đối diện với đối phương và chân thành nói câu: "Xin lỗi, tớ sai rồi".

2 Xin lỗi qua điện thoại

Nếu khi xảy ra sự việc, bạn không đủ dũng khí để mở lời, hoặc không kịp xin lỗi đối phương thì có thể về nhà bình tĩnh lại và gọi điện thoại xin lỗi.

3 Thiệp xin lỗi

Nếu ngại nói trực tiếp thì có thể chọn một tấm bưu thiếp thật đẹp và viết lời xin lỗi trên đó, gửi cho đối phương.

4 Thư xin lỗi

Viết một bức thư xin lỗi chân thành gửi cho đối phương cũng là một ý hay. Trong thư, hãy nghiêm túc phân tích chỗ sai của mình, để đối phương nhận ra thành ý của bạn.

5 Tặng quà

Bạn cũng có thể tặng đối phương một món quà ý nghĩa mà họ thích thay cho lời xin lỗi trực tiếp.

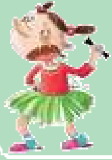
Cố gắng ít phạm sai lầm, đây là nguyên tắc của con người, không phạm sai lầm là ước mơ của một thiên thần, bởi trên đời này, tất cả đều khó tránh khỏi những lúc phạm sai lầm.

Emerson

Bạn biết không? Dũng cảm thừa nhận sai lầm của mình là bước đầu tiên để một người từ bình thường trở thành ưu tú! Nó không chỉ là một đức tính đẹp mà còn là phẩm chất cơ bản mà mỗi người cần có.

Trong cuộc sống, chúng ta cũng giống như Văn Long, khó tránh phải những sai sót. Nhưng người xưa từng nói: "Con người không phải là thánh hiền, làm gì có ai không phạm sai lầm?" Làm sai không sao, quan trọng là chúng ta có thể đối mặt với hiện thực, bày tỏ lời xin lỗi chân thành nhất của mình. Khi người khác thấy sự chân thành và dũng cảm của bạn thì sẽ chấp nhận lời xin lỗi và tha thứ cho bạn. Còn chúng ta cũng nhờ vậy mà không ngừng trưởng thành.

Xin lỗi!

18

Đứa bé đen

Chuyện xung quanh ta

Tan học, Minh Phương vội vàng lao về nhà. Chú chó Danny thấy chủ nhân đã về thì mừng rỡ vẫy đuôi ra đón. Không ngờ Minh Phương bực bội đẩy nó ra. Hừ! Tâm trạng không tốt, nhìn cái gì cũng thấy không vừa mắt.

- Có chuyện gì khiến con giận dữ thế, nói với bố xem nào. - Bố bế Danny đáng thương lên, rồi lại gần hỏi Minh Phương.

Minh Phương chu môi nói:

- Hừ! Tại Văn Long đáng ghét, làm con mất mặt trước các bạn, bị ngã ngay ở lớp.

Bố xoa đầu chú chó, lặng lẽ nghe Minh Phương kể lại câu chuyện.

Giờ học buổi chiều, Minh Phương đứng lên trả lời câu hỏi của cô giáo. Lúc này, Văn Long ngồi sau lưng lại giở trò nghịch ngợm. Cậu quả không hổ danh là “chúa nghịch ngợm”, lúc nào cũng nghĩ ra cách để trêu chọc người khác.

Văn Long cố nhịn cười, ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nhìn cô giáo, thi thoảng lại gật đầu. Người không biết còn tưởng là cậu đang chăm chú nghe giảng. Nhưng chân cậu len lén đẩy cái ghế của Minh Phương lùi ra xa.

- Em Minh Phương trả lời rất tốt, mời em ngồi. - Cô giáo vừa nói xong, cả lớp đã nghe thấy tiếng “phịch”, Minh Phương ngồi bệt xuống đất.

- Ha ha ha! - Cả lớp cười nghiêng ngả.

Minh Phương đỏ bừng mặt, bật khóc nức nở.

Cô giáo hỏi lớn:

- Ai bày ra trò này, mau đứng lên nhận lỗi!

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Văn Long, chuyện này chỉ có cậu mới làm ra được.

- Văn Long, tan học tới văn phòng của cô. - Cô giáo gọi Văn Long lên văn phòng.

Chắc chắn Văn Long lại thêm bản kiểm điểm thứ ba trong tháng đây, cả lớp thầm nghĩ.

Chuyện này khiến Minh Phương vốn luôn kiêu hãnh cảm thấy vô cùng xấu hổ, mặc dù Văn Long đã bị gọi tới văn phòng nhưng vẫn không thể làm cô bé nguôi giận. Cô giận dữ nói với bố:

- Hừ! Văn Long làm con mất mặt trước mọi người, con mong cậu ta sẽ phải gặp chuyện phiền phức.

Bố nói:

- Đừng như thế, con gái, Văn Long là một cậu bé nghịch ngợm, bạn ấy chỉ muốn trêu con thôi, có điều cách trêu không đúng. Con đừng tính toán với bạn ấy, tha thứ cho bạn ấy, được không?

- Không được! Bố có biết cảm giác bị các bạn cười nhạo khó chịu như thế nào không?

Bố lắc đầu, sau đó đi tới nhà kho, lấy ra một túi than củi, nói với Minh Phương:

- Này, bây giờ bố đành “hy sinh“ một chiếc áo sơ mi trắng cho con chơi một trò chơi nhé. Con coi chiếc áo sơ mi trắng là Văn Long, coi những cục than trong túi là những việc phiền phức. Sau đó con hãy dùng than ném vào cái áo trắng, mỗi khi trúng một viên thì nghĩa là Văn Long sẽ gặp phải một chuyện phiền phức. Để xem con có hả giận không.

Minh Phương vui lắm, lập tức cầm viên than lên ném về phía cái áo sơ mi. Vừa ném vừa hét, hình như rất thoải mái. Cho tới khi cô bé ném hết chỗ than thì cũng chỉ có vài viên trúng được cái áo.

Bố hỏi Minh Phương:

- Thế nào, con gái, giờ con thấy thế nào?

Minh Phương nhảy cẫng lên sung sướng:

- Hi hi, trên đó toàn là vết bẩn màu đen.

Bố cầm một tấm gương ra, đặt trước mặt Minh Phương, nói:

- Được, giờ con hãy xem lại mình nào.

Trời ơi! Minh Phương trợn tròn mắt, người trong gương đen nhẻm, dính toàn bụi than, cả gương mặt cũng như thế.

Bố trầm giọng nói:

- Con gái, con xem, chiếc áo sơ mi không bị bẩn nhiều, còn con thì cứ như vừa từ dưới hố than chui lên. Con muốn Văn Long gặp phải những chuyện phiền phức, nhưng có thể những chuyện đó lại tìm đến với con đấy.

Minh Phương đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu, nói:

- Bố, con hiểu ý của bố rồi. Chúng ta nên biết khoan dung cho lỗi lầm của người khác, con quyết định tha thứ cho Văn Long.

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Trước khi tham gia tranh cử Tổng thống, trong một bài diễn thuyết trước nghị viện, Lincoln bị một nghị sĩ sỉ nhục. Nghị sĩ đó nói lớn:

- Ngài Lincoln, trước khi ngài diễn thuyết, tôi hy vọng ngài không quên việc mình là con của một người thợ đóng giày.

- Cảm ơn lời nhắc nhở của ngài, tôi biết tôi làm Tổng thống không thể giỏi như bố tôi đóng giày.

Cả nghị viện chìm vào im lặng.

Ông quay đầu lại nói với nghị sĩ cao ngạo kia:

- Theo như tôi biết, bố tôi đã từng đóng giày cho người nhà của ngài, nếu giày của ngài không vừa chân thì tôi có thể giúp ngài sửa lại nó. Mặc dù tôi không phải người đóng giày vĩ đại, nhưng từ nhỏ tôi đã học đóng giày với bố tôi rồi.

Sau đó, ông lại nói với các nghị sĩ có mặt tại đó:

- Với bất cứ ai ở nghị viện cũng vậy, nếu đôi giày các ngài đang đi là do bố tôi làm, mà chúng cần được sửa lại thì tôi chắc chắn sẽ giúp đỡ. Nhưng có thể khẳng định một điều rằng, tay nghề của bố tôi không ai địch được. Khi Lincoln nói tới đây, tất cả những tiếng cười chế giễu đều trở thành những tiếng vỗ tay chân thành.

Có người hỏi Lincoln:

- Vì sao ngài lại muốn họ trở thành bạn của ngài? Ngài nên nghĩ cách để đả kích, tiêu diệt họ mới đúng.

Lincoln đáp:

- Không phải chúng ta đang tiêu diệt kẻ địch sao? Khi chúng ta biến kẻ địch thành bạn bè thì kẻ địch cũng không còn tồn tại nữa.

Abraham Lincoln
(1809 - 1865)

Tổng thống thứ 16 của Mỹ, cũng là đảng viên Cộng hòa đầu tiên đảm nhận chức vụ Tổng thống.

Trắc nghiệm tâm lý

Muốn biết mình có phải là người khoan dung không? Hãy điền **O** và **X** vào các câu hỏi dưới đây.

1 Tớ cảm thấy rất nhiều người đối địch với tớ. ( )

2 Đi đường gặp người quen, chào họ nhưng họ không để ý đến, thật là xấu hổ. ( )

3 Tớ thích được sống và học chung với những người cả ngày chẳng nói lời nào. ( )

4 Truyện cười mà anh ta kể thật là chán, thế mà bao nhiêu người cười, thật khó tin. ( )

5 Người nhạt nhẽo quá nhiều. ( )

6 Thật đau khổ khi phải giao tiếp với kẻ kiêu ngạo. ( )

7 Rất nhiều người bản thân cũng chẳng ra gì nhưng lại thích chế giễu người khác. ( )

8 Tớ không hiểu vì sao người kiêu ngạo lại thường được cô giáo khen ngợi. ( )

9 Có một số bạn không thông minh, phản ứng chậm chạp, thật là bực mình. ( )

10 Tớ không thể chịu đựng được việc cô giáo giảng bài chậm chỉ vì những người chậm tiếp thu. ( )

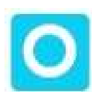
11 Có không ít người rõ ràng làm không đúng phương pháp nhưng vẫn bắt người khác phải làm theo mình. ( )

12 Ở cùng với người hiếu thắng khiến tớ cảm thấy căng thẳng. ( )

13 Tớ không thích những cô giáo "độc tài". ( )

14 Có người cả ngày cứ cằn nhằn, ca thán, tớ cảm thấy điều đó là do họ tự tạo ra. ( )

15 Kết bạn với những người suốt ngày ca thán làm cuộc sống của tớ trở nên tối tăm hơn. ( )

Phân tích

Trả lời **O** được 0 điểm, trả lời **X** được 1 điểm.

0 - 5 điểm	**Bạn cần tăng cường khả năng nhìn nhận sự vật, sự việc một cách linh hoạt hơn và bồi dưỡng tinh thần khoan dung.**
6 - 10 điểm	**Bạn có thái độ của một người bình thường, mặc dù bất cứ lúc nào cũng gặp phải những người khó gần, có lúc còn bị họ chọc giận, nhưng bạn vẫn có thể nhẫn nhịn được.**
11 - 15 điểm	**Trong học tập hay cuộc sống, bất cứ phiền phức gì cũng khó có thể làm ảnh hưởng tới sự cân bằng của bạn.**

Một bàn chân giẫm nát tử la lan, nó sẽ để lại mùi hương của mình trên bàn chân đó, đó chính là sự khoan dung.

Andrew Matthews

- Ôi! Minh Tân, cậu đi đứng chẳng cẩn thận gì hết! Giẫm vào tớ đau quá!

- Ôi! Hộp bút chì của tớ bị cậu làm rơi xuống đất rồi. Thu Thủy, cậu thật hậu đậu.

Đó là những câu nói mà chúng ta thường xuyên nghe thấy trong cuộc sống. Khi gặp phải chuyện như thế, bạn sẽ chọn cách "ăn miếng trả miếng" hay cười xòa và cho qua? Nên biết rằng, con người không có ai hoàn mỹ, thu nhỏ khuyết điểm, phóng to ưu điểm, khoan dung trước sai lầm của người khác, không chỉ có thể tránh khỏi mâu thuẫn mà còn "biến thù thành bạn", giúp chúng ta xây dựng được nhiều mối quan hệ tốt, vậy thì sao chúng ta lại không làm? Dùng một trái tim khoan dung để sống, bạn sẽ phát hiện ra những việc xấu ngày càng ít, việc tốt ngày càng nhiều.

KHOAN DUNG
Thành công
Cơ hội
Hạnh phúc
Hy vọng

- Hôm nay sao Hà Dương không đi học nhỉ? - Văn Long nhìn vào chỗ ngồi trống trước mặt, trong lòng không khỏi thắc mắc. Hà Dương là học sinh vô cùng chăm chỉ, vậy mà nghỉ cả buổi hôm nay. Có chuyện gì không nhỉ?

Văn Long không nén được tò mò, liền tới hỏi cô Vân.

- Cô ơi, sao hôm nay bạn Hà Dương không đi học ạ?

- Hà Dương bị ốm rồi, tối qua bạn ấy bị sốt cao, xin nghỉ học ba ngày.

- Sốt? - Văn Long kinh ngạc. Dạo trước cậu cũng bị sốt một trận, nên biết khổ thế nào rồi.

- Hà Dương có thấy khó chịu lắm không nhỉ? - Văn Long nghĩ bụng, mặc dù cậu là "chúa nghịch ngợm", thường ngày rất hay trêu chọc cậu bạn mọt sách ở bàn trên, nhưng nghe nói Hà Dương bị bệnh, trong lòng cậu thấy vô cùng lo lắng.

Vậy là Văn Long liền nói với cô Vân:

- Cô ơi, em muốn đi thăm Hà Dương.

- Được thôi! Vậy thì em tập hợp các bạn lại rồi cùng đi thăm bạn ấy luôn! - Cô Vân nói.

- Em? - Văn Long cảm thấy rất bất ngờ. Lớn ngần này rồi, đây là lần đầu tiên cậu được tập hợp các bạn.

Cậu nuốt nước bọt, cố nén trái tim đang đập thình thịch xuống, trả lời thật to:

- Vâng, thưa cô! - Nói rồi cậu co giò chạy về lớp.

Tiết cuối cùng là giờ tự học. Lúc Văn Long chạy về lớp, các bạn đang

chăm chỉ làm bài tập.

- Mọi người nghe tớ nói đây. - Văn Long đứng lên bục giảng, học theo cô Vân, vỗ tay nói.

- Đang là giờ tự học, bọn tớ không có thời gian đùa với cậu đâu.

Các bạn thấy khó chịu với sự làm phiền của Văn Long, đều dừng bút lại, lớn tiếng nói.

Văn Long không ngờ mọi người lại giận dữ đến thế. Cậu lau mồ hôi trên trán, lắp bắp nói:

- Là... là thế này. Hà Dương bị ốm, tớ muốn đi thăm cậu ấy, ai... ai muốn đi cùng tớ? Đây là cô Vân nói, ai đồng ý đi thăm cậu ấy thì tớ... tớ tập hợp.

Cái gì? Hà Dương bị ốm? Các bạn chẳng nói lời nào, đều nhất loạt giơ tay lên.

Văn Long lúc này lại vô cùng ngạc nhiên, cậu không ngờ cả lớp đều muốn đến thăm Hà Dương.

- Cả lớp đi thì nhiều quá, chọn vài bạn làm đại diện thôi, được không? - Văn Long nói.

- Không được! Không được! Chúng tớ đều quan tâm tới Hà Dương, tại sao có bạn được đi, có bạn không được đi? - Khắp lớp học vang lên những lời phản đối.

- Có cách rồi! - Văn Long reo lên. Lớp mình chia thành ba nhóm, Hà Dương xin nghỉ ba ngày, mỗi ngày một nhóm đến thăm...

- Đúng, trong số mỗi nhóm, bạn nào học giỏi nhất thì giảng lại bài ngày hôm đó; bạn nào biết hát thì hát; bạn nào biết pha trò cười thì kể

chuyện... Cả lớp mình cùng đồng tâm hiệp lực để ba ngày Hà Dương bị ốm trở thành ba ngày vui vẻ! - Văn Long còn chưa nói xong, Minh Phương đã tiếp lời.

- Được! - Cả lớp đều đồng ý, rồi bắt đầu đua nhau phân nhóm.

Hôm đó tan học xong, Văn Long dẫn nhóm đầu tiên đi thăm Hà Dương.

Nhìn thấy mười mấy bạn học cùng lúc xuất hiện trước mặt, Hà Dương vô cùng ngạc nhiên. Cậu không ngờ bình thường mình ít nói chuyện với các bạn mà khi bị ốm lại có nhiều người đến thăm mình thế. Điều này khiến Hà Dương cảm động tới mức mắt ngân ngấn nước, nhưng cậu không thể khóc dễ dàng như thế được.

Trong suốt ba ngày này, mỗi thành viên trong lớp đều tận tâm hoàn thành trách nhiệm của mình. Quả nhiên, đúng như Minh Phương nói, Hà Dương đã có ba ngày thật vui vẻ.

- Hic! Thì ra ba ngày bị ốm đều là ba ngày vui vẻ nhất của mình! - Ba ngày đã trôi qua, Hà Dương đã hồi phục sức khỏe nhưng vẫn còn luyến tiếc những ngày bị ốm.

Từ sau lần này bị ốm này, Hà Dương vốn chỉ biết vùi đầu vào sách vở nay đã bắt đầu cởi mở hơn với bạn bè.

Khi Gogol - nhà văn vĩ đại người Nga qua đời, người bạn thân Ivan Turgenev đã viết một bài điếu văn tiễn đưa ông.

Sa hoàng rất sợ cái tên Gogol, người được nhân dân Nga yêu tha thiết, xuất hiện trên báo vào lúc này, bởi vậy cấm phát hành bài điếu văn và những bài văn ca ngợi Gogol, đồng thời còn đe dọa nếu Turgenev không tuân lệnh, vẫn cho đăng bài văn thì sẽ bị bắt.

Nhưng Ivan Turgenev vốn là người chính trực, dũng cảm, thà ngồi tù còn hơn là bội nghĩa với vong linh người bạn quá cố. Thế là ông nhanh trí tránh khỏi sự giám sát đặc biệt của Sa hoàng, rời khỏi Peterburg, nhân lúc Moskow còn chưa nhận được lệnh cấm, đăng bài điếu văn lên báo “Tin tức Moskow”.

Cơ quan mật thám của Sa hoàng không lâu sau thì đọc được bài văn này. Vậy là Sa hoàng hạ lệnh đày ông đi Siberia.

Mặc dù gặp phải nhiều rắc rối vì chuyện này nhưng Turgenev không hề tỏ ra hối hận, bởi vì ông đã có thể làm việc tốt cuối cùng cho người bạn Gogol, đây quả là tình bạn thực sự, một tình bạn cao quý.

Một nhà văn lãng mạn, cùng với Tolstoy, Dostoevsky được ca ngợi là ba tiểu thuyết gia nổi tiếng nhất nước Nga.

Trong vô số những loại tình cảm, có một loại phổ biết nhất và được xây dựng trên quan hệ phi huyết thống, đó chính là tình bạn. Tình cảm đặc biệt và ấm áp này đối với chúng ta cũng giống như...

Trong vô số những loại tình cảm, có một loại phổ biết nhất và được xây dựng trên quan hệ phi huyết thống, đó chính là tình bạn. Tình cảm đặc biệt và ấm áp này đối với chúng ta cũng giống như...

Tình bạn

Bạn còn thấy bạn bè là những gì nữa? Hãy cùng giải những đẳng thức đặc biệt này nhé!

Đóa hoa hồng duy nhất không có gai trên thế giới

chính là tình bạn.

Ngạn ngữ

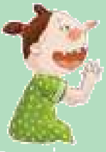
Khi bạn hạnh phúc, bạn bè có thể cùng bạn chia sẻ niềm vui; khi bạn thất bại, bạn bè có thể là nơi để bạn tâm sự mọi điều phiền não. Đây chính là tầm quan trọng của bạn bè. Bạn tốt có thể nương tựa vào nhau, cổ vũ nhau, chia sẻ những bí mật nhỏ của nhau, có thể chấp nhận khuyết điểm của nhau, đương nhiên cũng sẵn sàng chỉ ra khuyết điểm, khuyên người kia kịp thời sửa đổi.

Có phải bạn cũng có một người bạn thân như vậy? Nếu có, hãy biết trân trọng nhé! Nếu bạn còn chưa có, vậy thì hãy kiểm điểm lại bản thân, xem mình đã đối xử chân thành với bạn bè chưa?

20

Thí nghiệm kẹo ngọt

Chuyện xung quanh ta

“Trẻ em ngày nay đa số đều thiếu khả năng tự kiềm chế, không thể kiểm soát bản thân, làm việc gì cũng nhớ trước quên sau, xem tivi cả ngày, chìm đắm trong trò chơi điện tử...”.

Cô Vân giật mình khi đọc được bài báo này. Là giáo viên chủ nhiệm, cô cảm thấy mình có trách nhiệm tìm hiểu sâu hơn về những học trò của mình, phát hiện ra những em nào có khả năng kiềm chế tốt và những em nào khả năng kiềm chế kém. Sau khi tìm hiểu, cô sẽ đặt ra kế hoạch để giúp đỡ chúng.

Là giáo viên chủ nhiệm lâu năm, nên cô Vân biết rõ mình phải làm gì. Trong buổi sinh hoạt lớp ngày thứ sáu, cô phát cho mỗi học sinh một cái kẹo. Trên giấy gói kẹo in đầy những chữ cái khó hiểu, thoạt nhìn cứ tưởng là kẹo nhập khẩu cao cấp. Hi hi! Buổi sinh hoạt lớp bỗng chốc trở thành buổi liên hoan đầy thú vị rồi. Ai cũng vui vẻ, mừng rỡ.

Cô Vân hắng giọng, nghiêm túc nói:

- Những chiếc kẹo này, nếu ai ăn ngay thì chỉ được ăn một cái; còn nếu ai chờ tan học mới ăn thì cô sẽ cho thêm 5 cái nữa.

Nói xong, cô Vân đi ra khỏi lớp, nói lát nữa sẽ quay lại xem ai có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Cả lớp nhìn nhau, không biết cô Vân định làm gì? Có một số bạn chẳng quan tâm, thấy cô Vân vừa mới bước chân ra khỏi lớp là đã bóc kẹo ra bỏ vào mồm.

- Chẹp, ngon thật đấy.

Xem ra đúng là kẹo ngon, mùi sữa bay khắp phòng học, ai nấy đều thèm nhỏ dãi.

Nước bọt Hà Dương đã ứa đầy trong miệng, cậu thực sự muốn lập tức bóc kẹo ra ăn. Nhưng bây giờ ăn thì chỉ được một cái, kiên nhẫn tới hết giờ sẽ được ăn 6 cái! Chỉ cần kiên trì hết tiết này là thắng lợi rồi! Trong lòng Hà Dương thầm tính toán. Cậu vốn là người thông minh, lẽ nào lại thất bại dễ dàng như vậy.

Làm thế nào đây? Nước bọt như một dòng sông sắp nhấn chìm cậu, chỉ chực tràn ra ngoài. Hà Dương xoa đầu, nhắm mắt và nằm bò ra bàn:

- Hừ, mắt không nhìn thấy thì sẽ không thèm. Nhắm mắt vào ngủ một lát, một tiết học sẽ nhanh chóng trôi qua. Lát nữa là được ăn 6 cái kẹo rồi. Yeah!

Hà Dương nhẩm đi nhẩm lại bài hát cậu mới học:

- Em yêu trường em, biết bao bạn thân,... - Hát mãi, hát mãi, cậu thiu thiu ngủ.

Văn Long thì sao? Cậu cũng đang đấu tranh vật vã với chiếc kẹo.

- Ăn bây giờ? Hay là chờ tan học? Đây quả là một vấn đề nghiêm trọng. - Văn Long nghĩ. Ăn bây giờ thì chỉ được một cái, để hết giờ thì được ăn 6 cái. Thôi chờ tẹo nữa ăn vẫn hơn.

Xem ra chỉ cần gặp phải vấn đề liên quan tới ăn, cho dù là "vua thông minh" hay là "chúa nghịch ngợm" thì cách tính toán cũng y như nhau.

Văn Long quay lại nói với cậu bạn thân Nhất Đạt ngồi phía sau:

- Nhất Đạt, chúng ta cùng giám sát nhau, ai không kiên trì được tới cuối giờ thì người đó là ... con cún.

- Được, móc tay nào. - Nhất Đạt đồng ý ngay. Hai cậu giơ ngón tay út ra, móc nghoéo.

Không lâu sau thì Văn Long huých tay Nhất Đạt:

- Này, còn mấy phút nữa?

Nhất Đạt nhìn đồng hồ, buồn rầu nói:

- Lâu thế rồi mà mới được có 10 phút.

Hai cậu bạn như ngồi trên tổ kiến lửa, một phút dài tựa năm.

Thời gian trôi đi thật chậm chạp. Văn Long nghĩ ra một cách để giết thời giờ, cậu với Nhất Đạt cùng cầm viên kẹo tròn tròn đặt lên bàn chơi trò bắn bi. Hai cậu tập trung tinh thần vào việc bắn bi nên không nghĩ đến chuyện cái kẹo nữa.

Hà Dương thiu thiu ngủ, Văn Long và Nhất Đạt thì bắn bi, Trúc Giang và Minh Phương cùng hát... Mỗi bạn có một cách giết thời gian khác nhau, trong lòng cầu mong tiết học trôi qua thật nhanh.

Reng... Reng... Reng. Tan học rồi! cô Vân xuất hiện ngay ở cửa lớp, phát thêm 5 cái kẹo cho những bạn kiên trì đến cùng. Lúc này, đến lượt những bạn ăn kẹo ngay từ đầu tiếc nuối...

Trưởng thành cùng người nổi tiếng

Một lần, Napoleon Hill và một nhân viên quản lý tòa nhà nơi ông làm việc nảy sinh mâu thuẫn. Nguyên nhân bởi cứ mỗi lần Napoleon Hill ở lại làm việc là ông ta lại tắt điện đi. Chuyện này xảy ra nhiều lần và lần này thì Napoleon Hill không nhịn được nữa.

Ông đỏ bừng mặt, giận dữ chạy đến tìm viên quản lý, mắng cho ông ta một trận té tát, cho tới khi không còn lời nào để mắng nữa mới dừng lại. Lúc này, viên quản lý bình tĩnh nói:

- Thưa ngài, hôm nay ngài hơi nóng nảy thì phải.

Câu nói này như một gáo nước lạnh dội vào người Napoleon Hill. Về tới văn phòng, ông đi đi lại lại, do dự rất lâu. Cuối cùng ông hạ quyết tâm xin lỗi viên quản lý. Khi ông thu hết dũng khí tới trước mặt viên quản lý, nói ra những lời xin lỗi, viên quản lý nói:

- Ngoài bốn bức tường với tôi và ngài thì không còn ai nghe thấy những lời ngài vừa nói nữa, bởi vậy chúng ta hãy quên nó đi.

Câu nói này đã khiến Napoleon Hill cảm động vô cùng. Từ đó về sau, Napoleon Hill hạ quyết tâm không được mất kiểm soát nữa. Bởi một người nếu mất khả năng kiểm soát thì sẽ dễ bị người khác đánh bại.

Napoleon Hill
(1883 - 1970)

Tác giả người Mỹ, một trong những người sáng lập nên thể loại văn học hiện đại, đó là môn "Thành công học". Triết học thành công và 17 nguyên tắc thành công mà ông nêu ra đã khích lệ tinh thần hàng triệu người trên thế giới.

Trắc nghiệm tâm lý

Khả năng kiềm chế là vũ khí hữu hiệu nhất để chống lại mọi cám dỗ, khiến con người có thể khống chế được bản thân, làm chủ nhân của chính mình.

Những câu hỏi dưới đây sẽ giúp bạn kiểm tra xem khả năng tự kiềm chế của mình có tốt hay không. Hãy đánh dấu **O** và **X** vào dấu ngoặc nhé.

1 "Đây là lần cuối cùng" là câu cửa miệng của bạn. ( )

2 Bạn thường xuyên làm những việc khiến mình phải hối hận. ( )

3 Chưa đến cuối tháng bạn đã tiêu hết tiền tiêu vặt. ( )

4 Bạn là một người rất biết thuyết phục người khác. ( )

5 Bạn thường không thể hoàn thành mục tiêu học tập mà mình đã đặt ra. ( )

6 Bạn thường khiến mình rơi vào những phiền phức nối tiếp nhau. ( )

7 Bạn thường tưởng tượng tới những việc không thực tế và chìm đắm vào đó. ( )

8 Buổi sáng bạn thường nằm ườn trên giường, không chịu dậy. ( )

9 Nhiều người cho rằng bạn là một đứa trẻ hay nói dối, không tin những lời hứa của bạn. ( )

10 Lần nào đi siêu thị mua đồ, bạn cũng mua nhiều hơn dự tính của mình. ( )

Điền **O** được 1 điểm, điền **X** được 0 điểm.

0 - 3 điểm	**Bạn có khả năng tự kiểm soát rất tốt, có thể kiểm soát và điều tiết hành vi của mình một cách hữu hiệu. Có thể hiểu rõ mối quan hệ giữa "mình muốn làm" và mình "nên làm". Bạn có thể hoàn thành tốt các yêu cầu của bản thân, tràn đầy tự tin với kế hoạch tương lai. Cần nhớ là đừng quá hà khắc với bản thân.**
4 -10 điểm	**Khả năng tự kiểm soát của bạn khá yếu, các kế hoạch của bạn thường thất bại giữa chừng. Muốn bồi dưỡng khả năng tự kiểm soát của mình thì trước tiên phải bắt tay vào làm những việc nhỏ, ngoài ra còn nên đặt ra một vài phần thưởng, khích lệ mình, ví dụ khi hoàn thành được một kế hoạch nào đó, hãy tự thưởng cho mình một cuốn truyện tranh... Như thế bạn sẽ dần dần khắc phục được sự không kiên định của bản thân.**

Đánh giá sức mạnh của một người, nên nhìn vào khả năng tự kiểm soát của người ấy ra sao.

Dante

Bạn có ngồi xem tivi quên cả thời gian? Bạn có chìm đắm vào trò chơi điện tử? Bạn có ném sách vở, đồ dùng học tập bừa bãi... Nếu có, bạn hãy dùng khả năng tự kiềm chế của mình để thay đổi những thói quen xấu ấy nhé.

Tự kiềm chế chính là khả năng tự kiểm soát chính mình, giống như việc đặt một chiếc đồng hồ báo thức vô hình, bất cứ lúc nào cũng có thể nhắc nhở bản thân, điều này sẽ khiến bạn làm việc có hiệu quả hơn, khi đã hình thành thói quen tự kiềm chế, bạn sẽ kinh ngạc phát hiện ra rằng, việc học tập và cuộc sống của bạn đều có sự tiến bộ rất lớn.

7:00

- Trúc Giang, cứu tớ với! cứu tớ với! - Sáng sớm, Trúc Giang đang trên đường tới trường thì nghe thấy tiếng Minh Phương đằng sau gọi thất thanh.

- Mới sáng sớm mà đã cứu cái gì? - Trúc Giang vừa giận vừa buồn cười.

- Ôi! Hôm nay là sinh nhật mẹ tớ, tớ muốn chúc mừng mẹ bằng một bữa tối lãng mạn với ánh nến, cậu nghĩ hộ tớ xem nên làm món gì?

- Nấu ăn? - Trúc Giang lắc đầu, ngượng nghịu đáp. - Chuyện này tớ không hiểu! Ở nhà mẹ tớ chẳng cho tớ làm
gì cả.

- Hả? Trên lớp cậu đảm đang như thế, tớ tưởng ở nhà cậu cũng thế! - Minh Phương mở to mắt, vô cùng ngạc nhiên.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô bạn thân, Trúc Giang đỏ mặt.

- Không phải tớ không muốn làm mà là mẹ tớ không cho làm, mẹ lúc nào cũng nghĩ tớ là trẻ con 3 tuổi.

Nghĩ tới cô bạn Trúc Giang đảm đang trên lớp mà về nhà bị mẹ coi là trẻ con 3 tuổi, Minh Phương không nhịn được, bật cười lớn.

- Xin cậu đấy, đừng cười nữa, cậu đừng nói với các bạn trong lớp nhé! Nếu không tớ sẽ bị các bạn ấy cười chết mất! - Trúc Giang khổ sở cầu xin.

- Được rồi, được rồi, dù thế nào tớ cũng không nói. - Minh Phương vừa cười vừa móc tay với bạn

- Ha ha, tớ nghe thấy rồi. - Văn Long đột nhiên xuất hiện, đắc ý nói. -

Thì ra ban nãy cậu đi sau lưng hai cô bạn, vậy là ”bí mật không thể nói” kia đã bị cậu phát hiện ra rồi.

- Ha! Lớp trưởng tài giỏi ở nhà lại là một ”đứa bé 3 tuổi” chẳng biết làm gì!

Trúc Giang khổ sở cầu xin Văn Long:

- Văn Long, tớ xin cậu, đừng nói với mọi người.

- Hừ! - Văn Long nhìn về phía trước, không có phản ứng gì.

- Tớ cũng không thích mẹ tớ như vậy! Nhưng lại không thể thuyết phục mẹ được. - Trúc Giang cầu xin, nước mắt sắp rơi ra đến nơi.

Văn Long sợ nhất nước mắt con gái, cậu thấy Trúc Giang chực khóc thì đành xua tay rối rít:

- Được rồi! Được rồi! Tớ không nói với cô Vân đâu, đùa cậu thôi!

- Thật không? - Trúc Giang toét miệng cười, nửa tin nửa ngờ.

Văn Long vỗ ngực nói:

- Tớ là con trai, nói lời thì phải giữ lời chứ.

- Oh yeah! Văn Long, cậu tốt thật đấy. - Trúc Giang và Minh Phương đều hoan hô bạn.

Tiết đầu tiên là tiết văn. Cô Vân vào lớp nói:

- Các em, bài tập cô giao hôm qua các em đã làm xong chưa?

- Xong rồi ạ! - Cả lớp trả lời.

- Tốt lắm, các em hãy đặt bài của mình lên bàn, Trúc Giang đi thu giúp cô.

Văn Long vừa nghe nói phải nộp bài tập đã vội vàng lục cặp sách, tìm mãi mà chẳng thấy đâu.

- Lạ nhỉ! Mình nhớ rõ là hôm qua đã cho vào cặp sách rồi mà! - Nghĩ đến việc lát nữa lại bị cô giáo mắng, Văn Long toát mồ hôi.

- Văn Long, bài của cậu đâu? - Trúc Giang hỏi.

- Tớ... tớ quên ở nhà rồi. - Văn Long lắp bắp nói.

- Quên hả? - Trúc Giang nói rất to, ánh mắt của cô Vân và các bạn đều đổ dồn về phía cậu. - Hay là cậu chưa làm nên mới nói là quên ở nhà?

Thấy Trúc Giang lên giọng, rồi nghĩ lại bí mật Trúc Giang ở nhà bị mẹ coi là trẻ con 3 tuổi, Văn Long bèn nảy ra ý định muốn phá hoại

hình tượng của bạn trước mặt mọi người:

- Trúc Giang, cậu ở nhà... - Văn Long vội vàng bịt miệng mình lại, trong lòng nghĩ: “Đến cả lời hứa mà cũng không giữ được thì còn đâu là người quân tử nữa.”

- Văn Long, Trúc Giang ở nhà làm sao? - Cô Vân đứng trên bục giảng, lên tiếng hỏi.

- Không có gì ạ, em muốn nói Trúc Giang ở nhà đã làm xong bài tập rồi. - Văn Long tinh nghịch đáp. Mọi người đều khựng lại với câu trước của Văn Long, còn câu nói sau thì lại phì cười.

Tăng Sâm là học trò xuất sắc của Khổng Tử.

Một hôm, vợ của Tăng Sâm đi chợ, cậu con trai tinh nghịch kéo áo mẹ, vừa khóc vừa đòi theo cùng. Vợ Tăng Sâm chẳng còn cách nào khác, đành nịnh con:

- Con ngoan, con ở nhà, mẹ về sẽ giết một con lợn cho con ăn.

Cậu con trai nghe nói được ăn thịt lợn thì ngoan ngoãn không khóc nữa, mỉm cười chạy đi chỗ khác chơi.

Không lâu sau, vợ Tăng Sâm quay về, thấy chồng đang dùng dây thừng trói con lợn béo, bên cạnh còn có một con dao phay. Người vợ hoảng hốt, vội vàng nói:

- Thiếp vừa nãy chỉ nịnh con thế thôi, sao chàng lại tưởng là thật?

Tăng Sâm nghiêm túc nói:

- Trẻ con chưa hiểu chuyện, chỉ biết học theo bố mẹ. Đã hứa với con thì nhất định phải làm được. Nếu con cảm thấy đến lời của mẹ cũng chẳng đáng tin thì sau này sao bắt chúng tin người khác được?

Người vợ xấu hổ cúi đầu, cùng Tăng Sâm giết lợn, làm cơm cho con ăn.

Học trò của Khổng Tử, nổi tiếng vì có hiếu, từng viết *Hiếu Kinh*. Trong *Sử ký* có ghi, vì ông có hiếu nên Khổng Tử mới nhận ông làm học trò.

Hứa thì dễ nhưng thực hiện lời hứa thì lại khó? Đừng lo lắng, bạn hãy học cách làm tấm chi phiếu lời hứa dưới đây, khi bạn hứa chuyện gì với người khác, có thể đưa cho họ một tấm chi phiếu, nhưng không được là tấm chi phiếu khống đâu nhé.

Giấy màu, bút màu, dao dọc giấy.

1 Dùng dao rọc giấy cắt miếng giấy thành một hình chữ nhật có kích cỡ như ý muốn.

2 Dùng bút màu vẽ hình mà mình thích lên giấy.

3 Viết lời hứa của bạn với bạn bè lên đó.

Tấm chi phiếu này gồm có hai phần, một phần đưa cho đối phương,

phần còn lại mình giữ. Khi bạn không tuân thủ lời hứa, đối phương có thể cầm tấm chi phiếu này tới tìm bạn đấy!

Trạm xăng năm phút

Chữ tín có một sức mạnh vô hình, và cũng là tài sản vô hình.

Matsushita

Khi hẹn một người bạn gặp nhau ở trường vào lúc 9 giờ, chắc chắn bạn phải đến đúng giờ; khi Văn Long hứa sẽ giữ bí mật cho Trúc Giang, Văn Long đã kiên quyết không nói bí mật đó ra... Chuyện gì đã hứa với người khác thì phải làm bằng được, đây chính là tuân thủ lời hứa.

Chỉ có tuân thủ lời hứa mới được người khác tôn trọng và tin tưởng. Đương nhiên, nếu đôi khi vì một nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó mà không thể giữ lời hứa với người khác thì bạn cần phải giải thích với người đó và bày tỏ sự hối lỗi của mình.

21

Nhật ký của “Chúa nghịch ngợm”

Chuyện xung quanh ta

Cô Vân quy định mỗi ngày các bạn trong lớp đều phải viết nhật ký. Nghe xong tin ”động trời” này, tất cả đều đồng thanh ”A!” lên một tiếng.

Cô Vân hắng giọng, nói:

- Các em, viết nhật ký mỗi ngày rất có ích cho việc viết văn. Bắt đầu từ hôm nay, các em hãy viết nhật ký đều đặn hàng ngày nhé. Tới cuối kỳ, khả năng viết văn của các em chắc chắn sẽ có tiến bộ.

Nghe đến đây, Văn Long giơ tay lên hỏi:

- Thế bố mẹ chúng em có được đọc không ạ?

Cô Vân lắc đầu, nói nếu chủ nhân chưa cho phép thì bố mẹ cũng không được đọc. Câu nói này khiến Văn Long vui như mở cờ trong bụng.

Tan học về nhà, Văn Long bắt đầu viết nhật ký.

Ngày 15 tháng 4 Thứ hai Trời nắng

Hôm nay, cô Vân giao cho cả lớp một bài tập mà ngày nào cũng phải làm, đó là viết nhật ký. Tuy phải viết nhật ký hàng ngày, nhưng nếu không được mình đồng ý thì không ai được đọc. Hi hi! Mình cũng có bí mật của riêng mình rồi...

Ngày đầu tiên viết nhật ký, Văn Long cảm thấy thật mới mẻ, hạ bút xuống viết liền một mạch.

Hôm sau tan học, Văn Long làm xong 50 câu hỏi trắc nghiệm môn toán, sau đó lại làm 50 câu hỏi trắc nghiệm môn văn. Hết một đống bài

tập, chóng cả mặt, Văn Long đang định xem Tom và Jerry để thoải mái tinh thần thì bỗng nhớ ra còn chưa viết nhật ký.

- Ôi! Cậu thở dài một tiếng, cầm sổ nhật ký lên.

Ngày 16 tháng 4 Thứ ba Trời âm u

Cả ngày hôm nay mình vừa vui vừa buồn. Vui là vì...

Ngày thứ hai viết nhật ký, Văn Long thấy thật mệt mỏi, không còn cảm giác mới mẻ như ngày đầu tiên; thêm vào đó vừa làm xong bài tập, một lòng một dạ muốn xem “Tom và Jerry”, Văn Long chẳng còn tâm tư nào mà viết cả, bởi vậy chỉ viết nguệch ngoạc vài chữ cho xong.

- Viết ngắn thế không biết có được không nhỉ? - Văn Long nhìn trang nhật ký ngắn ngủi của mình, nghĩ đây là bài tập mà cô Vân giao về làm mỗi ngày, trong lòng bất giác thấy lo lắng.

- Mặc kệ! Nhật ký tuy là cô Vân bắt viết, nhưng cô cũng nói nếu không được chủ nhân cho phép thì không ai được xem...

Văn Long nghĩ thế, trong lòng dễ chịu hơn nhiều. Cậu nhét nhật ký vào ngăn kéo, yên tâm đi xem Tom và Jerry.

Ngày thứ ba có kỳ thi đánh giá chất lượng hàng tháng, bài tập rất ít, Văn Long tranh thủ làm xong hết ở trường.

Chẳng mấy khi ít bài tập, Văn Long về đến nhà, vứt cặp sách xuống rồi chạy sang rủ cậu béo hàng xóm ra quảng trường chơi trượt patin. Cậu chơi hăng hái lắm, mấy lần mẹ gọi về ăn cơm mà cậu vẫn không về.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Văn Long lại nhớ ra hôm nay còn một việc quan trọng chưa làm, đó chính là viết nhật ký. Cậu ngáp dài một cái, nói:

- Thôi bỏ đi! Mai viết. Dù sao thì cô Vân cũng không kiểm tra. - Thế là cậu an tâm ngủ thiếp đi.

Ngày thứ tư, Văn Long vì mải đọc cuốn truyện tranh mới mua mà quên viết nhật ký.

- Mai viết bù vậy! Dù sao cô Vân cũng không kiểm tra.

Ngày qua ngày, Văn Long tự viện ra hết lý do này đến lý do khác để không viết nhật ký. Chỉ cần nghĩ "Ngày mai viết bù" là Văn Long lại yên tâm hơn.

Không biết bao nhiêu "ngày mai" đã trôi qua, học kỳ đã kết thúc, cô Vân nói:

- Học kỳ này sắp kết thúc rồi, ngày mai các em nộp nhật ký cho cô.

Văn Long nghe thấy vậy thì lo lắng:

- Thưa cô, chẳng phải cô nói không được đọc nhật ký của người khác sao?

- Về lý thuyết là thế, nhưng... - Cô Vân nói tiếp: - Chẳng phải đây là bài tập cô giao về nhà sao? Các em không nộp thì làm sao cô biết được các em viết như thế nào.

Văn Long nghĩ tới cuốn nhật ký còn bao nhiêu ngày chưa hoàn thành, trong lòng thầm kêu khổ. Tối nay cho dù cậu không ăn, không uống, không ngủ thì cũng chẳng thể viết xong được nhật ký!

Câu chuyện nhỏ, bài học lớn

Ngày xửa ngày xưa, có một con dơi sống ở khe đá trên vách núi. Trước vách núi có một cây dương rất to, trên cây dương có một con

chim khách. Con dơi và con chim khách sống đối diện với nhau, trở thành hàng xóm.

Mùa đông đang gần đến. Ngày nào chim khách cũng bay ra ngoài từ sớm tìm kiếm khắp nơi, rồi lôi về raát nhiều cành khô, vội vàng xây tổ, chuẩn bị sống qua mùa đông. Còn dơi thì suốt ngày rong chơi, cho đến khi mệt rã rời mới tìm về nhà ngủ. Chim khách thấy vậy mới lựa lời nói:

- Anh dơi ơi, đừng ngủ nữa, thời tiết đẹp thế này mau xây tổ đi!

Nhưng dơi chẳng thèm bận tâm đến lời khuyên của chim khách, nó nằm trong khe đá, nói vọng ra:

- Mặc kệ tôi! Thời tiết ấm áp thế này, rất thích hợp để ngủ.

Chớp mắt đã đến mùa đông, gió lạnh rít từng hồi bên vách núi. Lúc này, chim khách thoải mái nằm trong cái tổ ấm áp của mình. Còn dơi thì nằm trong khe đá, run lên từng chập:

- Ôi, gió lạnh làm tôi chết cóng rồi, mai tôi sẽ đi xây tổ.

Ngày hôm sau, gió ngừng thổi, mặt trời lại chiếu những tia nắng ấm áp. Chim khách lại nhắc nhở dơi:

- Nhân lúc đẹp trời, anh hãy mau đi xây tổ đi.

Nhưng dơi vẫn không nghe lời khuyên, lười biếng ngủ thiếp đi.

Tháng Chạp, tuyết bay đầy trời, trong một đêm giá rét, khi chim khách đang ngủ ngon lành trong cái tổ ấm áp của mình thì dơi nằm trong khe đá lạnh lẽo, thốt lên tiếng kêu cuối cùng:

- Gió lạnh quá, ngày mai mình phải đi xây tổ.

Trời sáng, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu khắp mặt đất. Không thấy dơi đâu, chim khách đi tìm thì thấy dơi đáng thương đã chết cóng trong khe đá từ lúc nào.

Ghi chép mỗi ngày

Việc hôm nay chớ để ngày mai. Hàng ngày, sau khi thức dậy, bạn hãy liệt kê những việc cần phải làm trong ngày, sau đó hoàn thành từng việc một. Buổi tối, đừng quên tổng kết lại những việc mình đã làm được đấy nhé.

Ghi chép

Thời gian: Ngày... tháng... năm...

Việc phải làm hôm nay	Đã hoàn thành chưa	Nguyên nhân
Buổi sáng ngủ dậy, tập thể dục nửa tiếng.		
Học thuộc từ mới bài 27 môn tiếng Anh.		
Làm bài tập môn văn.		Bởi vì sau khi tan học phải tập hát ở trường nên không làm kịp.

Tiểu Kết

Công việc hàng ngày nếu hoàn thành ngay trong ngày thì sẽ khiến bạn cảm thấy thành công. Dùng phương pháp này và kiên trì một khoảng thời gian, bạn sẽ ngày càng vui vẻ hơn đấy!

Việc nên làm ngày hôm nay thì hãy làm ngay, để ngày mai làm thì đã lỡ mất rồi.

Pestalozzi

Cuộc đời được hình thành từ rất nhiều ngày "hôm nay". Trong mỗi ngày "hôm nay" đó, chúng ta có rất nhiều việc phải làm, ví dụ: làm bài tập, đá bóng, luyện đàn, đọc sách... Trong mỗi ngày "hôm nay" đó, bạn có tranh thủ thời gian và hoàn thành hết mọi việc không? Hay là bạn cũng giống như Văn Long, ngày nào cũng tìm cho mình một lý do, việc hôm nay lại để dành cho ngày mai?

Nếu bạn làm hết mọi việc ngày "hôm nay" một cách ổn thỏa thì bạn sẽ luôn cảm thấy thảnh thơi. Chỉ có như vậy, bạn mới trở thành một người luôn gặt hái được nhiều thành công.

Học sinh ưu tú Hà Dương trước nay chưa bao giờ mời bạn bè tới nhà mình chơi, đi học, tan học đều chỉ có một mình, Văn Long và nhóm bạn tinh nghịch đều cảm thấy như thế thật ”phong cách”.

Một hôm, sau khi tan học, nhóm Văn Long đang buồn rầu vì không biết ”đi đâu chơi” thì Nhất Đạt bí mật ra hiệu và nói:

- Xem ai đến kìa?

Cả nhóm quay đầu lại nhìn, thì ra là Hà Dương. Cậu đang cắm cúi đi về phía trước, dường như đang mải suy nghĩ điều gì đó.

- Giơ tay lên! - Văn Long đột nhiên chặn trước mặt Hà Dương.

Hà Dương giật nảy mình, cậu cảnh giác hỏi:

- Các cậu... các cậu định làm gì?

Trên lớp, mấy cậu bạn nghịch ngợm này thường trêu chọc cậu, nên cậu sinh nghi .

Văn Long ghé lại gần, cười hi hi nói:

- Bọn tớ đang buồn vì không biết đi đâu chơi, thế nên định hỏi cậu đi đâu bây giờ?

Hà Dương không muốn dính dáng gì tới lũ bạn nghịch ngợm này, cậu nói:

- Tớ muốn về nhà!

Vừa nghe Hà Dương nói “về nhà”, Văn Long đã đánh mắt ra hiệu với mấy cậu bạn, mọi người không hẹn mà cùng gật đầu, sau đó đồng thanh nói:

- Bọn tớ đến nhà cậu chơi, được không?

- Không được! - Hà Dương sợ hãi nhảy lên. Cậu không muốn mấy cậu bạn nghịch ngợm này đến nhà mình chơi, chắc chắn họ sẽ làm hỏng mấy món đồ chơi bảo bối của cậu.

Hà Dương quay người định bỏ đi, thì gặp lúc Trúc Giang và Minh Phương từ trong lớp đi ra. Hai cô bé vừa nghe Văn Long nói sẽ đến nhà Hà Dương chơi, cũng lập tức vui vẻ đòi đi theo.

- Hà Dương, cậu chưa bao giờ rủ chúng tớ đến nhà cậu chơi. Hôm nay đi nhé! - Lớp trưởng Trúc Giang mau miệng nói.

Trúc Giang là lớp trưởng, học giỏi lại gương mẫu, Hà Dương thấy không thể từ chối được. Cậu miễn cưỡng đi trước dẫn đường, mấy người bạn hào hứng theo sau.

Đến nhà mình, Hà Dương chẳng nói chuyện gì, cũng không rót nước mời các bạn uống, ngồi trên sofa như một khúc gỗ. Mọi người xem tivi một lúc, cảm thấy chán lắm, bèn đề nghị đi tham quan phòng của Hà Dương. Hà Dương đương nhiên kiên quyết phản đối, nếu cho mấy người bạn nghịch ngợm này vào đó thì những đồ quý giá chắc chắn sẽ hỏng hết.

- Hà Dương, cho bọn tớ xem phòng của cậu đi. - Trúc Giang lại lên tiếng. Rốt cuộc thì Hà Dương cũng phải miễn cưỡng mở cửa phòng mình.

Mọi người đi vào phòng Hà Dương, vừa nhìn ngắm vừa xuýt xoa, không ngừng sờ chỗ này một tí, chỗ kia một tí. Hà Dương xót xa lắm, vừa giằng được cái cúp giải thưởng ở tay Văn Long thì lại phải vội lao đến trước mặt Văn Chương đóng va ly lại. Vừa quay lại, thấy Minh Phương đang định lấy mô hình máy bay của mình, cậu vội vàng hét lên:

- Minh Phương!

"Bịch" một tiếng, một hình máy bay rơi xuống đất, gãy làm mấy mảnh.

- Tớ không cố ý đâu, tại cậu hét lên nên tớ giật mình. Hu hu...- Minh Phương bật khóc.

Hà Dương cũng khóc theo:

- Đã bảo các cậu đừng đụng vào mà các cậu không nghe.

Văn Long chẳng sợ gì, chỉ sợ con gái khóc, cậu thấy bối rối vô cùng:

- Hà Dương, cậu đừng khóc nữa, Minh Phương cũng không cố ý đâu, cậu ấy khóc rồi kìa...

Trúc Giang đứng cạnh nói đỡ:

- Hà Dương, Minh Phương bị cậu làm cho giật mình, cậu đừng đánh mất phong độ thế, được không?

- Tớ không cần phong độ, tớ muốn cậu ấy đền cho tớ!

Văn Long, Nhất Đạt, Văn Chương đều nhất loạt nói lớn:

- Bọn tớ sẽ đền cho cậu ấy. Bọn tớ không thích con trai mà nhỏ nhen như vậy, chỉ là một mô hình máy bay thôi mà!

Trong mắt cô Vân, nhóm Văn Long là những học sinh tinh nghịch khiến cô đau đầu, không ngờ, họ lại đối với Minh Phương tốt thế.

Hà Dương ngừng khóc, nhìn họ ngại nùng. Một lúc sau, Hà Dương mới đỏ mặt nói:

- Minh Phương, tớ xin lỗi, vừa nãy tớ thật nhỏ nhen.

Minh Phương cũng nói khẽ:

- Không sao đâu, tại tớ không cẩn thận.

Mâu thuẫn cuối cùng cũng được giải quyết, nhóm Văn Long vẫn không thay đổi được tính tình nghịch ngợm của mình, chạy tới ôm chặt Hà Dương và Minh Phương. Tất cả cùng vui vẻ cười lớn.

Thời Chiến quốc, Liêm Pha là một tướng giỏi nổi tiếng của nước Triệu, đã lập được rất nhiều chiến công, được Triệu Vương trọng dụng. Còn Lận Tương Như vì có công lớn nên được phong làm Thượng Đại phu. Không lâu sau, khi Tần Vương và Triệu Vương gặp nhau, Lận Tương Như vì bảo vệ sự tôn nghiêm cho Triệu Vương mà được phong làm Thượng Khanh, chức quan cao hơn cả Liêm Pha.

Liêm Pha không phục, rêu rao khắp nơi rằng:

- Ta có công đánh thành cướp đất, còn Lận Tương Như chỉ nhờ công chót lưỡi mà thứ vị lại ở trên ta. Ta mà trông thấy mặt hắn, nhất định sẽ không để yên!

Tin này truyền tới tai Lận Tương Như, ông chủ động tránh mặt Liêm Pha.

Mọi người đều nói Lận Tương Như rất sợ Liêm Pha, Liêm Pha cũng rất đắc ý vì việc này. Nhưng Lận Tương Như thì nói:

- Ta đâu có sợ tướng quân Liêm Pha? Bây giờ nước Tần sợ nước Triệu chúng ta chủ yếu là vì có tướng quân Liêm Pha và ta. Nếu ta và ông ấy công kích nhau thì chỉ khiến nước Tần được lợi. Sở dĩ ta tránh Liêm tướng quân vì coi quốc sự là trọng, hà tất phải vì ân oán cá nhân mà làm tổn thương hòa khí?

Câu này tới tai Liêm Pha, khiến ông vô cùng cảm động, bèn cởi trần, đeo hình trượng tới nhà Lận Tương Như thỉnh tội. Ông xấu hổ nói với Lận Tương Như:

- Ta đúng là kẻ hồ đồ, không ngờ ngài lại có suy nghĩ thấu đáo như vậy!

Từ ngày hôm đó, hai người họ kết giao thành bạn sinh tử.

Nhà chính trị, ngoại giao, quân sự nổi tiếng thời Chiến quốc.

Bạn muốn biết bản thân có phải là người rộng rãi không? Hãy mau làm bài trắc nghiệm dưới đây! Nếu đáp án là Đúng, hãy điền **O** vào trong ngoặc, nếu đáp án nằm ở giữa, thì hãy điền Δ, nếu đáp án là Không đúng thì hãy điền **X**.

1 Bạn không phiền trước thái độ nói chuyện của người khác với bạn. ( )

2 Bạn thường nghĩ mãi về lời phê bình của người khác. ( )

3 Bạn vẫn cảm thấy vui nếu một người bạn có mối quan hệ không tốt với mình được thành tích tốt. ( )

4 Bạn thích chế giễu hoặc hạ thấp những người có ý kiến bất đồng với bạn. ( )

5 Bạn chấp nhận việc người ngày trước không giỏi bằng bạn, bây giờ vượt qua bạn. ( )

6 Sau khi cãi cọ với ai đó, bạn thường càng nghĩ càng giận. ( )

7 Khi nghe thấy người khác nói xấu bạn, có thể mỉm cười cho qua. ( )

8 Có người nói lời làm tổn thương bạn, bạn nhất định phải đáp trả vài câu. ( )

9 Bạn bè thân thiết hoặc xa lánh, bạn đều không mấy để tâm. ( )

10 Bạn bè đều đánh giá bạn là người quá nhạy cảm. ( )

Câu hỏi số lẻ, **O** được 2 điểm, Δ được 1 điểm, **X** được 0 điểm; câu hỏi sỗ chẵn, **O** được 0 điểm, Δ được 1 điểm, **X** được 2 điểm.

Trên 20 điểm	**Bạn không chấp nhặt thái độ của người khác đối với mình, biết tha thứ cho sai lầm của người khác.**
17 - 20 điểm	**Dễ dàng tha thứ cho người khác. Nhưng nếu là chuyện quan trọng, bạn vẫn chấp người ta.**
13 -16 điểm	**Luôn để ý thái độ của người khác và tính toán được mất cá nhân, dễ dàng nảy sinh mâu thuẫn với người khác, bạn nên khoan dung hơn.**
Dưới 12 điểm	**Dễ dàng mâu thuẫn với người khác, hơn nữa còn công kích, báo thù người khác, rất khó kết bạn.**

Bầu trời rộng lớn hơn mặt biển, mà lòng người còn rộng lớn hơn bầu trời.

Hugo

Một người rộng lượng có thể an ủi khi người khác không cẩn thận phạm lỗi; có thể thông cảm khi người khác có ý kiến bất đồng với mình; có thể tha thứ khi người khác có những lời lẽ không hay. Chỉ cần có một trái tim biết khoan dung, độ lượng, chắc chắn bạn sẽ có được nhiều bạn tốt, được mọi người trân trọng. Vậy, phải làm sao để trở thành một người rộng lượng? Rất đơn giản, bắt đầu từ hôm nay, hãy học cách dùng trái tim khoan dung để nhìn nhận mọi người, mọi vật, mọi việc mà mình gặp trong cuộc sống! Hãy cố gắng nhé!

24

Đố kị là ma quỷ

Chuyện xung quanh ta

Hà Dương rất hâm mộ lớp trưởng Trúc Giang, mặc dù thành tích của cậu tốt nhất lớp, kì thi nào cũng đứng đầu bảng, Trúc Giang chỉ xếp sau cậu, nếu không phải thứ hai thì là thứ ba, nhưng Hà Dương vẫn ngưỡng mộ Trúc Giang.

Trúc Giang không chỉ học giỏi mà còn biết hát, biết múa và vẽ tranh, là trợ thủ đắc lực của cô Vân. Trong mắt Hà Dương, Trúc Giang là một học sinh giỏi toàn diện, không có việc nào là cô bé không biết làm. Còn cậu thì sao? Ngoại trừ thành tích học tốt, thì hát không hay, vẽ không giỏi, cũng không được bạn bè quý mến. Cậu thấy mình còn lâu mới đuổi kịp được Trúc Giang.

Chỗ ngồi của Hà Dương ở trước mặt Trúc Giang, bên cạnh cậu là bạn thân của Trúc Giang - Minh Phương.

Hà Dương hỏi Minh Phương:

- Cậu có biết vì sao Trúc Giang không những học giỏi mà còn biết vẽ, biết hát, biết múa, cái gì cũng giỏi không?

Minh Phương nói:

- Bởi người ta không phải mọt sách, như thế mới là thông minh thực sự.

Minh Phương biết nói như thế chắc chắn sẽ khiến Hà Dương nổi giận, nhưng cô bạn vẫn cố tình kể, nào là Trúc Giang còn chơi cờ vây rất giỏi, đạp xe rất cừ. Hà Dương quả nhiên mắc bẫy, cậu càng nghe càng giận, càng nghe càng thấy buồn rầu. Trúc Giang học không giỏi bằng cậu, nhưng tại sao lại được mọi người yêu quý?

Lúc này chuông vào học vang lên. Cô Vân vui vẻ bước vào lớp, không

giấu được nụ cười trên khóe môi.

Vừa nhìn, cả lớp đã đoán ngay cô Vân đang có tin vui gì đó.

Quả nhiên, cô Vân cười nói:

- Các em, bạn Trúc Giang lớp mình đạt giải xuất sắc cuộc thi viết văn toàn quốc.

Cô Vân vui vẻ nói thật to, kèm theo tiếng vỗ tay.

Ngay sau đó, cả lớp vang lên tiếng vỗ tay rộn rã. Ai cũng nhìn Trúc Giang bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

- Hừ! Lại là Trúc Giang - Hà Dương lơ đãng vỗ tay, trong lòng thấy thật khó chịu. Cậu quay đầu lại, thấy Trúc Giang đỏ mặt, mím môi gật đầu với các bạn.

- Hừ! Thực ra trong lòng cậu ta rất là đắc ý, lại còn làm ra vẻ khiêm tốn. - Cậu vừa giận vừa buồn, nhìn cái bút máy rất đẹp trên bàn Trúc Giang, bèn cố ý dùng tay gạt cái bút rơi xuống đất.

Không ngờ Trúc Giang chẳng có phản ứng gì, chỉ mải gật đầu cảm ơn các bạn, không phát hiện ra bút của mình đã rơi từ lúc nào.

Hà Dương thấy vậy lại càng khó chịu hơn.

Trong lòng Hà Dương không thoải mái, cậu muốn chọc cho Trúc Giang nổi giận để thể hiện sự bất mãn trong lòng. Thế là cậu bắt đầu nghĩ ra hết kế này đến kế khác.

Hà Dương dựa mạnh ghế của mình ra sau làm bàn học đằng sau nghiêng đi. Nhưng Trúc Giang không lên tiếng, chỉ kéo bàn dịch về sau một chút, bàn lại đứng vững lại.

Hà Dương được thể lấn tới, lại dịch ghế ra sau. Chỗ ngồi của Trúc Giang càng ngày càng hẹp, nhưng cô bé vẫn không lên tiếng, chỉ kéo

bàn về sau.

Hành động của Trúc Giang khiến Hà Dương nổi giận. Càng không đạt được mục đích thì cậu lại càng nổi giận, vậy là cậu tiếp tục ngả ghế ra sau, chiếc bàn đằng sau đã đè hẳn lên người Trúc Giang.

- Hà Dương! - Minh Phương hét lên. Sao cậu lại bắt nạt Trúc Giang?

Văn Long ngồi cạnh cũng lên tiếng phụ họa:

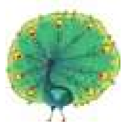
- Đúng đấy! Bắt nạt con gái thì đâu phải là anh hùng?

Cô Vân đang viết chữ lên bảng, nghe thấy tiếng của Minh Phương và Văn Long thì vội vàng bước xuống. Cô nhìn Hà Dương, cảm thấy khó hiểu vô cùng:

- Hà Dương, sau hôm nay em lại có hành động như vậy?

Hà Dương đỏ mặt tía tai, chỉ có cậu biết rõ vì sự đố kỵ nên mình mới có hành động kỳ quái như vậy, nhưng làm sao cậu có thể nói nguyên nhân này ra được. Cậu đành cúi đầu nói:

- Trúc Giang, xin lỗi cậu.

Câu chuyện nhỏ, bài học lớn

Chim công đi bộ trên thảo nguyên, nó xòe rộng cái đuôi rực rỡ của mình, vui vẻ ngẩng cao đầu tiến về phía trước.

Lúc này, một con gà chọi và một con ngỗng đi đến. Chúng thấy con công xinh đẹp thì vừa ngưỡng mộ, vừa đố kỵ, nhìn chim công bằng ánh mắt chế giễu. Không ngờ chim công xinh đẹp không đếm xỉa gì đến chúng, vẫn thong dong bước đi, khiến gà chọi và ngỗng càng thêm ghen ghét, thế là mỗi con một lời, lên tiếng chê bai chim công.

- Cậu nhìn kìa! Cái con chim ưỡn ngực bước đi kia trông thật là kiêu ngạo!

- Cái đuôi trông khá đấy, nhưng vẫn không xinh đẹp bằng chúng ta.

- Cậu nhìn kìa, chân và móng vuốt của nó xấu quá đi mất! Cậu xem, tiếng kêu của nó thật khó nghe! Lỡ con cú nghe thấy cũng sợ run người!

Những lời bàn tán của gà chọi và ngỗng đều lọt vào tai chim công, nhưng chim công vẫn không nổi giận, chỉ bình tĩnh nói:

- Nếu chân và móng của tôi mọc trên người các bạn thì các bạn hẳn đã không phê bình rồi. Bởi vì, con mắt ghen ghét của các bạn chỉ biết tìm điểm yếu của người khác, còn cái đẹp thực sự vĩ đại thì các bạn không bao giờ chịu thừa nhận!

Thì ra sự đố kỵ, ghen ghét đã che mờ đôi mắt của con người, khiến họ chỉ nhìn thấy điểm yếu mà không nhìn thấy điểm mạnh của người khác.

Mình nên làm thế nào

Các bạn có biết vì sao gương thần lại nói với bà Hoàng hậu rằng nàng Công chúa Bạch Tuyết muôn phần xinh đẹp hơn bà ta không? Bởi vì bà ta đã có nhiều hơn nàng Bạch Tuyết một thứ, đó là lòng đố kỵ. Lòng đố kỵ khiến bà Hoàng hậu vốn xinh đẹp trở nên ngày càng xấu xí.

Mỗi chúng ta, vì nhiều nguyên nhân, dù ít dù nhiều cũng sẽ có lòng

đố kỵ. Làm thế nào để mình không trở thành bà Hoàng hậu độc ác, đáng sợ đây? Hãy tham khảo một vài tuyệt chiêu dưới đây nhé!

1 Tấm lòng rộng mở, bồi dưỡng thái độ sống khoan dung

Chúng ta phải luôn nhớ câu "Núi cao còn có núi cao hơn". Không ai là thập toàn thập mỹ, đây là một sự thực không thể thay đổi.

2 Phân tán sự chú ý, cho mình một lý do để không đố kỵ

Tích cực tham gia các hoạt động hữu ích, nỗ lực học tập, trau dồi kiến thức cho bản thân. Khi có nhiều việc để làm, tự nhiên chúng ta sẽ không còn thời gian để ghen ghét, đố kỵ với người khác. Vậy thì lòng đố kỵ sẽ không có cơ hội để manh nha và hình thành nữa rồi.

3 Nhìn vào sở trường của mình, biến đố kỵ thành động lực

Một người khi đố kỵ với người khác thường chỉ để ý vào ưu điểm của họ. Thực ra, mỗi người đều có sở trường và sở đoản khác nhau, hãy nghĩ về những điểm mình hơn người khác, như vậy sẽ có thể giúp bạn cân bằng tâm lý.

Tổng kết

Đố kỵ không đáng sợ, quan trọng là bạn có thể đối diện với sự đố kỵ hay không. Khi cơn bão đố kỵ tràn tới, bạn hãy biến sự đố kỵ thành động lực phấn đấu để hướng tới thành công, biến tiêu cực thành tích cực, vượt qua người khác nhé!

Người đố kỵ còn đau khổ hơn bất cứ người không may nào, bởi vì hạnh phúc của người khác và bất hạnh của bản thân đều khiến anh ta cảm thấy đau khổ muôn phần.

Balzac

Khi thành tích thi của bạn A cao hơn bạn, khi bạn B diễn thuyết giỏi hơn bạn, trong lòng bạn khó tránh khỏi chút cảm giác khó chịu... Đây đều là biểu hiện của sự đố kỵ.

Nên biết rằng, con người không có ai là hoàn mỹ. Có thể điểm môn toán của bạn không bằng bạn A, nhưng tiếng Anh của bạn lại giỏi hơn bạn ấy; phần diễn thuyết của bạn có thể không bằng bạn B, nhưng bạn lại viết được những bài văn hay... Chỉ cần chúng ta biết yêu bản thân, tin vào bản thân, biến đố kỵ thành động lực, không ngừng nỗ lực, tự thay đổi mình thì chắc chắn cũng ta sẽ có một cuộc sống nhiều niềm vui!

Ngày nào tan học, Văn Long cũng phải đi qua một cây cầu vượt dành cho người đi bộ.

Trên cây cầu vượt đó lúc nào cũng náo nhiệt, có rất nhiều người bày hàng rong, có người bán cá vàng, có người bán chó con... Bao nhiêu thứ hấp dẫn. Văn Long cảm thấy cầu vượt chẳng khác nào cái túi thần kỳ của Doraemon, ngày nào cũng có những thứ mới mẻ khiến người ta thích thú.

Bởi vậy, tan học đi qua cầu vượt là thời gian hạnh phúc nhất của Văn Long. Đó là khoảng thời gian mà cậu được ung dung và tự do tự tại. Lúc thì cậu dừng lại sờ đầu con chó nhỏ, lúc lại ngắm nghía mấy con cá vàng...

Hôm nay tan học, như thường lệ, Văn Long đi về phía cầu vượt, từ xa đã thấy một nhóm người đang tụ tập ở đó.

- Chuyện gì mà náo nhiệt thế nhỉ? - Văn Long vội vàng bước lại gần, len nhanh vào bên trong.

- Ối! - Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Văn Long bất giác kêu lên. - Trước mặt cậu là hai mẹ con rất đáng thương, người mẹ bế đứa con quỳ trên mặt đất, đứa con gầy gio xương. Trước mặt họ đặt một tờ giấy, trên đó viết đặc những chữ. Bên cạnh tờ giấy là một cái bát, trong đó đựng mấy đồng xu lẻ.

Đọc những chữ viết trên tờ giấy, ai cũng xót xa thương cảm. Thì ra đứa bé đáng thương này mắc bệnh nan y, cần một số tiền lớn để điều trị.

Văn Long vẫn luôn cho rằng mình là một người cứng cỏi, vậy mà nhìn thấy cảnh này cũng thấy sống mũi cay cay, nước mắt suýt nữa thì tràn ra. Cậu lục lọi hết các túi của mình, chỉ tìm ra được 6 nghìn, bỏ vào

cái bát.

- 6 nghìn, đối với bọn họ mà nói chỉ như muối bỏ biển, làm thế nào để giúp họ quyên góp được nhiều hơn nhỉ? - Văn Long cau mày suy nghĩ.

- Ơ rê ka! Tìm ra rồi...

- Cậu nghĩ đến Minh Phương biết kéo violin, Trúc Giang biết hát - Hay là mời họ tới đây biểu diễn, giống như các ngôi sao biểu diễn từ thiện, để người ta quyên góp nhiều tiền hơn...

Văn Long vốn là một người hay sốt ruột, nghĩ đến đó là cậu lập tức chạy về trường ngay.

Thật tình cờ, Trúc Giang và Minh Phương lúc ấy vừa mới đi ra khỏi cổng trường, thấy ”chúa nghịch ngợm” thở hổn hển chạy đến, cả hai hốt hoảng tưởng là đã xảy ra chuyện gì. Không ngờ Văn Long yêu cầu họ lên cầu vượt biểu diễn. Minh Phương và Trúc Giang giận lắm:

- Cái gì? Sao lại bảo bọn tớ lên cầu vượt biểu diễn?

Văn Long vội vàng kể tường tận sự việc. Cậu còn chưa nói xong, Minh Phương và Trúc Giang đã cầm theo nhạc cụ, chạy về phía cầu vượt.

Kinh nghiệm biểu diễn của Minh Phương và Trúc Giang rất phong phú, trước rất đông người theo dõi, cả hai không hề sợ hãi:

- Thưa các bác, các chú, các cô, em bé này đang mắc bệnh hiểm nghèo, không có tiền điều trị, xin mọi người hãy giúp đỡ. Sau đây, chúng cháu xin biểu diễn bài “Tình mẹ”.

Nói xong, một người đàn, một người hát. Những người đứng đó đều ngơ ngẩn lắng nghe.

Trúc Giang và Minh Phương hát xong câu cuối cùng thì xung quanh vang lên tiếng vỗ tay vang dội.

- Hay quá! Hai cô bé này hát hay thật!

Văn Long nhân cơ hội đó mang bát đựng tiền ra, miệng rao:

- Các cô các chú, xin hãy quyên góp một chút cho cậu bé đáng thương này!

Mọi người đua nhau rút ví lấy tiền bỏ vào cái bát trong tay Văn Long. Chỉ một lúc bát đã đầy tiền.

Minh Phương và Trúc Giang thấy vậy thì vội vàng bỏ mũ trên đầu xuống, lật ngược lên để quyên góp. Không lâu sau đó, hai cái mũ cũng

đã đầy ắp tiền.

Hai mẹ con cậu bé đáng thương cảm kích nhìn họ, luôn miệng nói "Cảm ơn". Còn Văn Long, Trúc Giang và Minh Phương vô cùng vui vẻ, quyết định ngày mai sẽ vận động thêm nhiều bạn tới đây để giúp đỡ hai mẹ con.

Một đêm, một cặp vợ chồng già cùng vào một khách sạn nhỏ và đặt một căn phòng. Nhân viên lễ tân nói:

- Xin lỗi, chúng tôi hiện không còn phòng trống. - Nhưng khi nhìn hai người già trông có vẻ rất mệt mỏi, nhân viên lễ tân lại không nhẫn tâm đẩy họ ra ngoài giữa đêm tối, thế là anh nói: - Để tôi nghĩ xem còn cách nào không...

Không lâu sau, nhân viên lễ tân đưa hai vợ chồng già tới một căn phòng rất sạch sẽ, họ mừng rỡ ở lại.

Hôm sau, khi cặp vợ chồng già thanh toán tiền, nhân viên lễ tân nói:

- Không cần đâu, tôi chỉ nhường căn phòng của mình cho ông bà ngủ

lại một đêm thôi. Chúc ông bà có chuyến đi vui vẻ.

Cặp vợ chồng giaø vô cùng cảm kích, nói:

- Chàng trai, cậu là người kinh doanh khách sạn tốt nhất mà chúng tôi từng gặp, cậu sẽ được đền đáp xứng đáng.

Nhân viên lễ tân chỉ cười, nói là không có gì, rồi công việc bận rộn cứ thế cuốn anh đi, anh quên khuấy câu chuyện này.

Một hôm, nhân viên lễ tân này bỗng dưng nhận được một bức thư, đó là bưc thư mời anh tới New York làm một công việc. Anh tới New York theo hướng dẫn trong thư, đứng trước khách sạn lớn huy hoàng, anh ngỡ ngàng. Hóa ra cặp vợ chồng già đó là tỷ phú. Họ đã mua khách sạn này và tin rằng anh có thể quản lý nó rất tốt. Tên của nhân viên lễ tân này là George Boldt.

Được biết đến như "người phát minh của những khách sạn hiện đại", đồng thời là chủ sở hữu của những khách sạn nổi tiếng thế giới như Waldorf & Astoria...

- Sau này lớn lên tớ sẽ về miền núi làm cô giáo!

- Nếu tớ có tiền, nhất định sẽ quyên góp để xây dựng thật nhiều trường học.

Chúng ta thường đọc được tin tức về các hoạt động công ích trên báo hay trên tivi. Có những lúc, một số hành động tưởng chừng như đơn giản nhưng lại có thể mang lại cho người khác rất nhiều niềm vui và lợi ích. Giống như những việc nhỏ dưới đây:

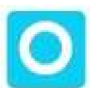
1 Khi đi xe bus, nhường chỗ cho người già, người tàn tật, trẻ em và phụ nữ có thai.

2 Trời mưa, mua đồ giúp những người bán rau, hoa quả hay báo, để họ sớm được về nhà.

3 Khi gặp em nhỏ hay người già bị lạc đường, giúp họ gọi điện thoại liên lạc với người nhà, hoặc đưa họ đến trụ sở cảnh sát gaàn nhất.

4 Quần áo, sách vở cũ không dùng đến, hãy giặt rửa sạch sẽ và tặng cho những người cần chúng.

5 Khi nhặt được của rơi, giao lại cho chú cảnh sát để trả cho người bị mất.

Bạn đã làm những việc kể trên chưa? Hoặc những việc tương tự như

thế? Hãy vận động bạn bè và người thân của mình cùng giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn nhé.

Một người khó có đủ sức mạnh để đối phó với mọi khó khăn trong cuộc sống. Bởi vậy chúng ta cần người khác giúp đỡ và cũng cần giúp đỡ người khác.

Zweig

Khi thấy có người gặp khó khăn, đừng do dự mà nên đưa tay giúp đỡ họ. Bởi đôi tay bạn có thể tiếp thêm cho họ dũng khí và sức mạnh.

Hãy luôn nhớ rằng, cuộc đời con người khó tránh khỏi lúc gặp khó khăn, hôm nay bạn đưa tay ra giúp đỡ người khác, ngày mai khi bạn rơi xuống đáy vực, sẽ có vô số bàn tay đưa về phía bạn. Nếu ai cũng được tắm trong ánh nắng của tình yêu, thì thế giới của chúng ta sẽ càng thêm ấm áp.

ĐỂ
CUỘC
SỐNG
YÊU
THƯƠNG
TRÀN
NGẬP

26

Trận đấu giữa “vua” ”chúa”

Chuyện xung quanh ta

Hà Dương và Văn Long chuẩn bị tham gia một cuộc thi có tên gọi “Ai nhanh hơn”. Tin tức này nhanh chóng lan ra khắp lớp.

Hà Dương là “vua thông minh“ được cả lớp công nhận. Lần kiểm tra nào, thành tích của cậu cũng đứng nhất lớp. Nếu cậu đứng thứ hai thì cả lớp sẽ vô cùng ngạc nhiên, cả lớp không ai dám nhận mình giỏi hơn Hà Dương.

Văn Long lại là “chúa nghịch ngợm“ được cả lớp công nhận. Bất cứ hành động quậy phá nào trong lớp cũng có liên quan đến cậu. Mặc dù có nhiều lúc rất đau đầu, nhưng ai cũng phải bật cười trước những trò của cậu, vui không tả xiết.

Một người là “vua thông minh“, một người là “chúa nghịch ngợm“. Hai người họ sắp trở thành đối thủ trong cuộc thi “Ai nhanh hơn”, chắc chắn sẽ có nhiều điều thú vị bất ngờ xảy ra đây. Các bạn đều ngóng chờ cuộc thi diễn ra vào chiều thứ năm tuần này.

Dù háo hức chờ xem diễn biến cuộc thi, nhưng hầu như tất cả mọi người đều đoán rằng phần thắng thuộc về Hà Dương. Ai cũng biết, ”vua thông minh” một khi “ra trận” thì không ai có thể địch nổi.

Hà Dương vốn không coi đối thủ Văn Long là gì, lại nghe các bạn bàn tán xôn xao nên càng coi thường địch thủ, gặp ai cũng nói:

- Lần này tớ sẽ cho Văn Long thua tơi bời.

Văn Long chẳng thèm để ý! Cậu vẫn đi ra đi vào như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ năm đáng mong đợi cuối cùng cũng đến. Buổi chiều là giờ hoạt động riêng của lớp, trò chơi “Ai nhanh hơn” sắp bắt đầu. Cuộc thi

này do Trúc Giang chủ trì, cô bạn còn bắt chước các tiết mục trên tivi, chuẩn bị cả dàn nhạc để giúp không khí thêm sôi động (Nói là dàn nhạc, thực ra chỉ có một chiếc đàn điện tử). Tài chơi piano của Minh Phương đã tiến bộ vượt bậc, cô bạn ra sức thể hiện tài năng của mình.

Người dẫn chương trình Trúc Giang đứng trên bục giảng, lớn tiếng tuyên bố:

- Cuộc thi "Ai nhanh hơn" chính thức bắt đầu. Mời Hà Dương lên sân khấu.

Trong tiếng nhạc vui tươi của Minh Phương, Hà Dương mỉm cười đắc ý xuất hiện.

- Sau đây, xin mời bạn Văn Long ra sân khấu.

Minh Phương chuyển sang một khúc nhạc trầm hơn, Văn Long vẫn thoải mái đi ra.

Trúc Giang nói, vẻ rất trịnh trọng:

- Xin hãy trả lời câu hỏi sau: Một cậu bé không thích học nhất, nhưng có một loại "học" mà cậu rất thích, xin hỏi là "học" gì?

Hà Dương vừa nghe xong đã vội vàng trả lời:

- Ha! Đơn giản quá! Học thể dục!

- Sai rồi. - Trúc Giang lắc đầu.

- Đáp án là "tan học"! - Văn Long ung dung trả lời.

- Chúc mừng cậu, đáp án đúng rồi.

Trúc Giang đổi sang một tờ giấy khác, lại đọc tiếp:

- Một người đi trên bãi biển, quay đầu nhìn lại không thấy vết chân của mình, vì sao?

Hà Dương đắc ý trả lời:

- Bởi vì người đó có khinh công.

Hà Dương đã xem rất nhiều phim kiếm hiệp, trong những bộ phim đó, các cao thủ từng luyện khinh công có thể đứng trên lá cây để đánh nhau, cũng có thể lướt đi trên nước, thậm chí là giẫm lên trứng gà không vỡ, người như thế đi trên bãi cát đương nhiên là không để lại dấu chân. Ha ha! Lần này chắc chắn là không sai rồi.

- Trả lời sai, Văn Long, cậu hãy trả lời đi.

Văn Long đắc ý dướn mày:

- Vì người này đi giật lùi.

- Chúc mừng cậu, đáp án đúng rồi.

- Yeah! - Nhất Đạt và Văn Chương vỗ tay hoan hô Văn Long, còn đắc ý nháy mắt trêu Hà Dương.

- Không thi nữa, không thi nữa! - Hà Dương hét lớn: - Tớ rút lui. Cậu giận dữ, "vua thông minh" sao có thể trả lời sai hai câu hỏi, còn "chúa nghịch ngợm" lại trả lời đúng cơ chứ?

- "Vua thông minh" rút lui rồi. - Những bạn ủng hộ Hà Dương nhao lên. Trong lớp lập tức vang lên những tiếng hò hét, bàn tán.

Cô Vân nghe tin vội vàng bước vào lớp, cô vỗ vai Hà Dương, nói:

- Các em, ai cũng có sở trường riêng của mình mà.

Lời của cô Vân khiến không khí náo nhiệt trong lớp yên tĩnh trở lại. Tất cả đều trầm ngâm suy ngẫm lời cô giáo nói.

Câu chuyện nhỏ, bài học lớn

Lạc đà rất cao, cừu thì rất lùn. Lạc đà nói:

- Cao tốt.

Cừu nói:

- Không đúng, thấp một chút tốt hơn.

Thế là hai con vật cãi nhau không ai nhường ai. Cuối cùng chúng quyết định dùng một việc để chứng minh mình nói đúng.

Chúng cùng đi đến một khu vườn. Bao quanh khu vườn là những bức tường cao, bên trong trồng rất nhiều loại cây, lạc đà chỉ cần ngẩng đầu lên là ăn được lá cây. Cừu kiễng chân, cổ vươn thật cao những vẫn không ăn được. Lạc đà cười nói:

- Cậu thấy chưa, giờ thì đã chứng tỏ tôi đúng rồi nhé! Đây là tác dụng của chiều cao. Cừu mặc dù xấu hổ đỏ mặt nhưng vẫn không chịu phục.

Chúng tiếp tục bước đi thì thấy một cánh cửa vừa hẹp vừa thấp dẫn vào khu vườn. Cừu liếc nhìn lạc đà rồi ung dung vào đó ăn cỏ. Lạc đà

quỳ hai chân trước, cúi đầu xuống, ra sức húc vào cái cửa mà vẫn không chui vào được, cừu đắc ý chế nhạo lạc đà:

- Nhìn đi! Nhìn đi! Thấp một chút vẫn hơn!

Cứ thế chẳng ai chịu ai, chúng bèn tìm gặp bác bò già để nhờ phân thắng bại. Bác bò già nghe chuyện, bật cười, nói:

- Người nào cũng có sở trường riêng, không thể chỉ nhìn thấy sở trường của mình mà không nhìn thấy ưu điểm của người khác được.

Trắc nghiệm tâm lý

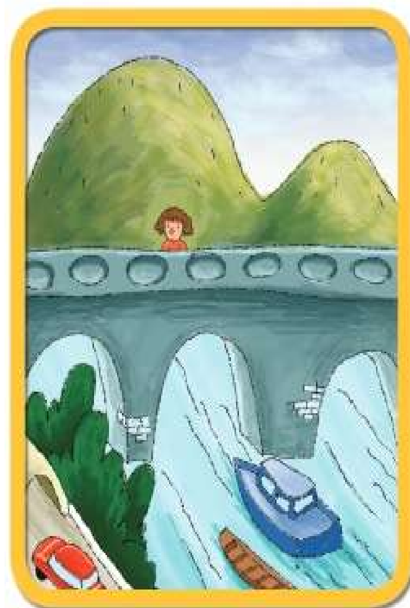
Mỗi người đều có sở trường của mình, hãy xem bức ảnh bên phải, trả lời những câu hỏi dưới đây, bạn sẽ phát hiện ra đặc điểm và tài năng đang ẩn giấu trong con người bạn đấy.

1 Hãy nhìn hai con thuyền trên sông. Thuyền đang đi về phía gầm cầu, bạn cho rằng nó sẽ thế nào? ( )

A Đi qua được gầm cầu.

B Đụng phải cầu.

C Quay đầu.

2 Hãy để ý trên đường: Trên đường có một chiếc ô tô, nó sắp đi vào đường hầm hay là vừa mới đi ra? ( )

A Vừa đi ra khỏi hầm.

B Đang đi vào.

C Không nhận ra.

3 Bạn cho rằng cô gái đứng trên cầu đang làm gì? ( )

A Ngắm phong cảnh đẹp.

B Đang nghĩ nước sâu bao nhiêu.

C Đang tìm người bạn bị lạc.

4 Hãy nhìn vào ngọn núi ở phía xa, câu mà bạn muốn nói là: ( )

A Ngọn núi hùng vĩ quá.

B Giống một gương mặt người.

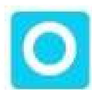
C Rất giống lưng của một người.

5 Nếu phải đặt tên cho nơi này, bạn cho rằng cái tên nào hợp nhất? ( )

A Vùng đất lãng quên.

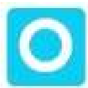
B Vùng đất ước mơ.

C Vùng đất huyền bí.

Phương pháp tính điểm

Câu hỏi / Trả lời	1	2	3	4	5
A	1	1	5	1	3
B	3	3	3	3	5
C	5	5	1	5	1

Phân tích

Loại A: 5 - 10 điểm: Khả năng lãnh đạo tốt	**Bạn có khả năng lãnh đạo tốt. Trong tình huống đột xuất, bạn sẽ không mất đi khả năng phán đoán và lòng dũng cảm. Sự việc càng quan trọng thì càng phát huy được thực lực.**
Loại B: 11 - 15 điểm: Khả năng hành động tốt	**Bạn là một người chú trọng vào hành động. Nếu có một nhiệm vụ nào không thể thành công ngay trước mắt thì bạn sẽ tỏ ra nóng nảy, nhưng bạn lại có nhuệ khí và ý chí cao.**
Loại C: 16 - 20 điểm: Khả năng phân tích tốt	**Có thể tiến hành phân tích tỉ mỉ sự vật, là loại người có "đầu óc tỉnh táo", có khả năng xử lý tốt mọi việc.**
Loại D: 21 - 25 điểm: Linh hoạt	**Là người có trí tưởng tượng và sáng tạo. Trực giác mạnh, thường hành động theo cảm giác. Trong phương diện đòi hỏi sự sáng tạo và độc đáo, bạn có thể phát huy rất tốt.**

Ba người cùng đi, hai người kia là thầy của ta.

Khổng Tử

Nếu coi thế giới là một vườn hoa khổng lồ thì mỗi chúng ta chính là một bông hoa. Có hoa màu hồng, có hoa màu vàng; có hoa rất thơm, có hoa lại chỉ thoang thoảng hương... Tương tự, mỗi người đều có một đặc điểm riêng, Hà Dương học giỏi, nhưng không biết giao tiếp với bạn bè; Văn Long nghịch ngợm, nhưng lúc nào cũng hòa đồng... Vạn vật trên thế giới đều không có ưu điểm hay khuyết điểm tuyệt đối, chúng ta cần phải nhận thức rõ bản thân, phát huy sở trường của mình, khắc phục sở đoản. Như vậy chắc chắn chúng ta sẽ không ngừng tiến bộ.

Tết vừa qua, bố của Nhất Đạt mở một cửa hàng ở quảng trường trung tâm.

Bố của Nhất Đạt là một nhà điêu khắc nổi tiếng. Nhìn các tác phẩm của bố được bày lên giá và được mọi người trầm trồ khen ngợi, Nhất Đạt ngưỡng mộ bố lắm. Tài năng điêu khắc của cậu ở trường cũng khá nổi tiếng, nếu các tác phẩm của cậu cũng được bày trong cửa hàng như của bố thì hạnh phúc biết bao.

Thế là cậu nói với bố:

- Tác phẩm điêu khắc của con ở trường cũng có chút tiếng tăm. Con muốn mang một số tác phẩm đạt giải thưởng tới bày ở cửa hàng của bố. Một mặt có thể nghe những lời đánh giá về tác phẩm của con, mặt khác, cũng giúp con nâng cao kỹ thuật điêu khắc. Bố thấy thế nào?

- Ý của con rất hay, bố ủng hộ!

- Yeah! Bố thật tuyệt vời! - Nhất Đạt hào hứng khoa chân múa tay.

- Nhưng bố có một yêu cầu. Tác phẩm của con đã bày trong cửa hàng bố thì mỗi ngày sau khi tan học, con đều phải đến cửa hàng.

- Vâng ạ! - Nhất Đạt đồng ý ngay.

Ngày hôm sau, vừa tan học là cậu đến cửa hàng ngay.

Trước cửa hàng là quảng trường trung tâm vô cùng náo nhiệt, có người trượt patin, có người thả diều... Nhất Đạt ngồi trong cửa hàng cảm thấy thật vô vị.

Lúc này, ở một góc của quảng trường có một người thu hút sự chú ý của Nhất Đạt. Người đó ăn mặc rất rách rưới, dựa sát vào tường. Trước

mặt ông là một mảnh nilon nhàu nhĩ, trên đó bày mấy cái bút. Bên cạnh ông bày một bảng giấy dày, trên đó viết mấy chữ “10 nghìn ba cái”. Bên cạnh là một cái bát để đựng tiền, trong đó đã có một ít tiền lẻ.

Nhất Đạt không hiểu người đó là ăn mày hay là người bán bút. Nhìn kỹ lại, Nhất Đạt giật nảy mình, người đó không có hai chân.

Người qua lại quảng trường, ai cũng nhìn ông bằng ánh mắt thương hại, và ném vào bát của ông một ít tiền, nhưng chẳng ai mua bút của ông cả.

Đúng lúc này, Nhất Đạt nhìn thấy một bóng người rất quen đang đi về phía người đàn ông, cậu nhìn kĩ thì ra là bố. Khi đi tới trước mặt người đàn ông, bố dừng lại, móc tiền ra đặt vào bát rồi quay người bỏ đi.

Bất ngờ, bố lại quay lại.

- Sao bố lại quay lại nhỉ?

Nhất Đạt thấy bố quay về trước mặt người đàn ông, nói với ông ấy điều gì đó, sau đó cúi xuống cầm mấy chiếc bút.

- Bố! Vừa nãy bố nói gì với ông ấy thế? - Khi bố đã vào trong cửa hàng, Nhất Đạt vội vàng hỏi bằng giọng tò mò.

- Bố nói: “Xin lỗi, tôi với anh cũng giống nhau, đều là người làm chủ cửa hàng, nhưng tôi lại tưởng anh là ăn xin”.

- Thật không hổ danh là bố của con, tuyệt thật! - Nhất Đạt giơ ngón cái tỏ vẻ khâm phục bố.

Sau hôm ấy, người đàn ông đó không còn xuất hiện ở quảng trường nữa. Nhất Đạt luôn tự hỏi, ông ấy đi đâu rồi nhỉ...

Chớp mắt, mấy tháng đã trôi qua, Nhất Đạt và bố đến ga tàu hỏa đón ông nội. Lúc đi qua một cửa hàng nhỏ, trong đó bỗng vang lên tiếng gọi rối rít:

- Anh ơi, xin dừng bước. Anh ơi, xin dừng bước.

Nhất Đạt và bố dừng chân, hỏi người trong cửa hàng:

- Xin hỏi, anh vừa gọi tôi sao?

- Đúng vậy, đúng vậy. - Chủ cửa hàng vừa nói vừa đi ra từ cái cửa hàng nhỏ bé. Ông ta ngồi trên một cái xe lăn bằng gỗ, hai tay đẩy bánh xe lăn tiến về phía trước.

Ông chủ khó khăn lắm mới tới được trước mặt bố, ông ngẩng đầu lên mỉm cười nói với bố:

- Tôi vẫn mong có ngày được gặp lại anh, tôi là người bán bút ở quảng trường.

- Trời ơi! - Bố vô cùng xúc động đưa tay ra nắm chặt lấy tay người đàn ông.

- Anh là người đầu tiên coi tôi là người làm chủ. - Người đàn ông cảm kích nói, quay đầu chỉ vào cái cửa tiệm nhỏ của mình. - Anh xem đi, giờ tôi thực sự là một ông chủ rồi.

Một năm, Tiền Chung Thư bị bệnh phải nằm viện, ông mời một người chăm sóc. Người hộ lý này chỉ học hết lớp 2, nhưng Tiền Chung Thư lại đối xử rất lịch sự với chị ta, rất tôn trọng chị ta.

Một lần, có người tặng Tiền Chung Thư một túi hoa quả. Người hộ lý rửa sạch rồi mời ông ăn, ông cắn một miếng ngon lành, rồi dừng lại, không ăn nữa. Ông nói với người hộ lý:

- Hoa quả ngon lắm! Cô ăn thử xem sao.

Người hộ lý đương nhiên không dám ăn, Tiền Chung Thư thì kiên quyết bắt chị ăn. Người hộ lý không nỡ từ chối đành phải nói:

- Ngài đừng khách sáo. Còn nhiều hoa quả chưa rửa lắm.

Sau đó, mỗi lần cho dù ăn cái gì, Tiền Chung Thư đều khách sáo với người hộ lý như vậy.

Một hôm, Tiền Chung Thư nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, y tá và hộ lý ngồi cạnh nói chuyện.

Người y tá tò mò hỏi hộ lý:

- Vì sao chị lại đến tận Bắc Kinh làm hộ lý?

Người hộ lý nói:

- Vì nhà tôi nghèo, đang xây nhà nên cần tiền.

Hôm sau, bà Dương Giáng, vợ của Tiền Chung Thư tới bệnh viện chăm sóc chồng, đột nhiên lấy ra 3.000 tệ đưa cho người hộ lý. Người hộ lý kinh ngạc hỏi:

- Sao lại cho tôi tiền?

Dương Giáng chỉ vào Tiền Chung Thư, cười nói:

- Ông ấy nghe nói nhà chị đang xây nhà, sợ chị thiếu tiền nên bảo tôi mang cho chị.

Mỗi khi nhớ lại việc này, trong lòng người hộ lý lại tràn đầy cảm kích.

Nhà văn, nhà nghiên cứu văn học hiện đại Trung Quốc.

Tôn trọng người khác không chỉ là thái độ, mà còn là một năng lực và đức tính tốt, nó giúp bạn biết đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ. Cựu Thủ tướng Anh, Harold Macmillan từng đưa ra bốn gợi ý về giao tiếp xã hội:

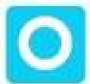
1 Cố gắng để người khác đúng

2 Chọn "nhân hậu" chứ không phải là "chính xác".

3 Biến phê bình thành sự nhẫn nhịn và tôn trọng.

4 Đừng "bới bèo ra bọ".

Bốn gợi ý trên đều xoay quanh vấn đề "làm thế nào để tôn trọng người khác". Việc giao tiếp giữa người với người cần phải được "che giấu" tới một mức độ nhất định. "Che giấu" không phải là giả tạo, mà là lựa chọn ngôn ngữ và thời cơ thích hợp, làm những việc thích hợp; ngược lại, người không có chút che giấu nào chắc chắn không thể giao tiếp vui vẻ và hòa hợp với người khác. Đừng bất chấp cảm nhận của người khác, lớn tiếng phê bình khuyết điểm của họ, cũng đừng dùng lời lẽ hà khắc để làm tổn thương người khác, đừng cười nhạo hoặc khiến người khác cảm thấy mất mặt, đây đều là những hành động thể hiện sự không tôn trọng, là một trở ngại lớn trong quá trình giao tiếp của bạn với người khác đấy.

Hãy tự kiểm điểm bản thân xem mình có hành vi nào tỏ ra không tôn trọng người khác không? Nếu có, hãy nghĩ cách để bù đắp và đảm bảo không tái phạm nữa. Có những lúc, một câu nói vô tình hoặc một hành động không cố ý cũng có thể làm tổn thương người khác đấy!

Người không tôn trọng người khác thì cũng không được người khác tôn trọng.

Schiller

Qua câu chuyện trên, bạn thấy rằng, một người ăn mày, vì được bố của Nhất Đạt tôn trọng mà đã thay đổi cả cuộc sống của mình. Sự tôn trọng có thể tạo nên sức mạnh to lớn!

Mỗi chúng ta cần giống như bố của Nhất Đạt, tôn trọng những người xung quanh, cho dù người đó là ăn mày hay là tỷ phú, cho dù đó là người lớn hay trẻ nhỏ. Tôn trọng người khác không phải vì thân phận của họ, không phải vì độ tuổi của họ. Tôn trọng cũng giống như con đường hai chiều, chỉ những người tôn trọng người khác mới được người khác tôn trọng lại.

NHÀ XUẤT BẢN ĐẠI HỌC QUỐC GIA HÀ NỘI
16 Hàng Chuối - Hai Bà Trưng - Hà Nội
Điện thoại: Biên tập: (04) 39714896
Quản lý xuất bản: (04) 39728806 ; Tổng Biên tập: (04) 39715011
Fax: (04) 39729436

ĐƠN VỊ LIÊN KẾT VÀ PHÁT HÀNH
CÔNG TY TNHH 1 THÀNH VIÊN TM & DV VĂN HÓA MINH LONG
Số 1 Lô A7 - Khu Đô Thị Đầm Trấu - Q. Hai Bà Trưng - Tp. Hà Nội
ĐT: (84-4).6 294 3819 - (84-4).3 984 5996 - Fax: (844).3 984 5985
Website: www.minhlongbook.com.vn - Email: minhlongbook@gmail.com
Văn phòng đại diện tại TP.Hồ Chí Minh
ĐC: Số 33 Đỗ Thừa Tự - P. Tân Quý - Q. Tân Phú - Tp. Hồ Chí Minh.
ĐT: (84-8).6 675 1142 - Fax: (84-8).6 267 8342
Email: cnminhlongbook@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập: TS. PHẠM THỊ TRÂM

Biên tập nội dung: LÊ THỊ HỒNG THƠM

Chế bản: MINH LONG

Trình bày bìa: TRỌNG KIÊN

Sửa bản in: QUỲNH PHƯƠNG

ISBN: 978-604-62-2853-0
Mã số: 2L-474ĐH2015
In 2.000 cuốn, khổ 17x23cm, tại Công ty cổ phần Văn hóa Hà Nội
Địa chỉ: 240 Minh Khai, Hai Bà Trưng, Hà Nội
Cơ sở in: KCN Đình Bảng, Từ Sơn, Bắc Ninh
Số xác nhận ĐKXB: 1080-2015/CXBIPH/34-181/ĐHQGHN, ngày 7/5/2015
Quyết định xuất bản số: 945 LK-XH/QĐ-NXBĐHQGHN, ngày 1/9/2015
In xong và nộp lưu chiểu quý IV năm 2015.